

WUJUAN

One ne shvataju

Kiša

VIJAN

One ne shvataju

Prevela
Ivana Utornik

Naslov izvornika
Elles ne se rendent pas compte

IK KIŠA
NOVI SAD
2010

PREDGOVOR

Četvrti i poslednji roman Vernon Salivena, poslednji naklon Borisa Vijana svom "alter negru" (1) "*One ne shvataju*" ("*Elles ne se rendent pas compte*"), se pojavljuje u izdanju kuće Scorpion u leto 1950. godine, bez uobičajene naznake "prevodilac" na koricama. Ali ovaj roman, bez sumnje njegovo najmanje poznato delo, štampan u najmanjem tiražu od četiri Salivenova romana (2), nije ništa drugo do jedan dobar policijski roman B produkcije. Priča, potpuno lišena rasnih problema, kao što je to već bio slučaj u romanu "*Pobićemo sve gadove*" ("*Et on tuera tous les affreux*"), dešava se u američkoj prestonici i njenoj okolini, a za središnje teme ima korupciju, trgovinu drogom i žensku homoseksualnost. Lezbejska banda predvođena Lujzom Volkot jednako je nemilosrdna prema muškarcima kao i banda u noveli "*Sneško belić*" ("*Le Bonhomme de neige*", tom 5), s tim što dva brata, dobri tatini sinovi, sa istim žarom žele da razotkriju mrežu trgovine drogom i na "pravi put vrate" (str. 221) neke od tih sirotih zabludelih devojaka, upalih u zamku zloupotrebe svog krajnjeg virago castatrice, koristeći to da ih zlostavljaju barem u prolazu.

Boris Vijan piše ovaj roman idući stopama romana "*Pobićemo sve gadove*", a suprotno prvim Salivenovim romanima (tom 1 i 2) u kojima su se rasna pitanja mešala sa sado-erotikom. Homoseksualnost se spominje u "*Pobićemo sve gadove*" (pogl. II i XXVI); ona postaje jedna od ključnih tema te priče, čiji naslov se sedam puta pojavljuje u tekstu (str. 167, 206, 209, 233, 240, 257, 263) kako bi naglasio lažnu nesvesnost tobožnjih lezbejki, sve vreme praveći aluzije na mušku homoseksualnost. Dva fantastična policijska romana posebno ističu, avanturama sklon par, dva druga, Roka Bejlja i Garija Kilijana, u "*Pobićemo sve gadove*", dok su ovde to dva brata, Frensis i Ričard Dikon. Oni su mladi, lepi i muževni, sinovi iz dobrih kuća, neumorni kako u tučama tako i u bludničenju, sigurni da na to imaju pravo. Ove priče za okvir imaju korupciju u najvišim političkim krugovima i trgovinu drogom sa kojom je ova sasvim prirodno povezana. Njihove intrige razvijaju se oko policijske istrage koju vode detektivi amateri i autor se ne plaši da će priču pretrpati nedoslednostima i neverovatnim obrtima, što ruši nadu da

će ovo biti autentični američki policijski roman, ali ne mari: roman obiluje šaljivim izrazima i luckastim klišeima koji neprestano potkopavaju hard potencijal koji bismo očekivali da pronađemo u jednom policijskom romanu dostojnom tog naziva. Saliven dakle nastavlja da "se zabavlja", kao što je to naznačio Žilber Pestiro u svojoj belešci za roman "*Pobićemo sve gadove*" (tom 3, str. 277), a živopisni i komični žargon koji ovde srećemo ukazuje na određenu distancu u odnosu na "crnu" stranu njegova prva dva romana.

I poslednja dva Salivenova romana sadrže svoj deo bezrazložnog nasilja i okrutnosti, ali sadizam je ovde mnogo izraženiji. Uostalom, priroda većine delova koje je autor očistio, a koji govore o iskušenjima, je više nasilna, nego seksualna: reč je o mučenju i poniženju svoje žrtve. Poruka romana "*One ne shvataju*" odaslata je bez imalo suptilnosti: ženska i muška homoseksualnost je anomalija koja mora biti ispravljena. Ali, sećamo se da je na kraju romana "*Pobićemo sve gadove*" junak ohrabrivao sofizam (pogl. XXVI, kraj). Saliven dakle ovde menja ton.

Nasilje ima dva lica. Sa jedne strane, užasna okrutnost u mučenju čija je velika sveštenica Lujza Volkot, i koja kulminira kastracijom dosadnih heteroseksualaca, sudbina koju doživljava Džon Pejn, i stavljanjem usijanog gvožđa na polni organ izdajnica, sudbina rezervisana za Donu Votson; sa druge strane, jedan oblik zabavnog sado-mazohizma tipa "Povredi me, Džoni"(3), kada na primer mala Seli zahteva od Frensisu kojeg smatra pravom protivom: "Dragi moj ubico... povredi me... ugrizi me" (str. 234). Vidimo da se ove dve strane nasilnosti suprotstavljaju i međusobno isključuju, jer komičnost ove druge potpuno poništava ozbiljnost prve. Naravno, muški protagonisti joj se odaju iz sveg srca: tuku, udaraju, šutiraju, siluju i na kraju ubijaju. Zaista se stiče utisak da se Saliven ovde u potpunosti opušta i daje sebi na volju: uostalom, to je poslednja čaša pred put.

Salivan je dakle definitivno stavio na stranu rasne probleme kojima se ranije bavio. Osnovna tematika ovog policijskog romana, prerusavanje, maska i dvoličnost, nadovezuju se na lajtmotiv dualiteta prisutan u celokupnom njegovom stvaralaštvu, čak i ako je ovde tretiran na satiričan, ponekad burleskni način. Muškarci se prerusavaju u žene, lezbejke su više muškarače, a slučajni

transvestit (Frensis) koristi to kako bi ispitao njihovu seksualnost, sa čim se one najpre slažu, da bi ga, u trenutku kada razotkriju njegovu igru, potpuno napustile; tako Frensis za sebe prisvaja zadatak koji smatra visoko moralnim. Ako izuzmemo ove zabune, priča je jednostavna, pravolinijska i bez suviše neizvesnosti.

I u slučaju ovog "američkog" romana, jasno je da se, ne mogavši da se nađe na licu mesta, autor dokumentovao. Toponimske oznake Vašingtona i čitave oblasti, imena ulica, avenija, skverova i bulevara se mogu proveriti, i naravno doprinose kredibilitetu pravog američkog policijskog romana. Nasuprot tome, autor izmišlja imena klubova, barova i svratišta, na primer *Fawn's* (str. 180), Homo klub, ili *Cock's Inn* (str. 231), hostel u kojem će Frensis imati pravo na samo jedan kratak susret sa Seli. Ako prvi naziv na engleskom evocira servilno klanjanje, odnosno ulizicu (*fawning*), drugi, po homofoniji, direktno insinuirao pomisao na penetraciju (*cock is in*). Konačno, Vijan nije jedini putnik na ovom brodu, ako uzmemo u obzir da je imao bar još dvojicu kolega koji nisu Amerikanci, a praktikuju isti oblik literarne egzotike: Englezi Piter Čejni (Peter Cheyney/1891-1951) i Džejms Hedli Čejns (James Hadley Chase/1906-), obojica često prevedeni i objavljeni u Crnoj seriji. Štaviše, ovaj četvrti Salivenov roman je veoma blizak poslednjem policijskom romanu koji je Boris preveo sa Mišel, "*Žene se kolebaju*" ("*Les Femmes s'en balancent*"), Pitera Čejnija (4), izašlog u Crnoj seriji Marsela Diamela u jesen 1949. godine (br. 22). U stvari, ovde srećemo isti opor i satiričan stil protkan divljim humorom, analognim žargonskim izrazima, i dosta zajedničkih reči koje potvrđuje jedna takva priča: "baseness", "G man", itd. Nećemo ići tako daleko i porediti Lemija Košna sa Frensisom Dikonom, iako se na kraju obojica oslobađaju veza koje im vezuju ruke identičnom tehnikom - trljajući ih o komadiće stakla razbijenog u tu svrhu - jer bi pravi "federalac" iz Čejnjevog romana imao čemu da nauči još zelenog detektiva kakav je mladi Frensis, kojem očeva zaštita dozvoljava da nekažnjeno nagomilava budalaštine mladog zavodnika. Zatim, teško da bismo mogli zamisliti Lemija Košna u suknji, onako muževnog, prikazanog kao pravog mačo tipa, savesnog u poslu, zavodnika uvek okruženog lepim ženama.

Kada Vijan prevodi neki policijski roman, on ga ponovo piše, dajući sebi slobodu tona i stila, što od francuske adaptacije stvara sasvim autonomno delo. Sem toga, ova dva pisca tretiraju ne baš skrupulozne žene, spremne na sve kako bi postigle ono što žele. Uostalom, sam naslov koji je izabrao Saliven sadržan je u (pravom) prevodu Borisa Vijana: "I uvek ljupke devojke čine zlo. One su gore od najgorih ubica. One ne shvataju."(5). Pošto bi ova rečenica na engleskom odgovarala "They just don't care"(6), shvatamo da su ova dva naslova zamenljiva. Međutim Borisovo uplitanje je vidljivije u poglavlju XI u trenutku kada dva brata prate pomoćnicu Lujze Volkot i siluju je pre no što ova stigne do svoje gazdarice. Ranije se ovde moglo uočiti nekoliko istačkanih linija, kao i još jedna pred kraj sledećeg poglavlja, koju je autor-prevodilac opravdao sledećom napomenom:

Tačke predstavljaju posebno prijatne radnje koje je, međutim, zabranjeno propagirati, zato što je i u Indokini, kao i na nekom drugom mestu, dozvoljeno ljude podsticati da se ubijaju, ali ne i da vode ljubav (7). No ovaj rukopis otkriva da uklonjeni delovi nisu ništa škakljiviji od ostatka knjige, a u svakom slučaju su to mnogo manje od izvesnih scena u romanu "*Plijuvaću po vašim grobovima*" ("*J'irai cracher sur vos tombes*"). Na primer:

Prevaljujem je na sebe i moja ruka počinje da klizi na dole. Bedra su joj čvrsto stisnuta. Lagano ih pritiskom. Deset sekundi otpora. Zavlačim ruku pod gaćice. I trgam ih odlučnim i jasnim potezom, (str. 203)

A kada ih skine "Stomak joj je go" (str. 204). Već sam taj eufemizam je jedna vrsta cenzure, zato što se radi o polnom organu. Istu reč koristi i pred kraj kako bi označio muški polni organ, kada opisuje kastraciju Džona Pejna. Sem istačkanih linija, koje zamenjuju izvesne delave rukopisa, on precrtava i korekture delova, od kojih se dobar deo nalazi u poglavlju XI.

Nema sumnje da je Boris Vijan u rukama imao korekture poslednjeg Salivena u trenutku njegovog procesa, i da je tom gorkom opaskom, koja otkriva njegov suštinski antimilitarizam, hteo da razotkrije dvoličnost ljudi koji su osuditi njegovo delo u ime jednog deplasiranog morala. Ukratko, to liči na poslednje obraćanje poroti koja je konstatovala da se Boris Vijan ogrešio o moral putem knjige.

(1) Videti tom I, str. 298, beleška 2.

(2) Manje od sedam hiljada primeraka po Noel Arnou (Noe'l Arnaud), *"Paralelni životi Borisa Vijana"* (*"Les Vies paralleles de Boris Vian"*), op. cit. str. 152

(3) Videti *"Pesme"* (*"Chansons"*), Le Livre de poche, 1997, str. 253-255, i sjajan snimak ove pesme, u izvođenju Borisa Vijana i Magali Noel (Magali Noel)

(4) U originalu *"Dames Don't Care"*, iz 1937. godine, roman koji je na francuskom već adaptirao S. Š. de Leo (S. Ch. de Leo), pod opštim naslovom *"Tajni agent N° 1"* (*"L'Agent secret N° 1"*, izdanje Talandier, 1940), ali je prošao nezapaženo. Videti Žan-Pol Švajgeser (Jean-Paul Schvyeighaeuser), *"Zalutalo crno: Čejni i Čejjs"* (*"Le nori devoye: Cheyney et Chase"*, Europe, N° 664-665, avgust-septembar 1984, str. 63-66). Roman *"Les Femmes s'en balacent"* ekranizovao je Bernar Borderi (Bernard Borderie) 1953. godine, sa Edi Konstantinom (Eddie Constantine).

(5) Gallimard, 1949, str. 140.

(6) Peter Cheyney, *"Dames Don't Care"*, Collins, Fontana Books, 1964, str. 104.

(7) Izdanje Škorpion, str. 90. Sem na rat u Indokini, od 1945. do 1954. godine, može se misliti i na krvavu represiju na Madagaskaru 1947. godine

Maskenbale bi trebalo zabraniti. Veoma su dosadni, a i u dvadesetom veku je krajnje deplasirano da se neko preoblači u sicilijanskog bandita ili lika iz *Toske* samo da bi mogao da uđe kod ljudi čija ga ćerka interesuje - jer u tome i jeste problem. Bio je 29. juni, a sutradan je Gaja zvanično ulazila u društvo. U Vašingtonu je to popriličan kuluk. A ja, njen prijatelj iz detinjstva, gotovo brat po mleku... shvatate. Strogo mi je naređeno da dođem; njeni roditelji mi to nikada ne bi oprostili.

Ali zar Gaja nije mogla da debituje kao svaka druga devojka? U večernjoj haljini? I momcima u smokinzima? Zar sa sedamnaest nije već prerasla godine u kojima na sebe kači sve te pozorišne prnje... čemu to?

Ne želeći da sebe više mučim drugim pitanjima, nastavio sam da se brijem pred uveličavajućim ogledalom; i ova koja sam već postavio bila su sasvim dovoljna; već su uspela da me razljute. Sećao sam se Gajinih usta, njenih ruku, i svega ostalog... sve to bilo je sasvim dovoljno da se upustim u ovu komediju.

E, pa da vidimo. Bes je sve više rastao. Šteta što moj burazer, Riči, nije ovde - zamolio bih ga da mi izmeri pritisak. Studenti medicine se oduševavaju kada ih zamolite tako nešto. Odmah se razmeću niklovanim spravama sa iglama, brojčanicima, cevčicama, i broje vam otkucaje srca ili vam mere kapacitet pluća, a nijedna od tih drangulija nikada nije poslužila ničemu. Ali, otišao sam predaleko. Ponovo počeh da mislim na Gaju.

Ah, dopalo bi joj se. Preoblačim se u ženu. Svi njeni momci će igrati sa mnom. Čak se i moje ime, Frensis, slaže sa tim. Oni će razumeti Frens i igra će početi. Gaja će čitavo veče grickati nokte od muke i pitati se zašto je priredila maskenbal. Za nju je najlepší i sasvim dovoljan kostim jedan cvetić među zubima i njena prelepa koža na leđima, bez dodatnog ukrašavanja.

Sa svog prozora podignutih zastora, vidim jedan deo statue MekLilana (9) , na raskrsnici Konektikat Avenije i Kolumbije. Ako ih podignem još malo, uspevam da uočim ugao zastave Danskog poslanstva između Vajoming Avenije i Kahlornija Strit. Nije dovoljno jasno. Bole me oči. Zatvorimo prozor. Vraćam se pred ogledalo.

Ovako brižljivo obrijanom, koža mi je bila glatka poput dečije; sa malo pudera biće savršeno. Jedino što me brine je moj glas. Ma... popiću koju više, i nijedan od tih idiota neće ni primetiti. Ono što me je najviše zabavljalo je pomisao na to da će me Bil ili Bob pozvati da igramo... sa lažnim grudima moje majke i dobrim steznikom, ne rizikujem ništa u pogledu spoljnih atributa, ali teško da ću se uzdržati da ne puknem od smeha...

Oko kostima nisam mnogo razbijao glavu. Haljina iz veselih 90-tih, čipka, korset, žipon, crne čarape sa halterima... i čizmice od ševro kože, deco moja... sve to sam pokupio zahvaljujući jednom drugu koji radi u pozorištu.

Možda bi trebalo da se predstavim. Frensis Dikon, izašao sa Harvarda (10) (ali ne baš sasvim namerno), od oca otmenog kicoša i ekstra dekorativne majke. Dvadeset i jedna godina - dvadeset i sedam na prvi pogled - loše društvo: bokseri, pijanice i lepe žene koje se vole zbog novca, dobre prilike. Nisam loš. Grozim se intelektualaca. Više sam sportski tip. Ljubitelj laganih sportova: džudo, rvanje, jahting, malo aviona (11), skijanje, itd. Izgledam prilično jadno, sedamdeset i pet kila i šezdeset i šest obim struka.

Sedim ispred ogledala i uzimam predmet koji treba da me izloži mukama. Debeli štap specijalnog voska kupljen kod maminog Kineza koji tvrdi da ga redovno koristi za depilaciju svojih klijentkinja.

Sa upaljačem u jednoj, a voskom u drugoj ruci, protrljao sam potkolenicu dok je plavi plamičak počinjao da liže dno providne patrone.

Topilo se. Ispružih nogu i psss... prilepio sam spravu za svoje dlake "brzo razmazujući" kako stoji u uputstvu.

Pet minuta kasnije, došavši k svesti, shvatio sam da će, iako me je u prvom pokušaju to koštalo jednog kristalnog svećnjaka i velikog ogledala, bolje biti da odem pravo kod Kineza.

Pogledah na sat. Imam vremena. Dižem slušalicu. Do vraga i moja škrtost.

- Halo! Vu Čeng? Ovde Frensis Dikon, imate li malo vremena?

Naravno da ima.

- Dolazim! - rekoh. - Za pet minuta sam kod vas.

Pet minuta je ipak malo za tipa koji ćopa na jednu nogu - trebalo mi je deset.

II

Gledajući Vu Čenga kako spretno barata mojom malopredašnjom spravom za mučenje, morao sam da priznam da je bolje predati se u ruke stručnjaku.

- Neće ostati tragovi? - pitam ga, pokazujući na grimizne fleke, posledice mog samostalnog pokušaja.

- Ma kakvi. - kaže Čang. - Za pet minuta će sve biti tako crveno, a kroz sat vremena se neće videti ništa.

Gleda me, ali se ne može znati šta misli. Za to je već potrebno poznavati Kineze.

- Idem na maskenbal. - rekoh mu. - I moram da nosim ženske čarape.

- Gotovo je za tili čas. - reče.

Naneo je vosak i trgnuo ga snažnim i znalačkim potezom. Dlake su ostale na strgnutom vosku, a on je štapić ponovo prineo maloj svetiljci na gas. Listovi su mi ličili na grbaču ošurenog pileta.

Za pola sata je sve bilo gotovo. Zahvalio sam se Vu Čengu, platio i izašao. Malo me je svrbelo - ništa strašno. U džepu sam osećao tvrdu kutijicu kreme koju mi je dao kako bih mazao noge. Preskačući stepenike, popeo sam se u svoju sobu i nastavio sa pripremanjem.

Neću vam detaljisati, ali kada sam se pogledao u ogledalo u kupatilu (ako se sećate, ono u sobi se razletelo) imao sam utisak da ako se ne suzdržim, ode još četvrt sata. Zaljubio sam se u samog sebe - upravo tako... deco moja, da ste samo videli tu devojkicu koja me je posmatrala mojim očima... upravo tamo gde je trebalo - grudi, bokovi - (sve se odlično držalo, moja mati ne kupuje bofl) - pojava koja bi izludela najtvrđe tipove Boverija (12).

Gledam na sat. Ovo traje već tri i po sata. Dlaku po dlaku, i počupao sam obrve. Zrno po zrno, poprašio sam lice puderom - sad mi je jasno zašto uvek moram da čekam onu surovu Gaju... Kad bolje razmislim, ona je prilično brza, ako me baš pitate.

Na ulici sam. Nadam se da se niko neće iznenaditi ako me vidi kako ulazim u svoja kola jer, istini za volju, baš i ne ličim na Frensisu Dikona... Više se i ne ljutim toliko na Gaju prilika za revanš je veoma blizu: iz pouzdanih izvora sam saznao da će se Gaja prurušiti u paža, ali pitam se da li će, pored onih njenih grudi, iko to i primetiti.

Što se mene tiče, onaj ko me prepozna će me zaista obradovati i spreman sam da mu dam dve stotine dolara, kao i da ih imam.

Tatin stari kadilak, od pre dve godine - poklonio mi ga je kada je kupio novi - vodi me ka Čevi Čejsu (13). Skrećem u Grafton i idem Dorset Avenijom. To je otmen kvart - moji roditelji takođe tu imaju posed; ali ja više volim da živim u gradu. Skrećem na jednu od privatnih stazica desno. Najmanje šezdeset vozila parkirano je pred Gajinom kućom, dok su neka u vrtu. Ugurao sam se između rolsa momka iz britanske ambasade, Sesila i jednog starog olda 1910; taj sigurno pripada Džonu Pejnu (14) - baš čudno da se neko zove Džon Pejn. Gospode, kakva mašina!

Silazim. Jedan veliki beli krajsler stiže sekund nakon mene i tip poče žmigati farovima kad me je ugledao; već je trgnuo. Samo mirno, moja perika se dobro drži; možeš zaviriti iz svih uglova ako hoćeš!

Suptilnim pokretom kupim svoje suknje i penjem se stepenicama do ulaznih vrata. Svetlo blješti i veoma je bučno; muzika svira. Odvratno! Gaja zaista nikada nije ništa shvatala; samo neka je sladunjavo i to joj je sasvim dovoljno.

Ulazim. Tu su svi i ima najmanje petnaest sicilijanskih bandita; znao sam. Ovo je jedinstvena prilika da ponesu razdrljenu košulju i uske pantalone kako bi devojkama pokazali primo da imaju dlake na grudima (ili da ih nemaju) i secundo, da ih mali Isus nije zaboravio prilikom raspodele atributa muškosti (ili da ih je možda zaboravio: to je i te kako korisno, budući da ima devojaka koje se toga prilično plaše).

Ja sam se dobrano isprasio, a moje lažne grudi zategnule su svilu korseta tako da je sve poskakivalo. Savršene su, blago se ocrtavaju. Nema bazanja; jedan visoki idiot od Robina Huda (15) me je upravo pozvao da plešemo, dok su mu se ruke tresle. Zaista je neobično kada vas za ruku uhvati neki drugi mladić. Omamljujuće sam delovao na njega, ali to mora da je zbog maminog parfema Soir d'Amour, ispraznio sam celu bočicu. Tip se skoro onesvestio. Srećom, ploča se završila. Gaja je tamo, pored bifea, posmatra me svojim pokvarenim okom. Izvor informacija je bio pouzdan, preobukla se u paža. Pored nje su, sa jedne strane jedan debeli Lil Ebnr, a sa druge jedan još deblji Supermen (16)... zaista ima

nabreklih momaka. Kažem vam da Gaja nije baš zadovoljna što me vidi; ne sviđa joj se što sam već pokupio trofej, a ona ne zna ko sam. Prilazim joj. Našao sam način kako da izmenim glas: tiho i prigušeno, pomalo promuklo. Pretvarani se da sam joj neka dugogodišnja drugarica.

- Hello, Gaja!... kako ste?

- Dobro, reče... ko ste vi? Ne prepoznajem vas.

- A ja sam - rekoh - vas odmah prepoznala. Nema šanse da neko pomisli da ste muško.

Možda sam ipak prenagao. Kako to ženske pričaju među sobom? Ne shvatam. Čekaj, mora da i one govore čudne stvari; u svakom slučaju, ne mršte se.

- A vi ste na sve mislili, draga moja Flo - reče gledajući moje grudi sa lažno prezrivim izrazom lica.

Nasmejah se, polaskan(a) ovim. Dakle, ja sam "Flo".

- Oh!... - rekoh - sve sam pokušala, ali nikako nisam uspela da ih stegnem i učinim manjim... znate, tako bih volela da ponekad mogu da se prerušim u sicilijanskog kriminalca... ali mislim da su prevelike.

- Pa eto, ja sam uspela. - reče oporo.

Veliki klipan obučen u Lila Ebnera me obgrli jednom rukom.

- Šta je sad ovo - reče tiho, uverivši se da nas Gaja ne čuje. - Vi ste Florans Herman?

- Da. - rekoh. - Nemojte me odati.

- Da... Ja sam Dik Herman, - reče stežući me sve jače - baš me briga ako igram i sa svojom sestrom. Uostalom...

Pocrvene...

- Ona... igra gore od vas. Ne zaboravite da ličite na nju.

- A gde je vaša sestra? - upitah.

Pošto se radilo o ženskoj koja liči na ovo u šta sam se maskirao, naravno da me je interesovala. Pomenuti Dik Herman slegnu ramenima. Prepoznajem ga. To je jedan od momaka iz univerzitetske fudbalske ekipe, već sam ga sreo kod Gaje.

- Florans je glupa. - reče. - Napravila je istu glupost koju i Gaja. Preobukla se u momka. A kunem vam se da...

I evo, opet je pocrveneo, s mukom progutavši pljuvačku.

- Konačno, - nastavio je - to se vidi... uf... kao i kod vas...

Opet se nasmejah, ushićena i veoma ženstvena.

- A šta vi o tome znate? Možda sam ja i muško.

Nežno se priljubio uz mene. Gospode, kako je neprijatno biti nežno priljubljen uz nekog muškarca. Grebe i oseća se na kremu za brijanje. Živele devojke.

- U šta se maskirala Florans?

- Htela je da bude Tarzan - reče.

U tom trenutku, lice mu je poprimilo skarletno crvenu boju.

- Uspeo sam da je odvratim od te ideje. Sada je francuski kralj, Luj XIV ili Luj XV, ne razumem se u te njihove brojeve. Na visokim potpeticama. Eno je, tamo. Riđokosa. Sa plišanom maskom.

Siroti Dik delovao je strašno uznemireno.

- Užasno - reče mi. - Poziva sve devojke da igraju sa njom. Uverena je kako ove misle da je muškarac.

- Gaja je nije prepoznala? - upitah. - Mislila je da sam ja Florans.

- Ofarbala se - reče Dik. - A sa maskom ju je još teže prepoznati. Mogu li da vas zamolim za sledeći ples?

- Više bih volela da me upoznate sa vašom sestrom - rekoh umiljavajući mu se što sam više mogao. - Veoma volim devojke.

Posmatrao me je iskreno zgranut, pogledom punim prekora. Uf! Muškarac, koji idiot! Blago mu stisnuh rame.

- Molim vas Dik, zovem se Frans.

Hteo ne hteo, nije imao kud. Flo je delovala oduševljeno što me je uhvatila u svoju zamku. Mora da je održala bukvicu Diku, koji se okrenuo prema meni i rekao:

- Moj brat Džoni, Džoni, ovo je Frans. Želela je da te upozna.

- Drago mi je da smo se upoznali... - reče mi Flo-Džoni gledajući me nežno.

Stežemo ruku jedno drugom. Videvši je, sasvim mi je jasno zbog čega se Diku ne sviđa njen muški kostim. Deco moja, lažne grudi moje majke nisu ništa naspram pravih. Ali čudno je to što ona deluje krajnje dirnuta mojim dražima. Još jedna koja zamišlja da je nova Sapfo (17). Užas! Veoma će se razočarati kada me bude konzumirala.

Odigrali smo jedan ples, a zatim sam je napustio, dajući joj jasno do znanja da sam zainteresovan, i prepustio se rukama još nekolicine momaka... pravih. Gaja je besna, suviše mi se poklanja pažnje... ide čak dotle da napada sirotog Dika Hermana. Ona i dalje veruje da

sam ja njegova sestra Flo, a nesrećnik se ne usuđuje da je razuveri. Prava Flo-Džoni me prati u stopu, i svaki put kada me neki muškarac pozove da igramo, ona napravi jednu od onih svojih grimasa... A ja, ja se ludo zabavljam i s vremena na vreme napravim poneki pokret bestidno pozajmljen od naše drage Beti Haton (18), koja dobro zna šta znači uvijati bokovima u stilu 1890-tih. Konačno, oko tri sata ujutru, Flo uspeva da me zgrabi. Već je dosta parova uspelo da se spoji, dok su drugi bili na korak do razilaženja zbog pojedinačnih pijanstava. Gaja je odustala od nade da će proći kao muško. Igra sa jednim prilično ružnim tipom; on nije u kostimu. Ne poznajem ga i pitam se šta nalazi na njemu. Dok se Flo stiska uz mene trudeći se da podeli sa mnom svoje uzbuđenje diskretnim aluzijama na moje moćno poprsje, ja nadzirem Gaju krajičkom oka. Reklo bi se da je tip potpuno drži u rukama; ona obara oči kad joj se obraća i izgovara "da" sa izveštačenom grimasom deteta koje je upravo dobilo batine. Zanimljivo.

- Dakle, - reče Flo - vi me uopšte ne slušate?

- Oprostite! - rekoh - mislila sam na nešto sasvim drugo.

- Pitala sam vas da li želite da vas otpratim, vi ste pitali zašto, a ja sam vam rekla zašto.

- Zašto? - ponovih.

Zato što po njoj, kao što možete konstatovati, drugi put postavljam isto pitanje.

- Zato što mi se veoma dopadate... fizički - reče Flo-Džoni.

Nasmejao sam se, ali u sebi; spolja sam zauzeo pomalo ganutljiv stav.

- Ne govorite to - rekoh. - Shvatate li da ja veoma dobro znam da ste vi devojka?

To ju je još više nadražilo.

- Dakle, znali ste... - reče.

I njena ruka poče blago da miluje jedan od mojih bujnih atributa... tačnije, jedan od atributa moje majke.

- Da. - rekoh, spustivši pogled na trenutak.

Pokušavam da poprimim sladostrasnu fizionomiju. Nimalo lak posao, verujte mi. Pogotovo što bih najradije pukao od smeha.

- I... koji je vaš odgovor na moje pitanje? - pita dišući ubrzano...

Gledam je. Sjajna devojka uprkos tom idiotskom kostimu. Oči boje safira i mesnate usne sa najlepšim zubima na svetu, jamice u obrazima, divan vrat... noge prva liga. Što se ostalog tiče, ovaj kretenski kostim Luja XV skriva sve. Kunem se... biće razočarana u svojim nečistim željama, ali brzo ću je utešiti...

- Volela bih da me otpratite kući, - rekoh - ali ne mogu krenuti sada. Moram ostati još malo. Hoćete li da se nađemo za dvadeset minuta na kapiji vrta?

- Naravno! - otpuhnu ona, dok su joj noge bridele.

Ploča se zaustavila.

- Vidimo se uskoro. - rekoh, blago joj stisnuvši ruku.

A zatim navrat-nanos šmugnuh ka vratima predvorja, kroz koja je upravo nestala Gaja sa svojim igračem.

Tip mi nije po volji, već sam vam rekao. Hoću da to vidim izbliza.

III

Dom Gajinih roditelja je lepo, istina pomalo kičerajski, nameštena kućerina, jedna od onih sagrađenih tako da tokom dana nakupe što je moguće više svetlosti, zahvaljujući mnoštvu uglova, verandi i zidova od stakla. Sve to je veoma debelo i čvrsto zato što Vašington ipak nije Kalifornija i zimi nam je potreban minimum zaštite. Srećom, poznajem put i naslućujem da Gaja mora da se popela u svoju sobu, na prvom spratu. Tek što sam zakoračio na stepenište ugledah pomenutog tipa kako silazi. Posluga već spava, a Gajini roditelji su sigurno sebi priuštili zasluženi odmor, budući da početak večeri mora da je bio veoma otmen i prepun snobovskog ogovaranja. Zaista je zanimljivo to što je ovaj tip, kojeg nikada nisam video, dovoljno intiman sa Gajom da je otprati u njenu sobu. Uostalom, baš me briga za to, nego me čudi što ga nikad nisam video. U trenutku kada je prolazio kraj mene, ja se spotakoh tako da smo se sudarili.

- Oprostite. - kažem, sva slatka i umilna.

- Žao mi je. - kaže on.

Dobacuje mi jedan prodoran, ispitivački i nadasve hladan pogled.

- Spotakla sam se na stepenik. - kažem ja.

- Vidim.

- Ne poznajem kuću... A i malo sam pop...

- Grešite. - tek će on. - Ima toliko lepših stvari.

- E, za to ne znam. - kažem odlučno. - Ja obožavam da pijem.

- Kako god želite.

Začutao je. Očigledno da želi da ode. A ja sam veoma koketna u svojoj haljinici.

- Pa dobro... do viđenja - reče.

Ode. Tek tako. Pozvah ga ponovo.

- Je li Gaja gore?

Staje.

- Ne. - kaže. - Mislim da je u kuhinji. Bila je gladna. To vam je ovuda.

Pokazuje mi kuda da idem. Nema greške, zna. A to je već viša matematika. Da biste pronašli kuhinju u Gajinoj kući, potrebno je u njoj provesti najmanje deset meseci. Pobogu, jesam li ja to video rumenilo na njegovim obrazima? Bar je u smokingu.

- Hvala. - kažem.

Pravim se da ću krenuti put kuhinje, ali čim je zamakao u salu za ples, krećem svom brzinom da se penjem uz stepenice. Gajina soba je u dnu hodnika. Ulazim bez kucanja. Gotovo da je potpuno osvetljena; svetlo je upaljeno u kupatilu čija poluotvorena vrata propuštaju dovoljno da bi se u sobi moglo čitati bez naočara za sunce. Odlazim do kupatila. Gaja sedi na stolici; potpuno je grogi, a na usnama joj titra neki idiotski osmeh. Bleda je, nozdrve su joj stegnute.

- Gaja! - kažem svojim normalnim glasom. - Jesi li bolesna?

Gleda me kao kroz maglu. -Ko... ko je to...? - pita.

- Frensis. Frensis Dikon.

- To je Flo!... - stenje. - Flo sa glasom Frensisa Dikona... nije me prevario ovaj put.

Počinje da se smeje, ali smehom od kojeg me podilazi jeza.

- Gaja... šta ti je?

- Nije me prevario. - ponavlja usporeno.

Prilazim joj i udaram šamar, da bih je povratio iz bunila. Bacam pogled u lavabo. Ne, nije bolesna. Nije pila. Ne oseća se ni na šta. Ni na alkohol, ni na marihuanu.

- Ostavi me na miru. - kaže.

Gledam je izbliza. Nozdrve su joj skupljene, a zenice sužene. Kapci poluotvoreni. To mi liči na nešto. Osvrćem se. Ništa. Jedna manžetna joj je otkopčana. Podižem rukav. Pa da, shvatio sam.

Za sad ne mogu ništa, sem da je strpam u krevet i pustim da provari to što je uzela. Morfijum, ili nešto drugo.

Jer upravo joj se tragovi tog nečeg vide na ruci. Dobrih desetak uboda... crveni, braon ili crni, već u zavisnosti od toga kada su napravljeni. Jedan je sasvim svež. Još uvek jedna kap krvi blista na njenoj beloj koži.

Eto. Devojka od sedamnaest godina. Građena poput Miloske Venere sa rukama - možda se i vama tako nešto i ne dopada, ali onda sigurno ne volite ni lepu, dobro utreniranu kobilu - devojka sa bedrima, grudima i telom koje se ne sreće svaki dan, i lepom slovenskom, pomalo pljosnatom, glavom, kosim očima i kovrdžavom plavom kosom. I to devojka koja još ima i od čega da živi. Ima sedamnaest godina i dozvoljava da joj injekcije morfijuma daje tamo

neki tip koji liči na trećerazrednog manekena... a usput se još i šminka. Kunem vam se. Ne shvata. Hvatam je i dižem sa stolice.

- Hajde, ludačo mala. - kažem.

Baš me briga ako neko uđe. Ne zaboravite da sam obučen kao žensko... šta ima strašno u tome što dobra drugarica stavlja u krevet onu drugu, koja je malo popila.

Eh, da je bar to. Mala moja Gaja, jedan dan ću doći do tebe i garantujem ti da ćeš me čuti. Skidam joj svilenu bluzu i mali stegnuti prsluk - ne znam kako to zovu. Pa ta ludača je samolepljivom trakom uvezala grudi da zauzimaju manje mesta. Prokletstvo... no, ja nemam šta da kažem. Moje su lažne. Skidam joj plišane pantalone i svilene čarape. Izgleda kao budući vojnik pred regrutnom komisijom. Posrće i moram da je pridržim kako se ne bi razbila. Nije se izgleda još navikla na ovakva stanja.

Razgrćem pokrivač i smeštam je u krevet takvu kakva jeste.

- Kunoć!... Flo... - kaže.

Savršeno. Sutra će se kleti da ju je Flo stavila u krevet.

Ljubim je u desnu dojku, snažno da bih joj ostavio trag karmina. Kada ujutru to bude videla, sigurno će je zbuniti. Ne insistiram ni na čemu, jer vidim da je potpuno nesvesna. Čemu? Prava Flo me čeka napolju u svoj svojoj lucidnosti. U stanju u kojem je trenutno, Gaja bi to mogla odraditi i sa stolicom... svejedno joj je. A tu je i ova haljina koja mi smeta; delovalo bi stvarno idiotski ako neko uđe.

Do đavola, do đavola... grozim se narkomana, ko god da su... Gaja ili neko drugi.

IV

Ponovo prolazim kroz salu. Tu je još nekolicina zabludelih ili pijanih parova - sve Gajini drugovi. Ostali, dobre devojčice i dobri dečaci, već odavno su otišli sa svojim roditeljima ili šoferima. Izlazim. Flo je tamo, u dnu vrta.

- Šoferu sam dala slobodno. - kaže. - Lično vas vozim kući, draga moja Frans.

Uzimam je za ruku i stežem lagano. Ponovo je zadrhtala.

- Popnite se, brzo. - reče.

Penjem se. Ima lepa kola. Dajem joj svoju adresu. Jednom rukom vozi, dok joj je druga prebačena preko mojih ramena. Da nije toliko zaneta, lako bi mogla konstatovati da su mi leđa ipak malo preširoka za jednu devojkicu. Dokaz da baš i nema puno iskustva sa devojkama. Mora da je pročitala izveštaj Kinsi (19), rekla sebi da su svi muškarci svinje, i odlučila da se prepusti čarima nenormalne ljubavi sa osobom istog pola, nežnom, prefinjenom i nimalo opasnom za druženje.

Njen auto se zaustavlja ispred moje kuće. Ljudi koji nas budu videli da se penjemo zajedno reći će kako mali Frensis ne odbija nijedno zadovoljstvo... zamislite... dve odjednom... jer, naravno, ona se penje sa mnom.

- Otpratiću vas, - kaže - do vaše sobe. - Sigurna sam da imate prekrasnu sobu.

Ako odmah ne primeti da je moja soba tipično muška, to je dokaz da baš ni sa muškarcima nema puno iskustva. Ova pomisao, istina kontradiktorna, daleko od toga da mi se ne dopada. Otvaram tašnu - imam čak i nju - i vadim ključeve - ulazim prva. Ona ulazi za mnom i ja zatvaram vrata.

Gotovo je. Ne može više da izdrži. Hvata me otpozadi, i njene ruke počinju da gnječe lažne grudi moje majke. Kunem vam se, odlična imitacija. Da su bile moje, drao bih se kao lud. Ljubi me u vrat i drhti od glave do pete. Sirota Flo. Nisam baš navikao na ovakve perverzije. Udaljavam se. Palim i gasim svetla, kako prelazimo iz jedne prostorije u drugu. Evo nas i u mojoj sobi. Pokazujem joj fotelju.

- Ostavite kaput gde god želite, Flo. - rekoh joj isprekidanim glasom. - Idem po led.

Pronalazim led i vraćam se. U mojoj sobi ima pića. Kako sam rukovao prekidačem za dnevni boravak, iz kojeg sam upravo izašao, primećujem da je sve u mraku, ne vidim više ništa.

Pipajući, pronalazim put do svoje sobe, ulazim i stavljam poslužavnik na sto. Naslućivao sam šta će se dogoditi, pa sam već otkaćio nekoliko kopči na svojoj haljini. Skida se lakše no što se oblači. To je već sreća. Dok ovo radim, čujem neku buku iz pravca svog kreveta. Šta ću sa grudnjakom? Smeta mi za ono što hoću da dobijem. Smejem se samom sebi. Odlučujem da ga ne skinem.

Stidljivo prilazim krevetu. Ulična svetiljka slabo osvetljava sobu jer su zavese navučene. Pročišćavam grlo.

- Flo... - rekoh poluglasom - jeste li tu? Ne osećate se dobro?

- Ne. - odgovori ona teško dišući. - Bilo mi je potrebno da se opružim.

Ugazio sam u gomilu prnja i tu mi bi jasno šta je odabrala da ostavi na sebi kako bi se opružila. Gimnastički triko; ali posle gimnastike, kada krene na tuširanje.

Hajde. Ne oklevaj toliko. Ova mala Flo ima tako lepe plave oči.

Plave poput safira, baš kako ja volim.

Mora da se opružila na krevet, nazirem nejasnu belinu njenog tela. Približavam se. Nisam još na dohvat njenoj ruci, ali ona ipak uspeva da me zgrabi i svali na krevet.

Uf. Dobro je. Malo je falilo da me zgrabi tako da joj odmah postane jasno zašto se toliko izmotavam. Ovako još i ide nekako. Obavijam njene ruke oko svog vrata. Sedim na ivici kreveta, dok je ona ispružena, do pola nagnuta ka meni. Stiskam se uz nju... sve zbog ovih lažnih grudi, a ona svoje ima besplatno...

- Skinite to... - reče grozničavo.

U tom trenutku samo što nisam eksplodirao od navale smeha. Njene ruke kreću ka kopči grudnjaka. I evo... skida sve.

Moram reagovati. Posle će biti kasno. Bacam tu napravu u vazduh, svojim ustima pritiskam njena i pružam se po njoj svom dužinom svog tela.

Dobro je. Izgleda da voli i dečake.

Deluje mi kao da zna da ih opusti i usmeri ka odgovarajućim mestima.

V

Od toga je prošlo nedelju dana. Budim se po lepom prolećnom jutru, usred meseca jula, što uopšte nije nemoguće kao što vam se na prvi pogled čini, jer proleće je osobina, i nema razloga da neki prolećni dan ne osvane u bilo koje doba godine. Stiglo mi je nekoliko pisama. Otvorimo ih. U prvom mi predlažu seanse psihoanalize po smešno niskoj ceni. U drugom mi saopštavaju da detektivskoj školi u Vičiti, Kansas, nema ravne u svetu, dok je treće pismo pozivnica na venčanje. Čije? Moja dobra prijateljica Gaja... A srećni izabranik je izvesni Ričard Volkot.

Dobro, dobro, dobro. Grabim telefon. Kod kuće je.

- Halo, Gaja? Ovde Frensis Dikon.

- Oh, Frensis! - reče.

Samo to... i tim bezličnim tonom.

- Je l' se ti to udaješ, Gaja?

- Ja... objasniću ti, Frensis, - reče - ali ne preko telefona.

- Dobro. - rekoh. - Ustala si?

- Ja... da... ali...

- Dolazim. Objasnićeš mi.

Ne vidim zašto se ne bih malo pozabavio Gajom i njenim venčanjem, kad mi srce već govori da treba, a? Uvek sam mislio da ću joj ja naći muža. Dakle, boli me malo što nikada nisam čuo za već pomenutog Ričarda Volkota. Jer ako dozvolim da Gajini roditelji organizuju venčanje svoje ćerke, to će biti prava katastrofa; oboje ih baš briga za to, i nikada nisu tu. A sada ćete shvatiti zašto su korisna ova podmukla razmišljanja: vi ništa niste primetili, a ja sam se već navikao.

To je uglavnom tako.

Silazim, kola, put, zaustavljam se, stepenice.

- Dobar dan, Gaja.

- Frensis. - reče.

Nalazimo se u sobi, ukrašenoj krajnjom jednostavnošću, koju ova draga devojka toliko voli; sve je belo i zlatno, sa metrom tepiha na podu - metar debljine, pratite me.

- Ko je taj Ričard Volkot? - upitao sam je.

- Ne poznaješ ga, Frensis.

Sedi za svojim toaletnim stolom, ogrnuta satenom protkanim zlatnim nitima. Sređuje nokte nekom napravom oivičenom hromom.

- Kada ćeš mi ga predstaviti? - pitam je.

- Frensis, - reče gledajući me - a šta ti to znači?

Gledam i ja nju, a ona skreće pogled. Danas mi Gaja ne deluje iskreno. Dobar konj kao da je postao poročan. Prilazim joj.

- Daj mi ruku, lepoto moja. - kažem joj.

Dižem joj rukav i ljubim je u zglavak, tačno u mesto gde se vide tragovi uboda. Zatim joj spuštam rukav i puštam ruku.

- Ako ga voliš, sve je savršeno, mila moja. - kažem gledajući kroz poluspuštene kapke. - Hajde, obuci se. Pokupićemo Ričarda, pa idemo svi zajedno na ručak.

- Ali... ja moram... da ručam sa njim i jednim njegovim prijateljem...

- Njegovim kumom, pretpostavljam. - kažem ja.

Klima glavom.

- Pa dobro, savršeno. - rekoh još jednom. - Predstavićeš me kao svog, i lepo ćemo ručati svo četvoro. Hajde, hop.

Uzimam je ispod miške i podižem. Bacam njen provokativni kimono u drugi kraj sobe. Dozvoljava mi sve, deluje uznemireno, kao da će svakog trenutka zaplakati i reći mi sve... ali uspeva da se suzdrži.

Zaista je spektakularan prizor videti je nagu.

- U kojoj fioci su grudnjaci? - pitam je.

- Nikada ih ne nosim. - kaže mi ljutito. - Smatraš da mi je tako nešto potrebno?

- Nikako. - kažem. - Ali ovakvo blago se drži skriveno. Morala bi staviti bar rešetke.

Smeje se.

- Frensis, puno te volim.

Deluje mi malo opuštenije. Pomažem joj da se obuče, onako drugarski. To je sa Gajom i bilo dobro; s vremena na vreme smo bili pravi drugari. Nisam zaljubljen u nju, ali ne želim da od nje napravim laku žensku - ili nešto još gore.

Pričam joj gomilu gluposti i ona se sve vreme smeje. Četka svoju kovrdžavu kosu ispred ogledala koje zauzima prostor između dva prozora, stavlja malo ruža na usne, to je sve, uzima tašnu i rukavice i staje tačno ispred vrata od sobe.

- Nije vreme ručku. - kaže.

- Nema veze, - kažem joj - taman da se malo provozamo.

Okleva.

- Obećavaš mi da nećeš praviti gluposti, Frensis?

- Kakve gluposti? - pitam je krajnje iskrenog i nevinog izraza lica. - Napravićemo jedan krug i bićeš tačno u dogovoreno vreme na mestu gde imaš sastanak sa svojim verenikom. Kunem ti se.

Jednim pokretom ruke odagnala je sve svoje trenutne brige i krenula ka stepenicama. U dva koraka smo dole i ona ulazi u kola u trenutku kada ja već palim.

- Idemo na ostrige i mleko na neku od barki duž puta. - kažem joj.

Među nama, znao sam da bi joj mleko u ovom trenutku godilo... malo će je pročistiti. Puno je vitamina. A i ispitano od strane vlade.

- Zašto se udaješ, Gaja?

Sleže ramenima.

- Hajde da pričamo o nečem drugom, Frensis. Ti ovo ne možeš da razumeš.

Obrglio sam je jednom rukom.

- Ako te zanimaju samo one stvari, Gaja, pa nisam ni ja tako loš što se toga tiče, a?

Naslanja glavu na moje rame. Ima glas devojčice. Prijatna je, Gaja. Prava idiotkinja, ali mlada je, proći će.

- Frensis, ništa ja tu više ne razumem. Pričaj o nečem drugom... ovo nije važno. Srediće se već nekako.

Put je lep, na sve strane cveće i vozila, što dokazuje da je ovo jedno lepo prolećno jutro, još jedan argument kao potpora mojoj već pomenutoj teoriji. Proveli smo dva prijatna sata u jednom bistrrou u kojem se plaća šest puta više, no što bismo platili kod Džegera (20) u Vašingtonu, i svi moji pokušaji da izvučem još nešto od Gaje, bili su uzaludni. Zaptivena je poput trezora Federalne banke i onaj ko je bude naterao da govori, mora biti mnogo lukaviji od mene, što me dovodi do zaključka da je to nemoguće, jer mi se nimalo ne dopada pomisao da neko takav postoji.

Kako vreme odmiče, Gaja ipak postaje neraspoložena. Gleda na sat, nervozna je, gleda i mene, ali ne sa nežnošću. Pretpostavljam da se bliži vreme kada treba da uzme dozu... Prijatan sam i šarmantan, vraćamo se u kola. Kako se približavamo gradu, ona

postaje u isto vreme sve mirnija i sve grozničavija. Glumi oduševljenje, i to je veoma neprijatno videti.

- Reci gde vozim? - kažem joj.

- Znaš ti. - odgovara ona. - Nalazimo se kod Potomaka.

- U klubu?

- Da.

Oho! Potomak Bout Klub je, kao što mu samo ime kaže, na Potomaku, usred Vašingtona, pored mosta Frensis Skot Ki. To je mali, prilično snobovski klub, u kojem mi sve miriše na drogu

- Tamo ćemo ručati? - pitam.

- Provozaćemo se malo barkom i ručati. - kaže ona.

- Savršeno.

Dodajem gas. Zamalo da udarim u tramvaj. Bilo bi šteta, jer su tramvaji u Vašingtonu bez premca... ogromni i savršeno tihi, i ako ikada budete putovali u neko selo koje se zove Belgija (rekao bih da je to u Evropi), razumećete zbog čega mi je stalo da sačuvamo tramvaje poput ovih u Vašingtonu. Evo nas u Potomaku. Parkiram kola, izlazimo, pratim Gaju koja korača veoma brzo kao da hoće da me se otrese, ali ja poznajem Potomak Klub.

Prilazi dvojici u baru kluba. Samo što nisam progutao kutnjake kada sam ih video.

Jedan od njih je onaj kojeg sam ono večere sreo kako izlazi iz Gajine sobe. Onaj našminkani. Šta? To joj je verenik? Ne... mora da se varam. Onaj drugi je Ričard Volkot. Ne znam da li se i taj šminka, ali garantujem vam da je to jedna... i to krupna. Jedna prava ludača teške kategorije. Suzdržavam se da ne prasnem u smeh. A sad, upoznavanje. Ne stežem ruku koju mi pružaju, mora da je sva od kreme. A tek njihovi glasovi... pravi ženski. Pa neće se valjda za ovo udati Gaja!...

Nakon kratkog vremena, Gaja ustaje, nestrpljiva, i mi svi krećemo za njom ka crveno-belom Kriskraftu koji se ljuljuška na pontonu. Sunce je jako i pravi na vodi odsjaj od kojeg me peku oči. Žao mi je riba. Kakav život!

U trenutku kada se penjemo u čamac, Gaja se okreće prema meni.

- Frensis, mili moj, zaboravila sam tašnu u baru. Hoćeš li mi je doneti?

Eto šta ti je dobričina. Dobri Frensis će otići po tašnu, a Gaja će za to vreme uzeti svoju dozu morfijuma.

- Dobro, Gaja. - kažem.

Za sada ne želim da budem grub. Ponovo ulazim u bar. Na stolu nema ničeg.

- Moja prijateljica je zaboravila tašnu. - kažem barmenu. - Niste je videli? Sećate se, visoka plavuša od malopre!

Gleda me. Deluje kao da mi se ruga.

- Vaša prijateljica je imala tašnu kada je izlazila. - kaže. Tražila je od mene šibice i stavila ih u nju. Tašna je od crvene i crne jelenje kože.

- Da. - rekoh. - Oprostite. Mora da se našalila sa mnom.

Istrčao sam iz bara, a kada sam stigao na obalu, Kriskraft je već bio daleko.

Veoma dobro. Sledeći moj potez biće pravo u srž. A to je upravo sad, jer ispred sebe iznenada vidim siluetu mog brata Ričija sa Džoan i En, jednim lepim parom ženskinja. Ovo je slučajnost koja prati osvetnike. Pa šta hoćete, mi smo snobovi.

- Je l' ti tu čamac, Riči?

- Da. - kaže on. - Sada smo sišli. Upravo sam ga vratio u garažu.

- Dobro, pozajmiću ga. - kažem. - Molim te ključ od tvog boksa.

Pružam mi ga.

- Pazi na svoj pritisak, Frensis. - kaže mi. - Lice ti je crveno. Nemoj skakati u vodu u takvom stanju.

- Hvala, matori... - kažem ne okrećući se.

Trčim ka njegovom boksu.

Crveno-plavi Kriskraft upravo nestaje iza ostrva Tri sestre. Ali Ričijev čamac ipak ide malo brže. Kupio ga je od nekog luđaka koji se zabavljao preskakanjem zidova od cigala i sličnim akrobacijama. Par obrtaja elise i uhvatiću Gaju.

Motor je još topao i kreće sa četvrt obrtaja. Uzgred, čamac mog brata se zove *Kejn junior*, niko nije znao da kaže zašto, a ja ga nikada nisam pitao (21). Sedam za volan i sipam gorivo. Oho! Imam utisak da ću probušiti sedište od siline kojom krećem.

Istini za volju, nisam baš naviknut na ovo u šta se upuštam. Ah!... u prednjem gepeku je jedna jakna zamazana uljem koja će mi poslužiti kao rukavica. Uzimam je, ne ispuštajući volan, i nekako krećem. Sad je već bolje. Još ubrzavam. Jednim lepim skretanjem, obilazim

ostrvo. Gde je Kris? Gle!... tamo, stoji... Evo, ponovo kreće. Kao da se vraća. Mora da su se zaustavili kako bi Gaja uzela svoju dozu. Zaključujem da onoj dvojici klipana neće škoditi jedno dobro kupanje i ciljam. Brižljivo. Kažem vam da se tip koji je Ričiju prodao čamac zabavljao preskačući zidove od cigala. No, Kriskaft ipak nije od cigala.

Zaskočiću ih s prednje strane. Imaće vremena da počnu da plivaju.

Možda će nekim gledaocima ovo delovati neobično, ali ne treba se zamarati mogućnostima... Zvuk motora je sve jači, pramac mog čamca se diže. Na deset metara od Kriskafta, dodajem gas.

Rrrrran!... zamalo da nisam i sam bio žrtva svog napada... u Kriskaftu je uskoro bilo dovoljno vode da se potopi petnaest pataka. Počinje da se naginje napred. Moja slatka Gaja je već u vodi, ali tu su i Volkot i njegov drugar. Hajde... budimo fini. Ponovo krećem, pravim polukrug i vraćam se da upecam Gaju.

To joj je bar upola umanjilo dejstvo doze koju je uzela... upućuje mi neuobičajeno divlji pogled... dohvatio sam je i popeo u čamac. Što se tiče one dvojice našminkanih, neka se snađu. Obala nije daleko. Već ima ljudi koji dolaze da ih "spasu". Još uvek mogu da krenu za mnom. Prelazim sa druge strane ostrva Tri sestre. Pažnja, tamo je mnogo oštrog kamenja.

Tu je i sivi brodić rečne policije. Mora da su čuli nešto. U svakom slučaju, više ništa neće videti. Kriskaft upravo gamiže po muljevitom dnu našeg Potomaka.

- Hajde, Gaja. - kažem joj. - Zar se tako otkačinju prijatelji?

Odgovorila mi je nečim nimalo pristojnim što ne bih da ponovim.

- Skini se. I obuci ovu jaknu.

- Vрати me, Frensis. - kaže stisnutih zuba. - Odmah me vrati u klub. I više mi ne izlazi na oči.

Hvatam je za kosu i okrećem prema sebi. Čamac se malo miče. Sasvim malo. Priljubljujem je uz zemlju.

- Reći ću ti, Gaja. - nastavljam. - Grešiš što se družiš sa tom bandom nakaza. Ne znam odakle je taj tvoj verenik, ali to je običan nitkov. Batali sve to i ostaviću te na miru. Nisi u godinama da se drogiraš, a ako su ti potrebni događaji, dovoljno je da me nazoveš kada nemaš šta da radiš.

Podrugljivo mi se nasmejala, što me je jako vređalo.

- Ostavi me na miru. - kaže mi. - Nismo u braku, a ja sam dovoljno odrasla da se sasvim dobro snalazim i sama. Brini svoju brigu.

Usporio sam jer smo pristajali uz ponton; zamakoh ka Ričijevom boksu.

- Pronaći ćeš neke prnje u onom limenom plakaru tamo. - rekoh joj.
- Obuci se i dođi, Odvešću te. Ona tvoja dva pajtosa sada gacaju po blatu i videćeš ih tek za osam dana, taman dok zabašure ovo što se desilo.

Ustaje i odlazi. Noge su joj otežale i spremam se da je pridržim, ali gadura me je namagarčila, jer u trenutku kada sam zakoračio na beton, ona se saginje, hvata me za nogu i ja padam na bovu na kojoj vam garantujem da ima dovoljno ulja da *Queen Elisabeth* (22) pređe put od Njujorka do Londona.

Kada sam se izvukao iz te marmelade, na glavi mi se pojavila čvoruga, koja je naočigled postajala sve veća, poput balona; shvatam da sam se udario pri padu, i počinjem da se skidam kako bih se presvukao. Srećom, Riči je gotovo iste konstitucija kao i ja, sem što nosi naočare, što u ovom slučaju uopšte nije bitno. Na rubu lavaboa je i već vremešno parče sapuna, ništa luksuzno; skidam veći deo svoje šminke od mazuta i pronalazim neke stare pantalone i džemper. Cipele su mi mokre, ali ne mari... skidam ih, istresam vodu, cedim čarape i krećem. Opušteno. Izlazim i ponovo stižem u bar kluba. Ispijam šolju jako zaslađene crne kafe; ponovo sam u formi.

Izlazim. Evo i mojih kola. Gaja je odmaglila.

Kako je život jednostavan... Ne! Bezobraznica! Izduvala mi je sve četiri gume.

VI

Dobro okupan i izriban, obilato zasut losionom, opustio sam se na divanu i malo razmislio... pa dobro, ta priča sa gumama i nije tako strašna. To mi je uzelo pola sata, ali i dalje sam isto toliko u prednosti, naročito kada mi vreme nije bitno; sve u svemu, ako je Gaji to nešto značilo, dugujem joj tu kompenzaciju.

Vraćam se policijskom romanu koji sam nedavno počeo da čitam, ne preterano žestokom u svakom slučaju, budući da sam na jedanaestoj strani, a desilo se tek peto ubistvo. Zvoni telefon. Pružam ruku i dižem slušalicu.

- Frensis? Ovde Gaja.

- Gle. - kažem. - Hoćeš da mi prodaš unutrašnje gume?

Smeje se.

- Ne, Frensis. Žao mi je... Bila sam veoma nervozna...

Dakle, ubuduće će biti veoma zanimljivo kada se razljuti. Možda bolje da ja zavarim haubu na kolima.

- Frensis... Hoću da izađem večeras... hoćeš li sa mnom? Pokupiću te... zaista bih volela... hm... da se pomirimo.

To me je zapanjilo, s obzirom na stanje u kojem sam je ostavio. Ali ipak... bila je pod dejstvom one gadosti. Dogovaramo se za sastanak i ja spuštam slušalicu... baš me zanima šta je posredi. Ubijam vreme pozamašnim gutljajima viskija sa limunom, i to ga dobro ubija. Oblačim se... ovo je već koji put da se oblačim danas. Zaista sam sladak u svom tamnoplavom smokingu, niko u meni ne bi prepoznao onog, uljem umazanog, jadrnika od jutros.

Uzimam svoj filcani šešir i izlazim. Nešto malo pre no što smo se dogovorili.

Trenutak kasnije, tačno u zakazano vreme, Gaja se zaustavlja preda mnom u svom autu sa spuštenim krovom; prilazim sa druge strane i uskačem ne otvarajući vrata. To je nešto što vam od sveg srca preporučujem; istina, prvih deset puta vas bole

listovi, jedanaesti put ćete možda i pocepati pantalone, ali efekat je zagarrantovan.

- Gde idemo? - pitam
- U Fons. - odgovara ona.
- Zašto da ne. - rekoh.

Vesela je kao malo dete. S vremena na vreme mi baci pogled ispod obrva, i oboje istovremeno prasnemo u smeh. Dali bi nam tri godine. Najmanje.

Stalno skreće u neke uličice, ali grosso modo uspevam da prepoznam gde se nalazimo, posebno kada prolazimo blizu Tomas Serkla na uglu Vermnot i Masačusets Avenije. Silazimo ka jugu, ali smo i dalje u zapadnom sektoru i ona se zaustavlja ispred nečeg što naizgled ne liči ni na šta, kod Faragat Skvera. Ona ide napred, a ja je u stopu pratim. Ulazimo u praznu salu, silazimo jedva osvetljenim stepenicama u suteran; tu smo.

E ovo je zaista iznenađujuće. Gledam ljude oko sebe, okupljene u prostoriji nalik snobovskom baru, sa štukaturom, kovanim gvozdeni, plastikom i nadstrešnicama, i počinjem da shvatam. I to veoma dobro. Ako je ijedna od ovde prisutnih žena spavala sa nekim muškarcem, ja sam meduza; a ako je ijedan od ovih muškaraca ikada pipnuo osobu suprotnog pola, Vašington prodaje kokice. Drolje i pešovani, eto to je ekipa... osećam se neprijatno. Uostalom, istina dugujem priznanje da je ovde tri muškarca na deset žena... ili već nečeg drugog, kako god hoćete, budući da ne postoji naziv za ovo što vidim ovde.

I evo Ričarda Volkota i njegovog drugara - jesam li vam rekao da se zove Ted Le Mej? Lepo ime, nema šta... a i liči. Treći "muškarac" je izuzetno lep plavušan, visok i zgodan. Pih! mora da je ljigav kao puž.

Što se tiče devojaka... znate već koji je to tip. Naravno, tu su i one koje nose naočare kao krunu svog celokupnog izgleda. Ono što ne shvatam je kako policija ne zatvori jedno ovakvo mesto. U Vašingtonu je to malo iznenađujuće.

Uf... dosta sa pitanjima. Moram se zaštititi.

Volkot mi se ljubazno smeši, izgleda da se uopšte ne ljuti. Pretpostavljam da je njegov Kriskraft bio osiguran. Ili možda nije njegov. Ili se samo igra. Sedam. Kog đavola me je Gaja uopšte dovela ovamo? Ona je pored mene. Između nas, njena tašna. Iznenada primećujem da je otvorena i bacam pogled u nju dok nam jedna ženska osoba, čiji izgled vas nagoni da zaurlate od užasa, donosi piće.

U Gajinoj tašni je tanak svežanj novčanica... ali krupnih.

Nema potrebe da gledam dva puta. U tašni joj je svežanj od deset hiljada dolara.

Nehajno prilazim rukom, i u tri poteza novac je u mom džepu. Sada mi samo treba izgovor da na pet minuta izađem na vazduh. Ustajem i ponašam se kao neko ko želi napolje.

- Gde ćeš, Frensis? - pita Gaja, hvatajući me za ruku.

- Ostavio sam novčanik u kolima. - odgovaram.

- Vратиćeš se?

- Naravno!

- Otpratiću vas... - predlaže jedan od momaka.

- Kažem da ću se vratiti.

Za tren oka sam napolju. Trpam jedan deo novca u kutiju sa alatom, a drugi pod haubu. Eto. Sređeno je.

Vratimo se u suteren. Gaja je delovala prilično uznemireno gledajući me kako izlazim. I dalje je tamo, a lice joj poprima izraz olakšanja videvši me kako se vraćam.

Čemu je trebalo da posluži onih deset hiljada dolara? Očigledno da plati sledeću isporuku. Ili možda neku ucenu?

Gde je Gaja uzela tih deset hiljada dolara?

Svi su tu, ćaskaju. Pravi, sasvim jednostavan razgovor, tokom kojeg pričaju o svemu sem o onome što bi moglo da zanima normalne ljude. Gle, visoki plavušan je promenio mesto. Sada je sasvim blizu mene, malo na odstojanju.

Zanimljivo. Reklo bi se da je atmosfera malo zategnuta.

Sada se priča o brodovima i o Potomaku. I kupanju u istom. I o jednom crveno-belom Kriskraftu.

Ričard Volkot mi upućuje veoma čudan izraz lica. Što se tiče Tedi Le Meja, on više ne vodi računa o lepim manirima. Ova dvojica mi očigledno malo zameraju.

- Zato smo i zamolili Gaju da vas dovede ovamo; i zahvaljujemo joj se što je to uradila.

- Oprostite, ali nisam baš najbolje razumeo vaše motive. Zar niste bili na Kriskraftu... sa svom onom drogom koju prodajete...

Iako je delovalo da mi je ovo izletelo slučajno, zavladao je muk.

S druge strane, ono što nije bilo nimalo slučajno, jeste udarac koji sam dobio u glavu. Visoki plavušan na kojeg sam zaboravio. Je li to uradio namerno? Ne znam, ali naciljao je pravo u čvorugu koju sam zaradio jutros.

Naslućivao sam da taj kicoš ima moćne mišiće. Milo za drago, to je to. Čisto da se malo zabavim, podižem sto i bacam ga na Volkota. Nimalo mi se ne dopada taj tip. Sa zadovoljstvom konstatujem da sam ga pogodio posred njuške. Moraće da svrati do kozmetičkog salona.

Bar se ispraznio odmah. Sada sam sam protiv cele bande.

Gaja je tu, sa moje leve strane. Plavušan, koji je stajao desno od mene, deluje malo dezorijentisano od udarca nogom u bradu. Reklo bi se da uživam mlateći ih po licu.

Hvatam Gajinu tašnu. Prevara uspeła. Krećem ka stepeništu. Potrebno je više od tri pedera da bi se izašlo na kraj sa malim Frensisom.

Da. Samo što me je na stepeništu čekao novi rmpalija.

Jedan užasan tip. Riđokos, sa šiljatom lobanjom; maljav, liči na medveda; težak je najmanje dve stotine kila i veoma je zao; to se vidi po njegovim sitnim svinjskim očima upalim u salo.

Dobijam još nekoliko udaraca sa strane. Ništa strašno. Ali ovaj veliki... e, to je već ozbiljno. Treba izabrati.

Odlučujem. Ponosno silazim niz stepenice. Varka. Iznenada se okrećem, bacam tašnu preko onog velikog i zalećem mu se između nogu, baš u trenutku kada je i on krenuo niz stepenice. Gospode... nikada neću proći. Taj tip ima butine poput slona. Opa! uspevam... prošao sam! Zanosio se. Čujem stenjanje, to je Ted na kojeg je ovaj neleteo: prijatelj mora da ga je dobro očepio.

Ah! Evo me u prizemlju. Novi problem. Sve što liči na vrata deluje hermetički zatvoreno.

Pokupio sam tašnu. Da vidimo ova vrata. Ne! Nemam više vremena. Grabim još nekoliko stolica i bacam ih ka stepeništu, jer verujem da će onaj ponovo pokušati da se popne. Sve se dešava veoma brzo, nema šta. Nema vremena za dosađivanje.

Držeći u rukama veliki tabure od hrastovine, udaram u spoljašnju bravu. Ne ide. Evo, popušta. Moja lobanja takođe. Padam u nesvest.

VII

Nećete valjda pomisliti da sam u nesvesti ostao dovoljno dugo da vam dam malo oduška i vremena da popijete nešto u bistrou na uglu. Ne. Sunuli su mi čitavu bocu Sevn-ap-a za vrat, i verujte mi pali. Mora da je zbog mehurića.

Dole sam. Ležim na zemlji, okružen gomilom ljudi. Tu je i onaj ogromni. Rekao bih da se povredio pri padu. Ne mrda.

Tu je i Ted Le Mej, koji se drži za ruku, Volkot kojem krvari nos i Gaja koja ne progovara.

Onaj visoki plavokosi je dobio svoje u vilicu i posmatra me zlokobno.

A ja sam, sav modar, zavezan za stolicu. Stari sistem.

- Frensis, - kaže Gaja - gde si stavio deset hiljada dolara?

- Kojih deset hiljada dolara? - pitam ja

Gle, boli me kada govorim.

- Onih koji su bili u njenoj tašni, đubre prljavo. - kaže mi visoki plavušan.

I dodaje još jedan udarac pravo u nos.

Šta ću mu ja, sam je hteo... pljujem mu u oko. Ne mogu ništa drugo. Nije zadovoljan i ja dobijam drugi udarac u njušku, ali ne mari; pa i ja hoću da budem u igri.

- Šta je sa onim velikim? - pitam.

- Malo je oštećen, - kaže Volkot - a i ti ćeš uskoro biti.

- Oh! - kažem. - Nemoguće. Vi ste ipak suviše dragi da biste me povredili.

- Frensis, - kaže Gaja - gde si stavio deset hiljada dolara?

Deluje mi sumanuto. Mora da je u krizi.

- Nisam ih uzeo. - kažem. - U svakom slučaju, pošto ću uskoro umreti, prestani da me daviš tim bednim pitanjima o parama.

Bang! Još jedan udarac; ovog puta nogom od stolice u desni obraz. Gad. To je Le Mej. Mislim da mi je pukla kost. Pljujem krv. Boli.

- U svakom slučaju, reći ću ti jednu stvar, ako mene ne bude, deset hiljada dolara koje sam hteo da ti dam kao svadbeni poklon odoše takođe.

Pun pogodak. Upravo to mi je trebalo. Cipela posred nosa, a u njoj stopalo. Volkotovo. Slavljem nek je onaj ko izmisli tanke đonove.

Videli biste šta bi bilo da smo na skijanju.

Ipak sam krvario; toliko da bi se neki Košer trgovac veoma obradovao. Uskoro ću moći da se pojavim u vidu teletine.

Gaja se umešala.

- Ostavite ga.

- Misliš. - kaže Ričard. - Ova svinja ima prilično tvrdu glavu.

- Svejedno mi je ako ga umlatite, - kaže Gaja - ali ja hoću da mi vrati moj novac.

Sirota klinka. Zaista je podlo to što govori, ali ovi tipovi je toliko drže u šaci, da mi je ipak žao. Droga je zaista vraški opasna stvar.

- Gaja, - kažem - izvuci me odavde i sutra ćeš imati deset hiljada dolara. Ne znam o kom se novcu radi, ali si mi drugarica i nisi kriva što postoji banda ovakvih nitkova.

Krak! Opet oni. Više ne znaju gde da udare, i to me spašava. Da su malopre tražili netaknuto mesto, morali bi da se udaraju međusobno.

Sada mi je već teško da govorim i želim da povraćam. Ne osećam se baš ushićeno, ali se trudim.

- Gaja, - kažem - ništa neću tražiti od ova tri gada. Ako možeš nešto, učini to. Ako ne, moj brat će ispričati ono što sam mu rekao o svemu ovome.

Sramota me je što Ričija guram u ovo, pošto to nije njegova stvar, zato što on ima svoje studije, i zato što sam se sam uvalio u nevolju. Sramota me je i zato što veoma volim svog brata i ne bih želeo da mu se nešto desi. Ali to mi je jedina karta. Ova trojica su se okomili na mene do te mere da im je svejedno da li će ostati bez deset hiljada dolara, samo da mi se osvete.

Udarci prestaju. Gaja im nešto govori. Više ne razaznajem ništa. Odvezuju me. Ustajem. Povlače se i to mi je smešno, ali ne zadugo jer ponovo padam na stolicu, a i kada se smejem, imam utisak da mi se usta otvaraju u tri različita pravca istovremeno

Sve u svemu, dobio sam dobre batine. Ali više bih voleo da se onaj rmpalija probudi. Kako sam ga odalamio!...

- Ne mrdaj! - kaže mi Volkot.

Gledam ga. Ima pištolj u ruci. Mogao bih da rizikujem, mora da bi povukao istog trenu... ali bolje ne, ako loše gađa može i mene da pogodi.

- Hvala Gaja. - kažem da zbunim ostale.

- Ne zahvaljuj mi, Frensis. Napravio si mi više problema no što možeš da zamisliš, mogla sam im dozvoliti da te srede... ali isuviše mi je potreban taj novac.

- Jesi li sigurna da ti ga nisu oni maznuli?

Pokušavam da budem zao, ali grešim. Ima još nogu od stolica. Samo što sam ja već pet minuta na nogama, a žmarci su prošli. A tu je i Ted Le Mej, savršeno... u jednom skoku ga hvatam i stavljam kao štit ispred sebe. Hajde sad Volkote, da te vidim, pucaj ako smeš.

Tedu se ovo ne dopada. Koprca se, ali ja ga čvrsto držim. Trećeg, onog visokog plavušana, nadgledam krajičkom oka, a primećujem da i onaj ogormni počinje da se mrda. Dobro je, nije mrtav, samo sam to hteo da znam... ali sada bi dobro bilo da baš i ne ustane tako brzo. Hvatam Teda za kragnu i pojas, snažno ga vučem da ga zaboli, a zatim ga svom snagom bacam na Ričarda. Čuje se pucanj i neko pačije piskutanje. Visoki plavokosi je dobio svoje, i to pravo u zadnjicu, savršeno; ali rmpalija se sve življe mrda... bežim ka stepeništu. Odlazeći, dobacujem:

- Sutra ćeš imati svoj novac, Gaja. Obećavam.

Stižem gore, po drugi put, ali ovaj put i ostajem. Tu su i kola... Ulećem. U stvari, nisam ni primetio kada sam prošao kroz vrata... nema greške, malo pre sam ih razbio. Stopalo na papučicu. .. Krećem trećom jer žurim... Uf...

VIII

Pedest metara sam preleteo u punoj brzini; počinjem da se osećam bolje, a zatim iznenada osećam nešto na vratu, iznad kragne - hladno je i čvrsto. Neko počinje da govori. Kakav glas!... još jedna tetkica?

- Ne mrdajte... ne okrećite se. Samo nastavite pravo...

Ne okrećem se, zato što imam utisak da je ta naprava na mom vratu nešto nimalo dobro po moje zdravlje; ali nisam zrikav, tako bacam pogled u retrovizor. Gle... pa ja sam mislio da je to muško... kad ono, žensko! Oh, dobro je... sa takvim glasom i takvim držanjem, u jednoj ovakvoj priči, ovo je sigurno nećaka one pomenute Sapfo koja je pisala svinjarije na grčkom da ih niko ne razume... ostatak sramežljivosti, šta li...

- Šta mogu da učinim za vas? - pitam.

- Ja, - počinje polako - ja ništa ne rizikujem. Ali, da sam na vašem mestu, ne bih gurala nos u tuđe rabote.

- Svi mi to kažu, - nastavljam - a opet, ja sam najdiskretniji momak na svetu. Ako poznajete Toma Kolinsa...

- Dosta gluposti. - tek će ona. - Ne glumimo u filmu.

- Oh ne, to svakako ne. - odgovaram. - U filmu bismo se do sada bar tri puta poljubili. A, među nama, to bi mi vraški prijalo.

Paf! Kundakom pravo u potiljak. Ako nastave, glava će mi večeras biti kao bundeva.

- Rekla sam: dosta gluposti. A kada ja kažem nešto, volim da se obrati pažnja.

- Smarate me, lepa moja. Najpre, nismo se ni upoznali. Ako mi ne kažete ko ste, izleteću ispred prvih policijskih kola koja naiđu, pa da vidim kako ćete se snaći.

Istovremeno, pritiskam papučicu za gas na kadilaku, ali gadura se ne pomera i baca mi zadah starog vina, tako da na trenutak poverovah da je učiteljica u dobrotvornoj ustanovi.

- Prava ste strvina. - kažem.

- Skrenite desno.

Ne znam zašto, ali poslušao sam je. Tuda se izlazi iz grada.

- Reći ću vam kako se zovem. - kaže ona. - Lujza Volkot.

- Ah!...

Pretvaram se kao da se prisećam.

- Vi ste majka one proklete tetkice...

E tu sam začepio i poskočio, jer me je ubola pravo u krsta. Kadilak posrće i ja pokušavam da to iskoristim za nešto. Ali ta prokleta bezobraznica ima sjajno oko.

- Upalite farove. - kaže. - I ne pokušavajte da me uhvatite privlačeći nekog pajkana. Hladnokrvno ću vas skinuti obojicu.

Opis devojke: pristale spoljašnjosti, smeđokosa, zagasit ten, kratka kosa, stroga usta.

Po mom mišljenju, ova ženska je potpuno uništena. Suviše je slušala radio.

- Ja sam sestra Ričarda Volkota. - nastavlja. - A on radi ono što mu ja kažem. Što se tiče ženske sa kojom je, i to radi na moj zahtev.

- Tako sam i mislio. - odgovaram. - Sa onim njegovim izgledom mora da više voli mornarčiče.

- Svako ima svoj ukus. - uzvraća ona. - Vama, u svakom slučaju, ne bi poklanjao posebnu pažnju.

Ah! pa ona to pokušava da me uvredi. Pa dobro, da vidimo da li to nikome nije pošlo za rukom. Pod uslovom da izađem odavde.

- Večeras sam naredila da vas dovedu kako bi vam malo promenili lični opis. Kada sam videla da ne ide na dobro, ušla sam u vaša kola. Ipak vas treba upozoriti. Frensis Dikon, ova kratka lekcija će vam biti od koristi. Očigledno vas nećemo ubiti odmah, a što se tiče promene opisa, prilično dobro je krenulo; možda bi se posao dao još malo doraditi.

Tada me udari u glavu kao da hoće da zvoni na uzbunu. Prokletstvo, baš je izabrala trenutak, usred sam skretanja. Ispuštam volan, hvatam se za glavu sa obe ruke, a kola naravno odlaze u jedan izlog. Srećom pa mi refleksi dobro rade, kočim... međutim išao sam suviše brzo, te imam tek toliko vremena da laktom zaklonim lice od udara u šoferšajbnu.

Udarac u izlog izazvao je strašnu buku, a na nas se sručiše kilogrami kobasica.

Kada sam došao svesti, konstatujem da je prokletinja pobjegla, i da sam okružen sa najmanje četrdeset tipova, među kojima jedan više glasnije od drugih; očigledno vlasnik mesare. Pa, nadam se da je osiguran; ja se pak okrećem proverenoj stvari i padam u nesvest.

Odnose me, udobno smeštaju u ambulantna kola. U glavi mi se sve vrti, policijske sirene, grdosije, tetkice, sve mi se pomešalo u jedan fini koktel... u stvari, nisam ni brojao udarce koje sam primio u glavu... e ovo me je dokrajčilo... sad zaista krećem...

IX

Naravno, lova sve rešava, pa čak i kadilak na polici sa suhomesnatim proizvodima. Već sutradan, čitava ova priča je bila zaboravljena. Mogli su konstatovati da nisam pijan, a nesreću sam objasnio nekom prijavštinom koja mi je uletela u oko u trenutku skretanja. Mislim da moj ćale ima neku lovu u osiguravajućem društvu, to uvek sređuje sve. Ono što se ne sređuje tek tako, jeste moja lobanja na kojoj ima više čvoruga, no bilo čega drugog, a kada stavim šešir, efekat je očaravajući kako za mene, tako i za one koji me gledaju. Ukratko, pošto u svojoj sobi konačno mogu da skinem šešir, tešim se posmatrajući svog brata Ričija koji pokušava da pripremi koktele na mom baru. Nikada nisam video nekog tako trapavog poput njega; kada pomislim da će se baviti medicinom, strah me je za sirote bolesnike. Nadam se da će se baviti psihijatrijom, i najgori izrodi se uvek snađu u toj grani, samo je dovoljno biti veći luđak od najluđeg pacijenta. Riči konačno izlazi na kraj sa svojim spektakularnim pićem, pruža mi čašu od koje polovina završava na mojoj košulji. Imam izgovor, otk na desnom oku, a svako zna da u takvim slučajevima gubite osećaj za razdaljinu. U svakom slučaju, smatram deplasiranim da brat, koji je mlađi od vas, dozvoli sebi da vam se ruga na tako gnusan način.

- Riči, jednog dana, kada tebe neko ovako izudara, biće ti manje smešno.

- Nema razloga za tako nešto. - odgovara.

- Dobro, ali na tvom mestu, Riči, ne bih baš bio tako siguran. Žao mi je, ali doveo sam te u nepriliku. Trenutak ludila.

Ovo kao da ga nije uznemirilo. Riči je, u suštini, odvažan momak. Pričam mu celu priču.

- Sve u svemu, - zaključujem ja - ostaviće me na miru do večeras jer očekuju da vratim deset hiljada dolara Gaji. Ali sutra... mislim da će biti gadno. Za obojicu.

- A šta ćemo sa deset hiljada dolara? - pita moj brat.

Dobro je, kopča veoma brzo.

- Taj novac nam je potreban da bismo uleteli u njihovo jato. - kažem ja. - Moramo da kupujemo sve što nam je potrebno. Jer, sa jedne strane je potrebno ubaciti se, a sa druge kamuflirati se.

Pružam mu listu koju sam napravio dok je on mućkao viski i vodu. Ovaj put, staklo će mu ispasti iz naočara uz metalni zvuk.

- Šta nameravaš sa ovim? - pita me. - Izdržavaš neke ženske?

- To je za nas. - kažem.

- Šta? haljine, grudnjaci... Oh... Frensis, preteruješ. Pa ja se ne usuđujem ovo da tražim u prodavnici.

- Povešćeš sa sobom jednu od svojih drugarica. Od sutra, ja se zovem Diana, a ti Grizelda. Naravno, možeš za sebe izabrati i neko drugo ime.

- Frensis, ti si poludeo. Mora da su te suviše udarali po glavi.

- Prokletstvo, pa zar hoćeš da te pronađu u komadima. Slušaj. Svi ti tipovi i ženske tamo su pederi i lezbejke. Ako je ta Lujza Volkot zaista vođa bande, ništa nećemo saznati ostanemo li obični muškarci. E pa vidiš, meni se više dopada da se našminkam kao žena. Možda ćemo s vremena na vreme, imati dobru nadoknadu.

Razmislio je par minuta.

- Pa, - kaže - verovatno si u pravu... Ali, pobogu, možeš li me zamisliti kako tražim gumene grudi u prodavnici?

Nasmejao se od uha do uha. Pa nisu baš ni tako sterilni, ti studenti medicine.

- Ništa ne brini - kažem - i požuri; ja jesam miran, ali oni ne gube vreme. Telefoniraj En, ona će ti pomoći.

- Mogu li da te pitam zašto se petljaš u Gajine stvari? - upita pre no što je krenuo.

- Drugarica mi je - odgovaram - i teško mi je da je vidim kako postaje bednica.

- Ali to nije tvoja stvar. A da pozoveš policiju?

- To bi te zabavilo? - pitam.

- Oh! ne volim ih baš. - kaže Riči. - Ali zanimljivo je to kako se brineš za nju.

Gleda me, sumnjičavo, i izlazi sležući ramenima. Zaista otmen momak, taj moj brat. Sreća je i da se u modu vratila kratka kosa. Zanimljivo da je sve počelo na maskenbalu kod Gaje. Gledam svoje šake... dlake još nisu počele da rastu, dobro je...

Počinjem da se sam smejem pri pomisli na facu koju će Riči napraviti kod maminog Kineza kada bude uklanjao njegove. Trudim

se da budem ravnodušan, iako u sebi umirem od smeha, zato što ću sa njim biti sigurniji za svoj skalp.

Tada zazvoni telefon. Uvek je tako, taj zloslutni aparat vam pokvari najprijetnije trenutke. Dižem slušalicu gundajući.

- Halo, da, ja sam.

- Frensis Dikon? čujem sa druge strane.

Prepoznajem taj glas. To je već pomenuta Lujza Volkot.

- Ko je to? - pitam. - Predsednik?

- Ne glupiraj se. - nastavlja ona. - Ovde Lujza Volkot. Telefoniram iz kabine tako da ni ne pomišljaj na pajkane! Kad misliš da doneseš onih deset hiljada dolara?

- Ne brini. - kažem.

- Donesi ih danas do pet. U suprotnom, neće biti dobro.

- Prava ste gadura. - kažem.

Ponovo počinjem da mislim na tih deset hiljada dolara... pa taj novac je još uvek u kolima... privezan za glavni vod izolacionom trakom.

- Ne trošite pljuvačku. - kaže Lujza. - Ako je to sve što imate da mi kažete, nema potrebe da ponavljate. Večeras, kod Gaje. U protivnom, gotovi ste. To vas je već koštalo jednih kola, ali to je samo početak.

- Naspram Kriskrafta, kola nisu ništa. I dalje sam ja u prednosti. A imam i lov. Ne zaboravite.

Gle, rekao bih da pali cigaretu. Sad bih mogao dobro da se zabavim i nasmejem, ali se plašim da će me boleti kao malopre.

- Ti si obična protuva. - kaže mi. - Potrudi se da ne omašiš, ili... čuvaj dupe.

- Ništa ne rizikujem. Ja sam hetero.

Spušta slušalicu. Ali Gospode, potpuno sam zaboravio na novac. Nemojmo se šaliti... Da oću da pomognem Gaji da se izvuče iz neprilike, ali ne svojim novcem. Dobro, moram se prikladnije obući i trkom u potragu za parama.

Mičem se. Sve me boli. Nije tako strašno. Forma je moguća. Mislim da mogu još malo da se razgibam. Ali bez suviše razmišljanja.

Ipak mi je krivo što sam Ričija uvalio u sve ovo. Dugujem mu bar neku nadoknadu. Podižem slušalicu i ukucavam Kinezov broj.

- Halo! Ovde Frensis Dikon, Možete li doći do mene! Imam jedan poslić za vas.

Mumla nešto sa druge strane slušalice. Prokleti Vu Čeng! Ah! ti Kinezi...

- Da, odgovaram, opet maskenbal. Ovaj put nisam ja u pitanju, već moj brat. Ako ne budem tu kada stignete, uđite i sačekajte me. Ostaviću vam ključ ispod otirača. Dođite oko dva.

Dobro. Eto, i to je sređeno. Uživaću posmatrajući Ričijev izraz lica. Uzimam svoj šešir i silazim. Prolazi neki taksij. Zaustavljam ga. Kao poručen. A gde ja to treba da idem?

Iznenada shvatam da uopšte ne znam šta su mi uradili sa kolima. Pa dobro, uskoro ćemo saznati.

- Zaustavite kod prvog policajca kojeg vidite. - kažem vozaču.

- A, to ne. - kaže on. - Ne u mom taksiju.

- Ali, samo mi je potrebna jedna informacija. - kažem. - U stvari, možda ćete i vi znati. Juče sam slupao kola u izlog jedne mesare koja je delovala kao leteći tanjir koji mi uleće u oko. Pretpostavljam da ga nisu ostavili tamo, zato što to ipak malo ometa saobraćaj. Zna li možda gde ih odvoze?

- E, o tome - kaže on - ne znam baš ništa. Ali možda će pandur znati.

- Pa zato sam vas i zamolio da stanete kod prvog koji naiđe.

- Da, ali baš ih i ne volim. - kaže šofer.

- Dobro. Onda se goni do đavola i ostavi me ovde.

- Ali, ako niste primetili, ja još nisam ni krenuo. - kaže šofer.

- Pa dobro, onda je bolje da i ne krećeš.

Mašem drugom taksiju koji prolazi. Ne zaustavlja se. Još bolje. Idem peške. Sigurno negde u ovom gradu ima pajkana. Važno je da su tu kada prođem na crveno; čitava četa mi se okači o vrat.

Ah! eno jednog.

- Gospodine, recite mi, molim vas, gde odvoze slupana kola.

- A vi ste se slupali? - kaže vadeći beležnicu.

- Da, - odgovaram. - Juče. Uleteo sam u mesaru.

- Gde to? - pita.

- To uopšte nije važno, kola sigurno više nisu tamo. Hoću da znam gde ih odvoze posle?

- A šta će vam? - pita on. - Pretpostavljam da više ne možete da ih pokrenete.

- To je već moj problem.

- Osiguranje je plaćeno? - pita me.

- Da.

- E pa onda - kaže on - to više nisu vaša kola. Pili ste?

- Ne. - odgovaram. - Neka prljavština mi je uletela u oko.

- Da... - kaže vraćajući beležnicu. - To kažu svi cugeri.

- E pa, dosta mi vas je, - kažem ljubazno - odoh ja.

Nema šta da se kaže, običan glu...

Nisam napravio ni par koraka, kad osetih zemljotres. Dižem glavu. Ne... ništa se ne pomera. Ja se pomeram. Tačnije, policajac me drmusa.

- Šta ste rekli? - pita me.

Možda ste već primetili da nisam baš strpljiv. Ako sam tom panduru rekao da mi ga je dosta, onda sam tako i mislio, i šta je tu loše? Ja mislim da je iskrenost najvažnija.

- Čujte, tretirali ste me kao pijanicu, i ja sam vam odgovorio ono što sam odgovorio. Vi ste počeli, zar ne? Dakle, začepite i manite se svega ovoga zato što biste mogli da nagrabusite. Radite to negde drugde, ali ne u Vašingtonu. A ja ne pijem ništa drugo sem mineralne vode.

Ništa nije odgovorio. Pobogu, kako ima ružnu njušku. Već sam video kako me vodi u pritvor. Ne. Samo je progundao nešto i pustio me da odem.

A sad, telefon.

Ulazim u govornicu i zovem svog agenta za osiguranje.

Javlja se sekretarica.

- Ovde Dikon. - kažem. - Juče sam slupao kola. Ovo je moj broj.

- A gde to? - pita ona.

- Ne brinite, pitanje osiguranja je sređeno. Ali eto, ako baš želite da znate, uleteo sam u mesaru.

- Bolje bi bilo da ste uleteli u parfimeriju. - kaže ona. - To bi mi se više dopalo.

- Nazovite me jedan dan, pa ću vas odvesti da kupimo parfem. Ono što sad želim da znam je gde su moja kola.

- A mislite da nisu ostala u mesari?

- Sigurno da nisu. Groze se kobasica. Dajem im samo paštetu od inćuna.

Smeje se. I u pravu je. Strašno sam zanimljiv.

- Nemam pojma gde ih odvoze. - kaže mi. - Moguće da su ga odvezli u neki servis, pre no što ga iznesu na praznu poljanu.

- Mislite? - kažem. - Ali koji servis?

- Ah! suviše me pitate. - kaže ona. - Samo u ovoj agenciji ima tri stotine osiguranih servisa, pa računajte... morate pronaći svog agenta, on će znati da vam kaže.

- Ali on nikada nije tu, - kažem - a ovo je veoma hitno. Sva važna poslovna dokumenta su mi ostala u tim kolima.

- A! pa ne znam. - kaže mi ona. - Ipak, za onaj parfem biste me mogli pozvati. Tražite Doroti Šering.

- O.K. Dot. - odgovaram ja. - Vidimo se, hvala.

E sad me već hvata panika. Samo mi moj agent može dati potrebne informacije, ali sam gotovo stoprocentno siguran da danas neću uspeti da ga uhvatim. A već je jedan sat. Riči će doći oko dva. A i Vu Čeng. Šta da radim? Ne želim da vidim svog brata pre no što prođe kroz Vu Čengove ruke, jer će me ovaj put zaista odrati.

A da možda ipak pokušam. Telefoniram agentu. Opet sekretarica. Gospode, koliko ih to ima? Ponovo počinjem da šarmiram.

Ni ona ništa ne zna. Ona smatra da suviše žurim, da će stručnjak pregledati kola, ako to već nije uradio, a da za ostalo ne treba da brinem pošto je stvar već rešena sa osiguravajućim društvom; u svakom slučaju, nikog nisam pregazio, tako da stvar i nije tako važna.

E, u ovome već prepoznajem ruku svog tvorca. Sa njegovom manijom da sve sređuje, trebalo je da im kaže da ovu priču tretiraju kao da se radi o njemu.

Ali, pobogu, moram pronaći taj auto.

Otvaram imenik pod stavkom: šlepanje. Nemoguće. Ima ih najmanje sto pedeset.

U bezizlaznoj sam situaciji. Šta sad?

Nema ni govora da od oca tražim deset hiljada dolara da bih ih dao onom izrodu od Lujze Volkot.

Samo, od pet sati pa nadalje, za Ričija i mene bi bilo bolje da nas nema.

Dobro. Odustajem od kola za danas. Ne treba više na to da mislim.
Ali ono što je hitno... to je preoblačenje. A to baš i nije tako jednostavno...

No... hajdemo...

X

Sve u svemu, evo me ispred kuće, u pola pet. Uspeo sam samo do pola. Ispred kuće je stari Ričijev bjuik i pretpostavljam da je gore i da roni gorke suze pred svojim očerupanim nogama.

Krenuo sam uz stepenice baš kada je Riči izlazio, potpuno bled i veoma užurban. Deluje kao da me ne prepozna je i trgnu se kada sam mu se obratio.

- Brzo u moja kola. - kaže mi.

Poslušao sam ga. Seda za volan i krećemo.

- Jesi li bio unutra? - pitam ga.

- Da. Nasred tvoje sobe leži neki Kinez sa bodežom u stomaku. Hvala ti na iznenađenju.

- Kako si ušao?

- Vrata su bila otvorena. - odgovara. - Sve je isprevrtano, pravi kupleraj.

- To je Vu Čeng. - objašnjavam mu. - Zvao sam ga da dođe i izdepilira te. Čisto da iskoristiš moje iskustvo. Ali mislio sam da ćeš doći oko dva. Je li mrtav?

- To je jedino dobro, - kaže Riči - izgleda da nije mrtav; odmah sam telefonirao policiji i zato treba ubaciti u četvrtu.

- Upozoravam te da ova kola imaju samo tri brzine.

- Šteta. - kaže on.

- To su uradile one ženske. Verovale su da će, ako to odrade same, lova brže biti kod njih. Kakve kravetine; izbosti onako dobrog dekicu kakav je Vu Čeng. Ja sam kriv: ja sam mu rekao da dođe.

- Nisi mogao znati. - kaže Riči. -Ponavljam ti, mislim da nije mrtav.

Čuju se sirene i vidimo kako pored nas prolaze policijska kola i motori.

- Ubod u stomak - objašnjava mi - nije toliko opasan ako se ne preseče glavna arterija i ne povredi jetra; može da se zašije. Kada može da se zaustavi infekcija...

- Dobro je što si pozvao policiju. - kažem. - Ali, u ozbiljnom smo sosu.

- Ako se izvuče, - kaže Riči - reći će im da to nismo uradili ni ti, ni ja.

- Ipak, - kažem ja - mislim da će se ljutiti.

- Znaš, - nastavlja Riči - sve su preturile. Ništa od nameštaja nije ostalo netaknuto.

- Dobro, dobro. Nadoknadićemo štetu sa onih deset hiljada dolara. A da, što se tiče tih para, moram da ti kažem da ih nemam.

Ričija više ništa ne može da iznenadi. Dodajem još i ovo.

- Našao sam neku stračaru. U nameštenim stanovima je jedno i puno kurvi. Ubedio sam stanodavca da imam dve devojke koje me zanimaju i da može dobro zaraditi ako bude ljubazan. Samo treba da odemo tamo obučeni kao žene.

- Sve je u kolima. - kaže Riči. - Dva puna kofera.

- Dobro. Sad samo da nađemo neko mesto da se sredimo.

- Ma daj, - kaže Riči, - pa ipak nećemo ostati ribe sve vreme!...

- Oh, ma kakvi, samo nekoliko dana. - odgovaram da bih ga umirio.

- A šta ćeš u pet? - pita me. - U principu bi trebalo da odneseš novac Gaji.

- Pa neću otići... - odgovaram.

- Ipak, to ti je prilika da pritisneš bar jednu od njih.

- I šta s tim?

- Pa možda je naterash da kaže nešto.

Taj moj brat je zaista pun ideja.

- Sve ovo nam može biti i prilika da ih izlečimo, zato što se žene često okreću na tu stranu kada nisu voljene. Naletale su uglavnom na grubijane koji su ih povredili ili bili loši prema njima. Ako budemo nežni... možda se i vrate na pravi put.

Dobro je obavešten ovaj moj braca. Izgleda da smo vraški dobro organizovali ovaj posao.

Zatim, oduvek me je zanimalo kako izgleda seks sa lezbejkom.

U suštini, glavni zadatak nam je da povratimo zabludele ovčice.

Dobri smo mi likovi.

Ali, žao mi je debelog Vu Čenga.

Riči me vraća iz razmišljanja.

- Idemo u Potomak Klub. - kaže. - Uzimamo *Kejn junior*, da nas niko ne bi video i za to vreme se preobučemo.

- Samo hrabro. - kažem.

Riči zaustavlja ispred kluba. Taj momak uopšte nije naivan. Sve je već iskombinovao u svojoj glavi. U stvari, to je veoma dobro, zato što

da moram da se koristim svojom... to bi dalo čudne rezultate, pune izraslina.

Kada smo stigli do čamca, kažem, Ričiju:

- Treba obojica da odemo kod Gaje. Sada ne treba da se razdvajamo.

- Naravno da idemo obojica. - kaže Riči. - Odnosno, obe. Pogledaj ovo.

Pokazuje mi lep par naočara sa rože okvirom.

- Zar neću biti slatka sa ovim? - pita.

- Oh, Riči, prosto neću smeti da te pogledam. - odgovaram ja. - Moj dobro poznati mir na trenutak je uzdrman.

- Ipak, - kaže on - ne znam koliko je sve ovo dobro za moje ispите.

- Nećemo se dugo zadržati sa bandom Volkot. - kažem. - Veruj mi. Sredićemo ih dok kažeš piksla. Imaćeš dovoljno vremena da ih spremiš.

Gospode, da sam znao u šta se upuštam, verujem da bih bio manje samouveren. Sada kada je gotovo, i kada pišem sve ovo, shvatam ono što sam mogao ispričati kao dobar vic!

Riči je otvorio boks. Ulazimo, zatvaramo vrata. *Kejn junior* je tu, na vodi, potpuno miran. Strana prema vodi je otvorena, Riči nikada ne spušta limene zavese, ali je već mračno i treba upaliti svetlo, tako da ih po prvi put spušta. Odlazim do njih i okrećem ručku. Mmm, kakvo zadovoljstvo, skroz je zarđalo.

Neću vam pričati sve detalje našeg prerusavanja, ali smo se ludo zabavljali. Ja sam se već navikao na lažne grudi, ali Riči ih stavlja prvi put.

- Gospode, nemoguće je da se šetaju sa ovim na sebi. Da poludiš kako je toplo.

- Šta hoćeš, - kažem ja - treba i to doživeti. Lako je kada se nešto može dodati... ali ukloniti naš prirodni šarm, e to je već malo teže.

- Uzeo sam dobre steznike. - kaže mi Riči. - Sportske, ekstra čvrste. Konačno, haljine nam nisu preuske.

- Treba da se brijemo dva puta dnevno. To će biti malo naporno.

- Mislio sam i na to. - kaže on. Kupio sam brijače koje ćemo nositi u tašnama.

- Zajedno sa pištoljima.

- A, ne. - tek će on. - Sve što hoćeš, ali bez oružja. Sa oružjem uvek pretil opasnost od neke svinjarije. Imamo jedan u kolima, i to je dovoljno.

- Kola, kola, brzo će saznati da je tvoj; dovoljno je da pogledaju tablice.

- Ne. - kaže Riči. Polazimo od toga da nas neće odmah primetiti. U protivnom, bolje da odmah odustanemo.

Nemamo više bog zna šta da diskutujemo; dakle, ćutimo i oblačimo naše krpice. Riči baš nema smisla za to. Zaista izgleda kao da je izašao iz jedne od onih škola za staromodne bogatašice... Ja pak, delujem veoma intelektualno. Ne suviše ruža, bez ili tek malo pudera, ravne cipele - neodoljiv sam.

Boks miriše na puder i lak za nokte. Sve to se meša sa mirisom benzina...

Našu mušku odeću trpamo u kofere, i sve stavljamo u gepek čamca. Može da posluži.

- Idemo? - kažem Ričiju.

Okleva malo.

- A ako sretnemo nekog koga poznajemo? - kaže.

- Biće to dobra prilika za test.

Imam na sebi lep džemperić od svetlo plavog pamuka i suknju od sivog flanela. Riči nosi jednostavnu dezeniranu haljinu. Zaista niko ne može pomisliti da smo momci... isprsil smo grudi!...

Izlazimo, ja idem prvi. Na pristaništu je živo. Sunce polako zalazi, brodovi dolaze i odlaze, motori bruje, a ljudi se šetaju dvoje po dvoje, obučeni u kupaće kostime; pogled je zaista simpatičan. Nismo prešli ni deset metara, kad spazih Džoan, jednu od dobrih Ričijevih prijateljica.

- Ne reaguj. - kažem mu. - Ne poznaješ je.

Prolazi i ne primećuje nas. Posmatram svog brata. Niz čelo mu se slivaju graške znoja. Prijateljski mu stiskam ruku. Smeši mi se.

- U redu je, Frensis. Hajdemo.

Ipak, koja glupost, ta priča sa Kinezom. Posebno ako vam kažem još i ovo... Riči nema nijednu jedinu dlaku na nogama.

XI

Ispred Gajine kuće stižemo oko pet i petnaest. Krov Ričijevog automobila može da se spusti, te smo to i uradili kako ljudi koji vire kroz prozor (ako ih ima) ne bi ništa posumnjali kada nas budu videli da stižemo.

Ipak nam treba izgovor da se zaustavimo tu. Odlučili smo da se jednostavno zaustavimo i počnemo da ćaskamo čitajući novine, tako da izgledamo kao da, na primer, ne možemo da se dogovorimo koji film ćemo gledati u bioskopu.

Kola su parkirana duž ulice, ali među njima ne vidimo nijedna od onih koja bi nas mogla zanimati.

Preostaje nam samo da čekamo. Meni to malo stvara nervozu, jer sam primoran da mislim i na druge stvari, prvenstveno na dobrog starog Vu Čenga i njegovu otvorenu utrobu. Zaista mi je drag taj Kinez, i veoma sam ljut zbog onog što mu se desilo.

Riči mi gurnu lakat. Ograda vrta poče da škripi i ugledasmo jednu devojkicu kako izlazi. Gleda, levo, desno, zatim na sat; seda u prvi auto, jedan sasvim novi plavi ševrolet. Na sebi ima svetli kostim i ne nosi šešir.

Očekivao sam da će skrenuti kako bi došla do centra, ali ona nastavlja pravo. Ne znam gde ide.

Skreće desno na Goldsboro Roud, evo nas usred... i levo na nacionalni put Rokvil Pajk. Tu dodaje gas.

Pratimo je na ne prevelikoj udaljenosti. Ako tako nastavi, brzo će stići u Frederik. Ne... skreće levo... to se zove Grosvenor Lejn. Zatim desno, pa opet levo. Tamo je put malo lošiji, a uskoro prestaje i asfaltirani deo. Ja više pazim na to gde se nalazimo. Vozim brzo. Riči me podgurkuje.

- Ne treba joj dozvoliti da stigne. - kaže mi. - Tako smo u prednosti. Pomrsićemo im konce.

Pritiskam papučicu.

Ričijev Bjuik jeste stariji, ali ima trideset konja više od ševroletu. Zalećemo se. Prestižemo je. Brzo prelazim na desnu stranu. Trubi nam. Razmak je sve manji. Zaustavljamo se bukvalno tri milimetra jedno od drugog. Riči prelazi iz svojih u devojkina kola i stavlja joj pištolj pod ruku.

- Pratite Bjuik.

Deluje prilično ravnodušno i čujem kako pali kola. Nadam se da se nismo prevarili i da to nije Gajina prijateljica... to bi me iznenadilo, moram priznati.

Skrećem na mali, odvojen put. Na sve strane je drveće, vidljivost prilično loša. Upravo ono što tražimo.

Uskoro zaustavljam, a ševrlolet staje iza mene. Iskačem iz kola - opet ne otvorivši vrata, stari trik. To pomalo iznenađuje našu zatvorenicu.

- Šta hoćete? - pita nas.

Riči je vratio pištolj u kola i oprezno ga opipava, ali prilično spretno kako ona ne bi pomislila nešto drugo. Tašna joj je ostala u kolima, što se toga tiče nema opasnosti.

Nema sad tu mnogo šta da se uradi. Odlazim sa njom iza kola i vezujem joj ruke. Gledam je izbliza. Mlada, kratko ošišane kose, pomalo grubog izraza lica, ali nije ružna. Muškobanjasta, gotovo da i nema grudi.

Privlačim je ka sebi i ljubim sa svom onom strašću koju su mi rekli da treba da unesem u ovu zanimljivu rabotu.

Traje prilično. Naglašavam za buduće generacije da je posle dvadeset sekundi zatvorila oči, a posle dvadeset i pet ništa što njena usta kriju za mene više nije bilo tajna.

Mila majko, kako dobro ljubi... Da nema te proklete lisice oko članka, rekao bih: blago njenom ljubavniku... ali ona ih ima i malo me ljuti pomisao da sam muško, sve ovo ne bi bilo ovako prijatno.

Pošto mi deluje prilično raspoloženo za nastavak konverzacije, posedam je na travu i nastavljam sa rukama.

Noge su joj mršave, ali lepo građene... i mišićave...

- Šta hoćete? - ponavlja, kao da hoće da mi stavi do znanja da zbog svega ovoga nimalo ne gubi glavu.

- Možda nisam dovoljno jasna? - pitam je.

Prevaljujem je preko sebe i moja ruka počinje da klizi na dole. Bedra su joj čvrsto stisnuta. Lagano je pritiskam. Deset sekundi otpora. Zavlačim ruku pod gaćice. I trgam ih jednim odlučnim i jasnim potezom.

Koprca se poput mačke, udara me i počinje da krešti zato što joj uvrćem ruku. Riči stražari, nimalo uznemiren svim ovim.

Podižem joj suknju, čvrsto je držeći za ruke.

Ne plaši se baš nešto... uostalom, zašto bi se i plašila devojke? Jedino što mora da se pita je kako to da sam tako krupna.

- Grizelda!

Riči dolazi.

- Drži joj ruke.

Radi kako mu kažem. Drži joj obe ruke iznad glave dok se ja trudim da joj noge ostanu ispružene. Stomak joj je go. Lep prizor je videti ravan stomak jedne lepe vitke devojke sa halterima i mekim gnezdrom u koje bi puno ptica koje znam rado sletele.

Ma hajde, dobro će napaliti ovo... kao i ja.

Naginjem se i spuštam usne na to krhko telo. Miriše na tek okupanu bebu sa nešto malo onog divljeg mirisa.

Gle... ovo joj se dopada... mislim da mogu da joj pustim noge.

To je dobro jer mi je sad jedna ruka slobodna pa se osećam udobnije. Za dve minute sam se oslobodio suvišnog oklopa i kunem vam se da moj mališa veoma dobro zna gde treba da ide.

Ispustila je slabašan krik u trenutku kada sam ušao u nju... ali prekasno. Riči je pušta i vraća se da nadgleda put... veoma je diskretan, taj moj brat. Ona polako otvara oči.

- Gade... - kaže mi kroz zube.

Imam je skroz, lagano, slasno. Osećam se kao u odelu urađenom po meri... blaga sumnja postoji, ali to je šarm novog... Istovremeno joj stežem zglavke i naginjem se da je ponovo poljubim. Pokušava da me ugrize. Prilično mi se dopada. I ja nju grizem.

Stenje. Počinje da stenje u sve kraćim razmacima.

Mislim da oboje istovremeno dostižemo vrhunac.

Đavolski je prijatan ovaj detektivski poziv.

Ali ne smem samo sebi da priuštiti ugodne momente posla. Sada je na Ričija red.

Ustajem i popravljam odeću. Imamo sreće, na putu nema nikog.

Devojka leži na travi u divnom neredu.

Možda smatrate da smo Riči i ja kompletni idioti, zato što smo se nakon tri sata licanja odali pred ovom ženskom, i učinili sve što je potrebno da shvati da smo muškarci.

Ali možda vam naše namere baš i nisu poznate.

Zato ću vam i reći o čemu smo razgovarali u kolima, dok smo pratili ovu malu. U stvari nam se obojici učinilo da bi bilo zanimljivo živeti u nameštenom stanu i izdavati se za ženu, pod uslovom da nam je jedna prava stalno pri ruci.

A sada, pošto smo ćapili jednu, moraćemo da je držimo na oku i budemo oprezni.

- Riči, - kažem - mora da joj je sada bolje. Ti si na redu.

On ne odugovlači. Podiže je, naslanja na vrata od kola, tako da izgleda kao da se nalaktila, i kaže mi da je držim tako, što ja i činim, Za to vreme on okreće svoju dezeriranu haljinu tako da mu je cibzar napred. U roku od deset sekundi je spreman za akciju, i gospode, da sam ikada mogao Ričija da zamislim ovako impresivnih dimenzija; kunem se da me to ne vređa zato što to ipak smatram pomalo nenormalnim, ali ne vine li je ovaj do neba, ja se više ne zovem - Dijana.

Riči malo savija kolena, stavlja ruku tamo gde treba i sa krajnjom lakoćom počne izvoditi pokrete napred-nazad. Ništa perverzno, verujete mi... ni on, ni ja nemamo nikakvih sklonosti ka omiljenom sportu Volkotovih... ali ne vidim ništa perfidno u tome da neko ovako uzme devojkicu, jer ako i prođe neki auto, u njihovom držanju nema ničeg neobičnog... hm... samo što u ovom trenutku ona zabacuje glavu unazad, na Ričijevo rame, a on je ljubi u uho... deluje kao da je pala u trans... njena leva ruka prelazi sa vrata na Ričijev bok i počinje da ga pritiska. On je drži za ramena i gotovo neprimetno pomera. Mislim da je naša prijateljica po drugi put na sedmom nebu... Pada iscprijena u Ričijevo naručje, a on je podiže i stavlja u kola. Za nju je ovo isuviše emocija.

- Uzmi ševrolet, ostavićemo ga u gradu, u nekom parku. Vraćamo se... vreme je da ovu mačkicu nateramo da malo promjauče.

Opružila se na zadnje sedište. Nikad na odmet predostrožnosti... podižemo krov auta i zaključavamo vrata.

Krećemo. Na putu ništa posebno; tačno pre ulaska u Rokvil Pajk, srećemo jedna kola koja usporavaju i zaustavljaju se. Je li nas to neko prati? Okrećemo ka Rokvilu i dodajemo gas. Ako je to Lujza Volkot, možda je prepoznala ševrolet. Ali, išli smo veoma brzo, nije mogla pročitati tablice. Da bismo bili sigurniji, jurimo sve brže i uskoro stižemo u naš stančić na Pikford Plejsu. Prilično smo

zadovoljni sobom, sa moralne tačke gledišta, jer u ovim sirotim devojkama treba ponovo probuditi sklonost ka normalnoj ljubavi... Tačno je, one ne shvataju.

XII

Stan u Pikfordu je krajnje jednostavan: dve prostorije i kuhinjica koja vodi ka beskrajno dugom hodniku sa jedne, i ulazu sa druge strane. Nalazi se na šestom spratu jedne prilično jadne zgrade od crvene cigle i betona. Veliki hol sa portiom koji drema, staromodne crvene fotelje, jedna zelena biljka i lift kojim je ipak bolje penjati se, nego stepenicama na kojima je tepih potpuno izlizan. Odmah na ulazu se vidi kakvi bednici ovde žive. U našem stanu, nameštaj je verovatno sličan onom u ostalim stanovima, odnosno odmah ukazuje na to da je reč o jeftinom i krajnje demode hotelu. Tu su dva kanabea na kojima se može spavati, što je najvažnije.

Čim smo ušli, zatvorili smo vrata i smestili se. Riči je uneo kofer sa neophodnim potrepštinama: piće, hrana, kafa, cigarete, sapun, peškiri i ostale kućne potrepštine. Uzimam viski i sodu i odlazim u kuhinju da nam priprelim piće, jer napolju jeste hladno, ali ovde je više nego toplo. Tu je i frižider, i to uključen; dobro je, imaćemo leda.

Vraćam se sa tri čaše na poslužavniku. Riči sedi i nadgleda devojkicu koja ne govori ništa, nego samo gleda okolo grickajući nokte. Sa stanovišta psihoanalize, to je veoma loše. Skidam sako.

- Mora da vam je hladno. - kažem joj. - Obucite sako.

Gleda me. Ima lepe oči. Loše je raspoložena...

- Pa da, - kaže Riči - obucite sako. A da li bismo mogli znati kako se zovete?

- Gonite se, bando svodnika. - kaže nam.

- Ne treba preokretati uloge. - kaže Riči. - Ako ovde postoji neko kome će se to desiti, to nismo mi.

Malo je odahnula.

- Nećete ponovo početi? - pita.

- Nikad se ne zna! - kaže Riči.

Davim se ispijajući svoj viski i odlazim do kuhinje. Tamo prestajem da kašljem zato što uopšte nisam pogrešno progutao, nego je to bio izgovor da brzo ispijem pola tuceta sirovih jaja (23). Ako Riči ima nameru da nastavi sa poslom, ne smem se dovesti u nepritiliku da mi ne uspe. A smatra se da su sirova jaja u tome nezamenljiva.

Vraćam se. Riči govori.

- Treba samo jedno da utuvite u glavu, draga moja, a to je da su naše metode jednako efikasne kao i policijske. Kada budete završili sa nama, žalićete za trećim stepenom (24). Kako se zovete?

- Ako vam kažem, hoćete me ostaviti na miru?

- Naravno. - kaže Riči.

- A ako ne kažem?

- Skidamo vas i krećemo iz početka sve dok ne promenite mišljenje.

- Onda ću da kažem.

I počinje da se smeje. Ton se ipak promenio. Pretpostavljam da je to što nas je malopre nazvala makroima, ostatak besa i da počinje da shvata situaciju.

- Hajde, - kaže Riči - ne budite glupi. Pa pokazali smo vam samo mali deo onoga što možemo da vam uradimo.

- Mali? - kaže ona. - Pa prilično ste skromni.

Riči pocrvene. Ona ispija svoj viski.

- Slušajte, - nastavlja, - veoma ste slatki... obojica. Prvo, uopšte ne ličite na devojke i bolje bi vam bilo da skinete taj užas sa sebe. Devojka nikada ne bi mogla imati tako loš ukus.

- U redu, - kaže Riči - poskidaćemo to. Ali morate nam reći ko ste. Shvatate li da se još nismo upoznali.

- Radim za Lujzu Volkot. - kaže.

- To znamo. - kažem ja.

- Slušajte, - nastavlja, - ja uopšte nisam zanimljiv ulov, ali ste uspeli da me imate jer mi je to bilo... hm... prvi put na takav način... dakle, to me je potpuno poremetilo, priznajem... ali ima jedan uslov. Ako vam ispričam sve što znam, zadržaćete me ovde.

- Da. - kažem ja. Svakako.

- I vi ćete me... uh...

- Svako veče. - kaže Riči.

- Obojica? - pita.

- Da, -kažem ja - ali jedan za drugim zato što nismo svinje.

- Dobro. - kaže. - A da se opustimo malo? Ja sam Šejla Sedrik.

- Zdravo Šejla. - kažem.

A Riči dodaje:

- Ja sam Ričard, a ono je Francisko, sedite.

Seda pored njega, ali ne suviše blizu. Ja sam preko puta njih, u stolici.

- Dodajte mi tašnu, - kaže - moram da napuderišem nos. Poprilično ste me izmorili.

Dodajemo joj, ona otvara, i pre no što smo stigli da reagujemo, pred nama se našao ogromni pištolj. Prokletstvo!

- Da niste mrdnuli, švalerčine. - kaže. - Vi ste najobičniji ološ... šta ste mislili, da će to tek tako da prođe?

Ruke su mi zgrčene na fotelji i primećujem nešto... još uvek vam neću reći šta.

- Neću vas ubiti - kaže - jer mi se više dopada ideja da se Lujza pozabavi time... ali kada prođete kroz njene ruke, lepi moji, moći ćete da zaustavite svaku na koju naiđete u želji da joj ugurate svoju alatku između nogu ali opasnosti više neće biti... e tada ćete zaista moći da se oblačite kao žene.

Sasvim sam siguran da ona ne shvata. Odakle joj ideja da nastavi da brblja umesto da beži glavom bez obzira dok još može. Jer ja ću upotrebiti... to što sam upravo napipao na fotelji... odajem vam tajnu, reč je o ručki koja se odvalila... u sekundi sam je zviznuo po desnoj ruci. Počinje da urla dok puca pada na zemlju. Riči ju je podigao dok si rek'o keks. Prazni ga. Devojka levom pridržava desnu ruku i plače. Prilazim joj, udaram dva šamara i bacam na divan. Stropoštava se.

- Začepi. - kažem. - Ne pravi skandale ili ćeš biti uspavana.

Dobro smo prošli. Da nije bilo te raspadnute fotelje, već bismo se lagano hladili. Dok Riči motri na devojku, ja počinjem da joj preturam po tašni. Naravno, ništa. Jedna vozačka dozvola, i to na ime Done Votson.

- Pa dobro, - kaže Riči - idemo opet. Kako se zoveš?

- Rekla sam vam. - mrmlija.

- Šejla Sedrik?

Ćuti. Prilazim joj i, bez imalo poleta, udaram šamarčinu. Nije to očekivala i po prvi put vidim da se zaista plaši.

- Od sledećeg udarca će ti poteći krv na nos. - kažem. - Kako se zoveš?

- Dona Votson.

- To nema nikakve veze sa Šejlom Sedrik. - primećujem. - Je l' ti to pravo ime?

Podižem ruku, a ona uzmaknu.

- Jeste. - kaže.

- Gde je Lujza Volkot?

- Pet milja dalje od mesta na kojem ste me zaustavili. - kaže. - Posle Viver Rouda se skrene levo na Fols Roud, a potom u prvu desno, ne znam kako se zove. Krov kuće se vidi sa puta usred brestove šume.

-Jesi li sigurna?

- Kunem vam se.

Govori kroz nos jer krv polako počinje da joj začepkuje kanale.

- Obriši se.

Dobacujem joj neku krpu i ona pokušava da popravi štetu. Sako joj je sav od krvi.

- Šta radiš kod Lujze Volkot?

- Sve i svašta.

- Hoću detalje - kažem - ili će ti bedra biti modra od biča.

- Uglavnom sam čovek za vezu. Danas sam bila kod Gaje da uzmem paket koji je trebalo da joj bude dostavljen u pet.

- Koliko vas je kod Lujze?

- Puno. - kaže. - Uхватиće oni vas, bando makroa.

- Već si to rekla. - primećujem. - Čime Lujza drži Gaju?

- Ne znam.

Podižem je jednom rukom dok joj drugom trgam suknju. Sasvim sam prosečne građe, ali bes čoveku daje snagu. Ne usuđuje se ni da mrdne.

- Spremna si. - kažem. - Riči, daj mi kaiš.

- Spašće mi pantalone. - kaže on.

- Mani sad pantalone. Posle ćeš moći malo i da se zabaviš... To će joj olakšati muke.

- Gadovi! Ubice! Svi...

Pokušava da me ugrize, ali ne može dovoljno da otvori usta, čak ni za ove moje male dlanove.

Okrećem je tako da joj guzica bude gore, a udarci Ričijevog kaiša počinju da sevaju.

- Uopšte nisi za žaljenje. - kažem. - Dobijaš batine kaišem od krokodilske kože... to je već luksuz.

Uvija se kao crv. Na stražnjici joj ostaju crvene brazde što ne izgleda nimalo loše.

- Više levo, Riči. - kažem ja. – Na jednom mestu je još uvek sve belo.

Dere se, ali pošto joj je glava zabijena u jastuke, i ne čuje se tako jako. Posle petnaestog udarca, Riči staje.

- Dosta je. - kaže. - Već je došlo do dilatacije kapilara, nećemo ići do lokalne traumatizacije.

E ovde već ništa ne razumem. Puštam devojkicu. Ustaje, na licu joj se ogleda neverovatan bes, oči su joj zažarene, kosa raščupana, znoji se. Baš je simpatično videti ženu u ovakvom stanju, posebno kada na sebi ima samo čarape i kratak sako. Usne joj se pripremaju za protest, ali moja ruka je već u vazduhu. Počinje... ali ne zadugo. Ponovo je bacam na trosed, u isti položaj kao malopre.

- Nema šta, - kažem - sama je to htela. Hajde, Riči, kao u Bibliji.

Riči ipak okleva. Zatim počinje da se smeje, odlazi u kuhinju i vraća se sa praznom bocom čiji grlić stavlja upravo tamo gde treba.

Bacaka se kao luda dok se ja previjam od smeha; uspeva da mi se otrgne i pre no što uspevam da je uhvatim, na mene se spušta bujica udaraca pesnicom!... Okreće se i vidi Ričija, presamićenog od smeha sa svojom bocom. Ona prestaje sa udarcima i počinje da cmizdri poput klinke, pokrivajući lice rukom.

- Pustite me. - govori. - Ja sam ružna i loša devojkica, ali nemojte mi se tako podsmevati. Neću ponovo početi. Naterali su me.

Ovo mi se uopšte ne dopada. Bilo je mnogo ugodnije kada je bila besna. Ustajem i uzimam je za ruku.

- Dobro. - kažem. - Dođi da se umiješ pa ćemo razgovarati kao ljudi.

Kreće za mnom, i ja je odvodim u kupatilo. Skidam joj sako prekriven mrljama od krvi, umivam je, češljam. Hladno joj je. Tražim kućni mantil od Ričija i on mi dodaje neki bade-mantil koji je pronašao u koferu. Ne znam kako može da joj bude hladno na ovoj temperaturi, nas dvojica crkavamo... pozitivno. Mora da je to reakcija. U njenom slučaju. U našem je to sunce, pa šta hoćete, mi smo normalni.

Vraćam je u sobu, sada već malo bolje izgleda. Riči odlazi u kuhinju da pripremi još tri viskija sa sodom, njoj da se ugreje, nama da se rashladimo. To je različito dejstvo alkohola na ljudski organizam, rekao bi Riči.

- Dakle, kako je Lujza uspjela da uhvati Gaju? - pitam.
 - Na jednom partiju. - kaže. - U bandi je brat Lujze Volkot. On pak ima dva ili tri druga. Znate, njen brat baš i nije...
 - Muževan. - dobacujem.
 - Zatim, - nastavlja - on voli momke. Lujza ih koristi kako bi sakupljala devojke, jer em što dobro izgledaju, em što poznaju gomilu momaka iz visokog društva, a to je prolaznica za sve. Dakle, nekolicina njih je jednog dana napila Gaju. Napiti devojku i nije tako teško, dovoljno je reći joj da loše podnosi alkohol, i ona će to i dokazati.
 - I momci to rade. - kažem.
 - Ne znam, - nastavlja - ja poznajem samo žene. Dakle, tog dana se Gaja osećala veoma loše, a oni su se svi okupili oko nje da je neguju, i pod izgovorom da će joj od toga biti bolje, dali su joj drogu. Naravno, osećala se bolje, ali je i postala zavisna. U početku, Lujza je htela samo zabavu, ali kada je saznala ko je Gajin otac i šta sve ima, došla je na ideju da je uda za Ričarda kako bi nesmetano mogla da uzima novac.
 - Ta Lujza je prava kravetina. - kažem.
 - Da, - kaže ona - ali kunem vam se da proketo dobro vodi ljubav.
 - Oh! - kažem - ne može ona ništa što ne možemo i mi, štaviše, mi imamo i drugih mogućnosti.
 - Znam. - kaže i gleda Ričija onim značajnim pogledom.
 - A šta još Lujza radi, sem što vodi ljubav? - pita Riči. - Pretpostavljam da radi sa drogom?
 - Pomalo od svega. - kaže Dona. - Nije mi sve rekla. Ja sam podređena. Znam da ima dosta prijatelja među političarima. I prijateljica. Žene senatora, lake ženske, bludnice svake vrste.
 - Dobro. - kažem. - Ti si dobra devojka. Šta je trebalo da bude sledeći potez? Posle Gaje?
 - Ne znam. - kaže. - Iskreno. Neki poslovi su u toku, ali ne znam detalje.
 - Neka priča sa atomskom bombom? - pitam. - Imati gomilu drolja oko sebe je idealno za špijuniranje? Treba to iskoristiti, pod uslovom da ostanu hladnokrvne u prisustvu muškaraca.
- Ne govori ništa.

- Dobro, za sada ostaješ ovde. Uostalom, nema potrebe da žurimo. Živećeš sa nama. Ne plaši se, nećemo te ni pipnuti. Mi ipak više volimo prave.

I dalje ćuti.

- Pripremiću večeru. - kaže konačno.

- Odlična ideja. - uzvraća Riči.

Nas dvojica ne moramo jedan drugom ništa da kažemo da bi nam bilo jasno da je večeras suviše kasno za još jedno naskakivanje. Videćemo sutra.

Dona odlazi u kuhinju i počinje da pretura po šerpama, psujući usput zato što je sve prljavo. Rečnik joj je kao u kočijaša.

Ne znam šta sprema, ali miriše dobro. Nakon četvrt sata, tokom kojih smo se Riči i ja prilično dosađivali, pojavljuje se na vratima.

- Evo. - kaže. - Špagete i jaja sa šunkom. Ješćete kašikom, pošto nisam našla viljušku.

- Ne mari. - kaže Riči. - Ja sam toliko gladan da bi mi i prsti bili dovoljni.

Jednim potezom ruke sklanjam sa stola nepotrebne stvari, a ona donosi tiganj sa jajima i šunkom koji mirišu fantastično.

Sedamo za sto. Kakav čudan trio. Riči i ja i dalje obučeni kao devojke, a ona u bademantilu sa crvenim pojasom. Otečena je na mestima gde sam je udarao i pažljivo seda. Malo me je sramota zbog toga, ali da to nisam uradio i dalje bismo bili na istom. U stvari sam siguran da joj je nedostajao roditelj koji nije dobro izmlatio s vremena na vreme.

Ćaskamo svo troje kao stari prijatelji i ponovo uzimamo viski sa sodom zato što je to sasvim sigurno najzdravije piće koje se može naći u celoj Americi.

Zatim je došao trenutak da se krene na spavanje. Ako se sećate, u stanu su dva troseda. Ali ne dolazi u obzir da izgubimo iz vida našu malu Donu... mogla bi je ponovo uhvatiti želja da beži.

Nameštam ih jedan pored drugog, i stavljam dušeke popreko. Sada izgleda kao jedan veliki krevet. Riči uzima čaršave i počinje da namešta.

- Evo. - kažem. - Vi u sredinu, a mi sa strane.

Protestuje.

- Oh! ipak preterujete. Mislila sam da smo završili sa tim.

Setih se da sam malopre progutao šest svežih jaja jer sam mislio da će mi biti potrebni i zaista verujem da su jaja prepuna vitamina i hormona, s obzirom na nagone koje trenutno imam.

- Nećemo vas ni pipnuti. - kažem. - Spavaćemo kao tri sestre. Sutra ćemo ponovo imati seansu, treba biti u formi.

Ne odgovara ništa i odlazi u kupatilo da se sredi. Mi se skidamo. Imamo lepe svilene pidžame, Riči crvenu, a ja žutu. Nismo loši ovako. Ne znam da li ima isti ukus kao i ja, ali i on oblači samo gornji deo. Volim da osetim dodir čaršava na nogama.

Dona se vraća. Podigla je kosu i deluje kao šesnaestogodišnjakinja. I dalje ima bademantil na sebi.

- Nemam pidžamu. - kaže. - Ne mogu da spavam ovako.

- Skinite bademantil. - kaže Riči. - Ugrejaćemo vas.

- Ali nemam ništa ispod.

- U redu je. - kažem. - Nećemo gledati.

Gasi svetlo i opkoračuje me. Leže između nas dvojice. Mrak je, nešto malo svetla ima u dvorištu i slabo se vidi samo mesto gde je prozor. Čujem Donino disanje. Ne miče, ali sigurno ne spava. Nakon deset sekundi, počinje da protestuje.

- Pretoplo mi je. - kaže.

Sklanjam pokrivač nogom, Riči čini isto, i evo nas opruženih jedno kraj drugog, bez ičeg na sebi što bi nam smetalo. Prolazi pet minuta i ona počinje lagano da se miče. Okreće se ka Ričiju; već naviknut na mrak, vidim nešto kao kroz maglu. Riči se ne pomera. Čeka još malo i u jednom trenutku vidim kako se polako uspravlja na kolena. Stavlja ruku na Ričija i saginje glavu.

Počinje izbliza da proučava anatomske karakteristike mog malog bate. Gospode, stranu koju je okrenula ka meni dobro poznajem; dobre batine je dobila... ali zanimljivi delovi su ostali zaštićeni... proveravam da li smo za... jesmo...

Tako smo svi zadovoljni... Reći ćete mi da vam sve ovo pričam jer sam poročan i da to ne služi ničemu kada je reč o daljem toku priče... Ali ako je reč o poslu, počinjem da shvatam za što ima toliko detektiva, privatnih ili ne.

To daje malo lokalne boje...

XIII

Noć i nije prošla tako loše i može se reći da smo zaista sve probali, pre no što je sunce uspelo da nam zabije jedan zrak tačno u oči. Malo sam isprepleten sa Donom, ležimo paralelno, ali ne u istom smeru. Riči i dalje spava, godi mu; a nju bi čovek mogao pokupiti kašikom, i to onom kafenom. Osećam se prilično iscrpljeno, ali moja dobro poznata energija pomaže mi da ustanem i brzo se obučem.

Izlazim u potrazi za hranom. Ujutru, Vašington nije nimalo nedoličan grad; tu su crnci, i muškarci i žene, koji idu u nabavku za svoje gazde. Nema opasnosti da ću sresti nekog poznatog. Ali izgleda da postoji opasnost od nečeg drugog...

- Daj mi to...

Uzimam novine koje mi daje jedan ulični prodavač.

Veliki naslov.

Da li je Frensis D. proburazio Kineza?

Prokletstvo. Ovo me je zaista šokiralo.

Stavili su mi samo inicijale, to dokazuje da je moj otac još uvek neko u gradu...

Ali, mora se učiniti nešto.

Brzo se vraćam u stan.

Ne kucam pre no što ulazim, kunem vam se. Recite da grešim što sam, videvši svog brata koji se malopre probudio, a Donu nigde, odmah pomislio da je ona ispod njega.

- Riči, - kažem mu - izlazi odatle i slušaj ovo.

- Slobodno čitaj.

Dona, pak, ne govori ništa. Čuje se samo Oh... Oh... Ah... i to je sve. Pokazujem naslov Ričiju.

- Ne vidim bez naočara. - kaže on.

Stavljam mu ih na nos. U trenutku se trgnuo.

- Prokletstvo.

Pokušava da ustane, ali se Dona kači o njega i on ponovo pada.

- Oh! Dona, pusti me da se obučem. Fransis će da nastavi.

- Ah! ne. Ja sam mrtav.

Na svu sreću, Dona počinje da dremucka. Riči ustaje i žurno oblači odeću.

- Brižljivo se našminkaj, - kažem mu - ovo postaje ozbiljno.

- Šta ćemo da radimo? - pita me.

- Ja moram da nestanem.

- Kako?

Razmišljam krajnje ozbiljnog izraza lica.

- Ti imaš pravo da ulaziš u mrtvačnicu? Sigurno poznaješ nekog doktora tamo?

- Da. - kaže moj brat.

- Dobro...

Pretpostavljam da je shvatio. Da.

- Uzećemo neki leš, obući ga kao Frensis Dikona i potopiti u Potomak.

- Sa *Kejn juniorom*. - dodajem.

- Dobro, stari moj, - kaže Riči - sve ovo baš i nije toliko zanimljivo.

- Oh! - kažem - pa ima i svojih dobrih strana. Kada, na primer, pokupimo neku mladu devojkicu na putu.

- Ah, ti to smatraš utešnom kompenzacijom. .. - progundā Riči.

Dona se proteže. Podočnjaci joj sežu gotovo do ruba usana, raščupana je, gola, opružena na krevetu... prilično lep prizor. Lepa ženska.

- Šta ćemo? - pita.

- Ne brini. - odgovaram joj. - Sredićemo mi gospođu Volkot. I to nas dvojica, sami.

Smeje se.

- Imaćete posla.

- To nas ne plaši.

Seda.

- Frensis, - kaže mi - čini mi se da su prošli sati kako se nismo poljubili.

- Ah! prokletstvo! - uzvraćam. Ipak se naginjem i ljubim je.

- Ne znam koji mi se više sviđa. Nemate istu kožu, ali mi se obojica dopadate...

- Nije te sramota? - kažem. - Čistokrvna lezbejka da spava sa muškarcima?

Smeje se.

- Oh! mislim da ste me preobratali.

- Nije nam to jedini posao... - dodajem - ima još puno toga da se uradi. Šta ćemo sa tobom?

- Do đavola! - kaže Dona. - Pa valjda ostajem sa vama.
- To je bila i moja namera, - kažem - ali se situacija malo promenila. Imam za tebe nešto mnogo bolje.

Uzimam telefon. Setio sam se da imam jednog druga, u gradu, po imenu Džon Pejn... sećate se, onaj sa oldtajmerom iz 1910. godine pred kojim bi zaslinio svaki kolekcionar. Pun je para, fantazer, a seksualne potrebe su mu sramotno velike.

- Halo? Je l' to Džon Pejn?
- Da, ja sam...
- Frensis je. Hej, da li si za jedan simpatičan poklon?
- Plavuša ili smeđokosa? - pita.
- I jedno, i drugo, - kažem ja. - Gore je plava.

Čujem ga kako cokće jezikom.

- Dovedi je.
- Hoćeš li nam je pričuvati, četiri-pet dana?
- A da je ne pipnem?

Protestuje...

- Ma kakvi. - kažem ja. - Možeš da radiš sve, a ona će se braniti.

Čujem Donu kako gundđa.

- Ma šta vi to movate?
- Sačekaj... - kažem Džonu.

Rukom pokrивam slušalicu i okrećem se ka Doni:

- Slušaj... Riči i ja zajedno nismo ništa naspram Džona Pejna. Pored toga, lep je kao Bob Houp (25) i ima para da boli glava.

- Do đavola! - kaže. - Ali, ja hoću vas dvojicu.
- Idi tamo na tri-četiri dana. Moramo tako. Ako ne budeš slušala, izmlatiću te.

Gleda me ispod oka.

- Hm, prošli put i nije bilo tako loše, - kaže - dobro se završilo.

Smejem se, ona takođe.

- Slaže se. - kažem Džonu. - Ali slušaj... Dođi za deset minuta. Pikford Plejs. Cigla i cement. Svirni i ona silazi. Biću i ja tu.

Spušta slušalicu. Slaže se.

- Dona, zlato moje, - kažem - videćemo se mi još, ništa nije izgubljeno.

Zatim nastavljam da je ljubim kako bih je utešio i deset minuta prođe za tren. Džon stiže, trubi, ona odlazi, ja je pratim i gledam

kako seda u njegova kola. Vraćam se u lift.
Uf! Sada, na posao.

XIV

Svakako da pajkani - a Bog zna da li ih u Vašingtonu ima, kakva čudna ideja izabrati baš ovaj grad da se u njemu obavljaju nimalo katoličke rabote - ne znaju da sam ja za samo četvrt sata devojka. Treba to iskoristiti. Ali Riči pak, ako hoće da uradi sve što je potrebno, bolje da ostane muško. Dakle, najpre moramo da se vratimo u luku i obiđemo naš stari porodični *Kejn junior* u kojem se nalaze koferi sa našom odećom.

Objašnavam to Ričiju koji pristaje, tako da izlazimo. Bjuik je tu, kao i ševrolet. Krećemo svako svojim kolima, ali nešto dalje, ja parkiram ševrolet i ulazim u Ričijeva kola.

Dok se vozimo, osećam da mi se nešto mota po glavi, ali ne uspevam još uvek jasno da formulišem šta. Koristim crveno svetlo i dajem pet centi uličnom prodavcu novina; ponovo čitam članak.

- Riči.

Gleda me.

- Ni na jednom mestu u ovim prokletim novinama ne piše da je Kinez mrtav.

Riči diže obrve.

- Piše samo "proboden", - ponavljam - ali se ne precizira da je i ubijen.

- Pa? - tek će Riči.

- Hm, ništa.

Ne uspevam sebi da objasnim zašto me to čudi i zbog čega mislim da je to važno.

- Trebalo bi da odemo u bolnicu. - kažem.

Svakako da je važno jer bi bolje bilo za sirotog Kineza da je reč samo o ranjavanju. Uostalom, ako mi i prišiju taj zločin, manje je opasno ako se ovaj izvuče, zato što će moći da im kaže da to nisam bio ja... Ali mislim da postoji razlog zbog kojeg novine nisu bile određene. Koji?

- Da, - kaže Riči - ne bi bilo loše proveriti u bolnici, ali za ostalo je bolje da nestaneš na neko vreme. Naročito ako još uvek nameravaš da završiš tu priču sa Lujzom Volkot?

- Naravno da nameravam, - kažem - ali zaista ne znam kako, sem da odem tamo i sve ih pobijem.

- Možemo ih sve izvesti na pravi put, jednu za drugom, kao što smo to uradili sa Donom. - predlaže Riči.

Smejem se, gledajući ga.

- Ako ih ima desetak, - kažem - to će nas dotući. Sem toga, neće sa svakom baš biti toliko zanimljivo. Na osnovu onoga što sam video pre neki dan, ima ih i veoma ružnih. Što se Lujze Volkot tiče, u njenom slučaju ta metoda neće upaliti. Ne vredi ni da pokušavamo.

Riči je zamišljen.

- Ne znam... - kaže.

- Ništa nas ne košta da pokušamo. - na to ću ja. - Ali više bih voleo jedan drugi postupak.

- Ipak bi joj trebalo ovih dana natovariti policiju na vrat... - kaže Riči.

- Da, ali ne dok su iza mene.

- Naravno. - uzvraća Riči. - Pa dobro, trenutno nam ne pada ništa pametnije na pamet.

Razmislićemo malo kasnije.

Jedna misao mi prolazi kroz glavu.

- A deset hiljada? - kažem. - Pobogu... pa nećemo ih tek tako ostaviti.

- Možda bi ih trebalo potražiti što pre, - dodaje Riči - jer mama Volkot će dati sve od sebe da ih se dokopa.

- O-ho-ho, - kažem - kakva zbrka, deco moja...

- Ne brini. - kaže Riči. - Bolje ti je da ne misliš ni na šta, kao ja.

Konačno stižemo u Klub. Silazimo vodeći računa da budemo što manje upadljivi. Očigledno nas niko ne poznaje ovakve, ali ne bi bilo dobro da se neko, ko nas poznaje, iznenadi videvši nas kako ulazimo u boks sa našim čamcem. Jer boksova ima puno...

Konačno, uspevamo da se provučemo i srećno stignemo.

Sedim na nekom sanduku. Riči se preoblači u muškarca. Treba mu dobrih dvadeset minuta za to.

- Devojkama su noge mnogo slobodnije. - primećuje. - Leti je mnogo prijatnije tako.

- Slobodno se ti vrati toj komotnijoj odeći. - kažem ja. - Ništa te ne sprečava.

Smeje se.

- Praktičnije je zato što tako obučen ne plašim devojke. Pretpostavljam da Lujze Volkot nemaju problema da se prepoznaju.

- Da. - kažem. - S kim si, takav si; to je dobro poznato.

Riči je spreman.

- Ovo treba da odradim sam. - kaže.

- Pa ipak, nećeš valjda usred bela dana da ukradeš leš iz mrtvačnice...

Pri pomisli da će to stvarno da uradi podilazi me blaga jeza.

- Stvarno si potpuno iscrpljen, - kaže Riči - pa nisi valjda pomislio da ću uzeti leš iz gradske mrtvačnice? Imam prijatelja koji drži privatnu kliniku, on će već znati šta treba uraditi. Tražiće neki leš da izvrši očni pregled ili već nešto slično, a ako se digne frka, reći će da su mu ga ukrali. Ti misliš da sam ja naivan?

- Prokletstvo, - kažem - sva sreća da sam te uvalio u sve ovo, sam se nikako ne bih snašao.

- Ipak će mi biti potrebno najmanje dva sata za to. - kaže Riči. - Čekaćeš me. Idi osunčaj se malo i popij nešto... za sada ti je to najbolje što možeš da uradiš. Zatim, za jedno sat i po, uzmi *Kejn junior* i kreni uzvodno; zatim idi kanalom, do iznad Brukmonta... posle Basen Tejlor.

Znam šta hoće da kaže, to je centar za obuku jedriličara, Bogu iza nogu, skroz kod bulevara Mek Artur.

- Zaustavi se između Kardroka i Kroplija, - nastavlja Riči - ima jedan deo gde je kanal sasvim blizu puta.

- Čekaj, - kažem - tamo je neka krčma.

- Da, ali ti ipak stani tamo i čekaj me.

- To je dobrih dvadeset i pet milja.

- Trebaće ti najviše sat i po za sve to. - kaže Riči. - I to bez žurbe.

- Dobro, a šta ako bude sveta?

- To ništa ne menja.

- Sutra se vraćamo? - pitam.

- Slušaj, - kaže Riči - zar ne misliš da ova priča nije nimalo naivna?

Setih se da sam ja nazvao Kineza i od te pomisli me obli hladan znoj.

- Sve ću ti reći. - kaže Riči. - Imam još jednog druga koji ima kuću sa garažom za čamce na kanalu, negde baš blizu tog mesta. Čekaj me tamo, a ja ću doći sa drugim čamcem i ostalim potrebnim stvarima. Tamo ćemo obaviti sve što bude potrebno. U pravu si, ne možemo ga unakaziti usred bela dana...

Trlja bradu.

- Konačno, treba ga obući... i raskrvariti.

- Kako to misliš? - pitam.

- Vidiš, - kaže Riči - kada je neko mrtav, taj više ne krvari. Dakle, pucnjem iz pištolja ćemo izmeniti lični opis tom nesretniku i poprskati ga krvlju... Moramo biti umetnici.

- Uf... - kažem. - Više bih voleo da to ti uradiš.

- Oh! - kaže Riči - bar sam se toga nagledao... daj mi svoju odeću.

- Koju?

- Mušku. Kažem ti da ga treba obući.

- Oh! prokletsvo, - kažem - moje plavo odelo!...

- Nemamo izbora. - kaže Riči. - Prebaci svoje stvari u džepove. Daj mi svoj sat i prsten.

- Oh!...

Počinjem da gundam.

- Hajde, - kaže Riči - požuri.

Trpa sve to u platnenu mornarsku torbu koju je pronašao u prtljažniku čamca.

- Sad više nemam dozvolu za upravljanje čamcem. Na šta ličim?

- Nećeš ti voziti. - kaže Riči. - Zdravo, i vidimo se uskoro.

- Dobro, - kažem - za tipa koji ne misli ni na šta... napisaćeš mi sve na razglednici u boji...

- Moći ćeš da je držiš iznad kreveta. - kaže Riči.

Izlazi.

Šta da radim sat i po?

Gospode... kako bih rado malo odspavao... u *Kejn junioru*... na klupi ima jastuka. Ako ih stavim na dno čamca, neće biti tako loše.

Naša noćasnja korida sa Donom Votson me je iscrpela. Ali ako zaspim, rizikujem da promašim vreme.

Dobro, pa neću valjda baš toliko spavati.

Hajde... u krevet.

XV

Budim se iznenada. Šta se to čuje? Bio sam dovoljno glup da ne zatvorim boks.

Trudim se da ne napravim ni najmanji pokret i osluškujem.

Prilično je vidno zbog sunca koje dopire spolja. Polako otvaram oči, predostrožnosti radi.

Sa mesta na kojem sam, ne vidim ništa. Buka koja se čuje je škripanje vrata, da, sećam se sad, jedan visoki, i jedan oštar ton.

Dobro. U svakom slučaju treba proveriti. Ustajem krajnje neoprezno. Shvatam da sam obučen u devojku tek kada pokušavam da obučem pantalone; izlazim iz čamca. Palim svetlo.

U boksu je neki tip. Kriknuh.

- Šta radite ovde?

Gleda me i ceri se.

- Ne treba toliko da se plašiš, zlato moje. - kaže.

- Izlazite odavde. - kažem. - Smesta.

- Dakle tako, malo smo divlji?

Kreće ka meni. Visok je i jak. Trideset pet-četrdeset godina, crna kosa, tanke usne, oštar pogled. Nosi odelo na pruge. To mi ne govori ništa, ovog leta su svi tako obučeni. Šešir svetle boje. Ništa više se o njemu ne može reći.

- Ostanite gde ste. - kažem.

- Hajde malena, ne budi glupa i dođi ovamo. Treba da obavimo jedan razgovor... onako, prijateljski.

- Da niste mrdnuli. - kažem.

Staje.

- Šta hoćete od mene? - pitam ga. - Mislite li da sam ja informativna agencija?

- Šta ste radili u bjuiku juče ispred kuće Gaje Valenko?

- Vi ste pijani. - kažem.

Malo-pomalo se pomeram u udobniji položaj. Ne deluje mi kao da je to primetio.

- Bilo vas je dvoje. Jedan tip je izašao odavde pre nešto više od sat vremena. Šta ste radili kod Valenkovich?

- Ne poznajem nikog ko se tako preziva? - kažem.

Pravim se kao da ću ga udariti desnom, dok ga u stvari udaram levom. Direktno u lice, ali ostaje na nogama. To me malo iznenađuje.

- Prokletstvo. - kaže.

Počinje tuča. Blokiram jedan siguran udarac; gad kreće i stiže me posred uha poput metalnog pritiskivača za papir. Ali ni udarac koji on dobija u nos nije naivan. Dok padam grabim ga za nogu. Sada sedim na njemu i snažno mu uvrćem stopalo. To mu se baš i ne dopada. Ta svinja je jaka poput medveda, a ova suknja na meni mi smeta da se tučem. Uspeva da se okrene i da me baci na beton; srećom, uspevam da ublažim pad podlakticom, ali sada on uvrće moje stopalo. Ali i ja znam da se izvučem iz ove mat pozicije. Gospode kako boli. Sve to vreme ne dajemo ni glasa od sebe, kako ne bismo privukli pažnju ljudi iz Kluba, što je prilično neprijatno budući da bih veoma rado rekao sve i svašta toj volini. Nije baš u najboljoj poziciji za zahvat koji izvodi; koristim napor koji je napravio kako bi se udobnije smestio i neprimetno uspevam da provučem ruku i ščepam ga za vrat. Sada je u duplom poslu, bori se i sa mojom nogom, i sa rukom. Što mu pada prilično teško... Nije očekivao ovaj, samo meni svojstven, trik za koji treba imati veoma savitljiva krsta. Da imam kameru, napravio bih vam krupni plan, jer sam sada uspeo da se prebacim na stranu, tako da mi je njegovo bedro u visini vilice... praktično u njoj... tako da sledi ugriz. E tu ispušta krik i pušta me.

Ustajem hvatam ga za ruku i on se diže... prokletsvo, izgleda da se razume i u džudo, sad sam mu u nivou stopala... paf... kako je tvrd ovaj beton. Odjednom se vraćamo na boks; direkt i rušimo se obojica; ja krvaram iz nosa, a njemu je jedno oko zatvoreno; sedimo na zemlji, gledamo se i počinjemo da se smejemo. E, to je već bolje.

- Sranje... - kaže on. - Zaista sam mislio da ste devojka.

- A ja da ste vi neki mlakonja, ali sam se izgleda prevario.

Ustaje.

- Hajde, kaže, u redu je... Nećemo više o tome. Ja sam Džek Ker, privatni detektiv, kojeg je Salomon Valenko angažovao da prati njegovu ćerku i hteo bih da znam zašto ste juče popodne uhvatili Donu Votson.

U suštini, ovaj tip i nije tako loš. Ustajem i ja.

- A da me ne lažete? - pitam.

Pružā mi novčanik u kojem je dozvola za rad, kao i sva potrebna dokumenta. Ćak je nekada bio i pravi pandur.

- Je l' vi mislite da sam ja blesav? - pitam. - Nijedan privatni detektiv se ne razume toliko u karate i džudo. Vi ste iz FBI-a ne zvao se ja Frensis Dikon.

Prokletstvo. E, ovo je već bila glupost. No, šta sad.

- Frensis Dikon? - tek će on. - Drago mi je da smo se upoznali.

- Pravimo se da nisam ništa rekao. Ovde sam Diana i za deset minuta treba da krenem. Dakle, požurite da me uhapsite.

Smeje se.

- Sve je jasno. - kaže. - Odmah vam napominjem da...

Dobro. Ovo će te naučiti da ne guraš nos u tuđa posla. Udarac pravo u bradu. E, ovaj put sam zaista dobro to izveo. Hvatam ga i smeštam u jedan kraj boksa, a zatim hitam da pokrenem *Kejn junior* i da se sklanjam odavde... za to će mi trebati maksimum pet minuta, taman da se napuderišem.

XVI

Idem skoro dvadeset milja na sat i to već stvara buku. Da bih pronašao ulaz u kanal, moram krenuti u suprotnom smeru, ulaz je naspram ostrva Teodor Ruzvelt, a na kanalu valja obratiti pažnju na brodiće, ti zvekani su ih pozabadali celom dužinom kako bi im bili stalno dostupni; pitam se samo na šta to liči.

Malo sam zamišljen nad svojom mučnom situacijom. Sad mi je za vratom i federalna policija, što nije ni čudno s obzirom na to da se radi o aferi sa drogom, ali Gospode, samo da se na tome zadrže i ne pronađu u tome vezu sa nesrećnim Kinezom... e tu mi se već loše piše.

Evo i ulaza. Cela jedna strana je načičkana! *Kejn junior* se provlači kao pravi morski konjić, a motor krklja kao da mu je neko zalepio tanjir pun šlaga.

Na meni je žuti sako sav umazan uljem i prilično sam slatka u tome.

Ali kako je daleko. Imam utisak da se ne pomeram. Momci koji su konstruisali ovaj prokleti kanal su se izgleda svojski potrudili da bude što duži.

Prolazim pored raznih mašina. Evo me konačno u visini Nautičkog kluba. Trudim se da me baš ne prepoznaju. Ali sa ovim prokletim čamcem baš i nije moguće proći nezapaženo...

Već više od sat vremena plovim, gotovo u polusnu, misleći na razne stvari. Kako se pomeram više ili manje sam vidljiv u zavisnosti od privatnih pristaništa koji se nalaze s obe strane kanala.

Već odavno sam prošao Litl Fols, a evo i Kelvin Džon Krika. Ipak se približavam.

Gospode, kako mi se spava. Iz navike gledam ispred sebe, ali ne primećujem ništa.

Poneki brodić. I rastinje duž kanala. Tamo, ispred mene, desno, je neko drvo čije grane vise gotovo na unutra... Ne... to je privid, ono je u pozadini puta za vuču. Gledam dok prolazi. I... beng! Udaram u mali stražarski brod.

Gospode! Ili pre, stotinu mi dokova, pošto sam na brodu.

Očigledno da *Kejn junior* nije oštećen... proživeo je taj mnogo toga. Usporavam. Niko ništa nije video, nekim čudom kanal ovde pravi okuku... možda sam baš zato i udario u drugi brod.

Potonuo je ravno... vraćam se na mesto svog zločina. Nešto pluta, ne znam šta, ali hvatam i izvlačim na brod. Brzo.

Devojka. Za promenu. Ne, uopšte se ne šalim. .. neka me razapnu ako ova priča nije čista istina.

Tek što sam je sakrio pod jedan kraj cirade i pokupio ostatke njenog broda, kad ugledah čitav niz čamaca koji idu niz kanal.

Još jednom, uspevam da se izvučem. Puni su studenata koji mi dobacuju laskave reči. Odmahujem im i ubrzavam. Hajde, *Kejne*... malo brže...

Voda šiklja sa obe strane pramca, a zvuk motora se pretvara u brundanje.

Gledam na sat.

Za deset minuta mogu biti na dogovorenom mestu, što će mi dati još dvadeset da se pobrinem za devojku koju sam malopre udario.

Toliko sranja mi je već na grbači, da me je ovo ostavilo potpuno ravnodušnim... tek da se osetim budnim. Jednom rukom otkrivam lice svoje žrtve... kako hoćete da je nazovem? Ali, reklo bi se da baš i ne diše mnogo.

Naginjem se, i ne ispuštajući volan, pokušavam da je malo protresem. Hajde... probudi se, glupačo.

Jedan mali uzdah. E, tako je već bolje...

I očigledni znaci... hajde... grabim je i prebacujem joj glavu preko ivice čamca. Neka se voda iz kanala vrati u kanal!... to je logično i racionalno. Vetar će tokom vožnje razneti sve to.

Dobro. Sad je bolje. Sada otvara oči, gleda me i počinje da cmizdri.

E od svega mi to najviše smeta.

- Moj... moj čamac... - kaže. - Šta se desilo?

Mora da viče zbog buke motora. Rizikujmo.

- Ne znam, - dovikujem joj - ali znam da ste se dobrano nagutali vode.

- Vi ste me izvukli odande?

Deluje iznenađeno. Pobogu! Setih se da sam obučen kao devojka... prokletstvo, moj govor!

- Nije baš bilo lako, znate. - kažem ja. - Zovem se Diana. A vi? Mislim da mora da vam je eksplodirao motor.

Naravno da se ni ona, kao i nijedna druga ženska, ne razume u mehaniku; one mešaju dovod sa odvodom, a za svećice misle da su

rezervno svetlo.

- Oh! - kriknu ona. - Dakle, više nemam čamac?

Na moje odmahivanje glavom, ona počinje još jače da cmizdri. Slatka je, nema šta.

- Imam ja jedan koji mi ne treba. - dobacujem. - Pokloniću vam ga.

- Zašto? - pita. - Pa vi me ni ne poznajete.

- Nema veze. - odgovaram istim tonom. - Simpatični ste mi.

E tu već ne lažem. Plavih očiju i sasvim kratke plave kose, prćastog nosa i sočnih usana... zubi savršeni, a još je i mokra... nagoveštaj... samo ću vam to reći. Ubrzavam.

- Oh! - zakrešta - pravo ste srce. - Moram vas poljubiti. Zovem se Seli.

Ljubi me. Veoma sočan poljubac... mokr.

- Pazite da se ne prehladite, - šapućem joj na uho - skinite majicu i obucite moju jaknu.

Ne okleva ni najmanje... to je očigledno tako među devojkama. Uf! male grudi... prava poslastica. I sad treba da joj dam jaknu da sakrije te preslatke igračke. *Kejn junior* naglo skreće. Kao da se polako budim. Baš je prijatno pričati ovako... na uho.

- Odvešću vas do Koks Ina - kažem. - Osušićete se, pa ću vas vratiti natrag.

- Stvarno? - pita. - Uopšte ne stanujem u tom pravcu. A gde ćete vi, Diana?

- Imam sastanak na Koks Inu, ali tek za pola sata. Malo sam požurila.

Uostalom, zaista je tako. Zaustavljam motor i puštam čamac da ide sam. Dva mlaza od pene sa prednje strane polako splašnjavaju, čamac se vraća u horizontalu. Usmeravam ga ka privatnom pristaništu gostionice. Ta iznenadna tišina vas prosto zagluši. A u glavi... velika praznina.

Izlazim na pristanište i vezujem *Kejn* za jedan stub. Tu su već dva ili tri čamca.

Pomažem Seli da izađe. Noge joj malo klecaju.

- Kako ste snažni. - kaže.

- A vi ste tako sitni.

Skakućemo ka gostionici i ja tražim sobu sa puno peškira.

Vidite, da to tražim kao muškarac, nikada mi je ne bi dali. Ili bih, pak, morao dobrano da im podmažem dlanove. Ovako, nema nikakvih problema.

- Moja prijateljica je upala u vodu. - kažem. - Ostaće ovde dok malo ne dođe k sebi.

Donesite nam dva draj martinija.

- U redu. - kaže zaposleni.

Mala gostionica kraj kanala, sagrađena od cigala i drveta, sa ružičnjakom i stolovima na terasi. Nameštaj poprilično rustičan: tapete sa motivima cveća i trešanja. U sobama ipak imaju tepihe. Jednostavnost nije na odmet, ali ne treba preterivati. Imaju jednu sobu koja gleda na kanal. Imam četvrt sata pred sobom.

- Skinite se, brzo. - kažem. - Istrljaću vas. Ne, možda je ipak bolje da se prvo istuširate.

Odvlačim je u kupatilo i snažno trljam rukavicom pod mlazom vode. Čvrsta je, preplanula, veoma, veoma slatka.

Brzo je vraćam u sobu. Umotavam je u ogrtač i sušim za kratko vreme.

Oh! Do đavola... neko kuca. Ah! martini. Uzimam ih i zatvaram vrata.

- U zdravlje... kažem.

Ispijamo u jednom gutljaju. Stresa se kroz smeh.

Videćemo da li su sve takve... Hvatam je za ruke i svaljujem na krevet. Zatim počinjem da ljubim ono najbolje što ima na sebi... a toga je dosta.

Dobro! Dobijam nekoliko šamara!...

U glavi mi sve odzvanja.

- Vi ste ludi! - kaže mi.

- Izvinite...

Zauzimam preklinjući stav. Oh... ma prokletsvo. Zar sad kada imam jednu... jednu pravu.

- Glupost. - kažem. - Ne zovem se Diana. Ja sam muško.

- Ne verujem vam.

E, to je već vrhunac.

Podižem džemper i pokazujem joj svoje lažne grudi.

- Pogledajte.

Podižem ih.

Gleda me.

- Pa? - nastavlja. - Mislite da samo zato što ste muško... ako je to tačno... imate pravo da me ljubite tako.

- Nisam mogao da odolim.

Zavija se u ogrtač.

- Vi ste obična svinja. - kaže. - Zašto se oblačite kao žena? I zašto ste uzeli čamac Ričarda Dikona? On to ne bi uradio... Pitam se da li bi trebalo da vas prijavim.

E pa, ako do sada niste videli čoveka kome je laknulo, gledajte mene. Kao i obično, spuštam kamen sa srca.

- Vi poznajete mog br...

Zastajem. A da li na vreme?

- Vi ste njegov brat?

Mala brzo kapira.

- Ne baš. - kažem.

- Frensis Dikon? Vi ste onaj kojeg traže?...

- Ne. Ne verujte u to.

Detaljno me analizira pogledom.

- Jeste. - kaže. - Vi ste njegov brat. Videla sam vas jednom u Nautičkom klubu, izdaleka. Dakle, istina je? Vi ste ubili Kineza?

Pušta ogrtač da sklizne sa nje. Ruke prislanja na grudi, smeši mi se i uzima me za ruku...

- Frensis... dragi moj... brzo, brzo...

Ah! Sr...

Naravno, nije mi trebalo dva puta reći... ali ipak!...

Kunem vam se i odgovorno tvrdim da one ne shvataju!...

XVII

Četvrt sata nije dovoljno vremena da se detaljno prouče sve prirodne lepote slatke Seli i imam ga taman toliko da joj dam nagoveštaj onoga što sam u stanju da uradim. Nesumnjivo je reč o lepoj biljci koja se da kvalitetno odgajiti. Koža joj je glatka, zna da se ljubi; za ostalo se vidi da joj nedostaje prakse, ali je spremna na sve... uostalom, nisam ni je neki ekspert... Uprkos umoru, posle deset minuta uspevam da se iznerviram, i taman kad hoću da je stavim pod sebe, ona me snažno vraća na leđa i leže na mene.

- Ubico moj... mrmlja. Dragi moj ubico... povredi me... ugrizi me.

Možda sam pregrub... plašim se da će to umanjiti čar, ali u trenutku kada me... kako da kažem... pa kada leže potpuno na mene, udaljavam se, sedam, prebacujem je preko kolena i udaram po stražnjici. Mislim da mi je sećanje na Ričijev zahvat nad Donom probudilo poriv, i verujem da ću, ako nastavim sa ovim poslom detektiva amatera, postati jednako poročan kao ona matora gospoda što provodi vreme po javnim kućama kojih je u Vašingtonu ne mali broj. Praćaka se poput jegulje, uspeva da mi umakne i prevrne me na leđa, a zatim se ponovo vere uz mene. Gledam na sat. Još tri minuta.

- Nećeš uspeti. Nemam vremena.

Bacaka se, pravo zadovoljstvo. Mala je puna zanosa.

- Davi me... - govori. - Povredi me.

Efekat je upravo ono čega sam se i pribojavao... Napuštam bojno polje što ona primećuje i počinje da se duri.

- Ne sviđam ti se? - pita.

- Da nisi toliko lupetala, možda bismo i uspeli nešto, ali tvoje cirkusiranje me uopšte ne inspiriše.

- Oh! - nastavlja - Frensis... ubij me... Suviše sam nesrećna... Ubij me kao što si ubio Kineza.

Udaljavam je od sebe i ustajem.

- Tebi bi bio potreban jedan čvrst i izdržljiv momak, da te dobro podmaže. E to bi bila prava stvar.

Za to vreme se oblačim... opet kao devojkica. Već pet minuta kasnim i nadam se da se Riči neće zabrinuti kada vidi da u *Kejn junioru* nema nikog.

- Frensis... - mrmlija stidljivo.

Odlazim do prozora i gledani u pravcu kanala. Jedan brod dolazi i zaustavlja se. To je verovatno Riči. Moram da krenem.

- Ostani ovde, - kažem Seli - i čekaj dok se ne vratim. Objasnićemo se kasnije.

- Vratićete se? - pita.

Slatka je ova idiotkinja. Vraćam se do kreveta i ljubim je u oba obraza, poput brata. Lice joj je poprimilo izgled devojčice koja je napravila glupost i neće da plače, ali kažnjava samu sebe tako što odlazi u ćošak.

- Zlato moje, - kažem joj - veoma žurim, a u žurbi ne možemo ništa. Sačekaj me ovde, vraćam se za najviše sat vremena.

- Stvarno? - pita.

- Obećavam.

I odlazim.

Sišavši na terasu, trčećim korakom krećem ka pristaništu. To je Riči. Zaustavio se kraj *Kejn juniora* i gleda u jastuke, pomalo iznenađen.

Uskačem u čamac, odvezujem uže i u par kratkih rečenica mu objašnjavam šta mi se desilo, počevši od tipa u boksu, pa do male koju sam pokupio.

Ričiju se to uopšte ne dopada.

- Ne razumem čemu sve to. - kaže. - Ali dobro, imam leš, obučen je i prerušen; tu je i rezervna litra krvi koju ćemo prosuti po čamcu.

Oh! od svih tih priča mi kreće mučnina.

- Riči, zaista si izabrao čudan posao.

Snažno protestuje.

- Hej, ko se uvalio u ovu ogavnu priču. Ti ili ja?

Sve vreme lagano idemo ka kući njegovog prijatelja koja je udaljena otprilike jednu milju od mesta na kojem smo se našli. Garaža za brod je na samoj vodi i u nju može da stane gotovo ceo *Kejn junior*. Tako niko neće videti ništa posebno.

Vezujem *Kejn juniora* za jedan stub, skačem na beton. Gledam, na garaži su zastakljena vrata i iza se vidi Ričijev bjuik.

- Uneo... hm... uneo si ga unutra? - pitam.

- Da. - kaže Riči. - Tamo je. Uzmi ga i donesi ovamo. Odlazim. Nije trenutak za slabosti.

Radi se o velikoj torbi od grubog sukna, poput onih za veš u vojsci. Težak je, mrcina. Uspevam da ga zanjišem i ubacim u čamac.

- Skini torbu. - kaže Riči.

- U redu, ali bolje da ne gledam.

- Imaš sreće. - kaže Riči. - Liči malo na tebe i mlad je.

- Od čega je umro? - pitam.

- Moždani udar. - kaže mi Riči. - Ali sa metkom u glavi, niko neće primetiti.

Sa osećajem mučnine gutam pljuvačku.

- Hm... ti ćeš to uraditi, Riči.

Gledam Ričija koji se smeje. Povlači torbu. Okrećem glavu, a zatim bežim, baš na vreme, i nestajem iza vrata garaže.

Vraćam se klecavih nogu.

- Prava su đubrad što su to uradili Vu Čengu. - kažem.

To mi vraća snagu. Ipak moramo da sredimo tu bandu krmača.

Vadim pištolj iz prtljažnika čamca i punim ga.

- Daj mi to. - kaže Riči.

- U redu je, spreman sam.

Pokazuje mi gde da pucam.

- Ovde... Samo pravo. Čekaj!

Uzima parče krpe sa dna čamca i prekriva mladićevo lice. Pridržava ga u sedećem položaju.

- Ne mora baš da se raspe po nama. - kaže. - Hajde sad. Pucaj.

Pružam mi neku staru maramu, shvatam i umotavam pištolj da umanjim buku. Cev revolvera stavljam između zuba umrlog, onako kako mi je rekao da uradim. Pritiskam obarač.

Potmula buka i trzaj ruke. Riči sklanja krpu. Ne mogu da gledam.

- Spali maramu - kaže mi - sa malo benzina.

Povlačim se u jedan kraj čamca da to uradim i osluškujem zvuk koji dopire iz boce koja se polako prazni. Sad ga moramo nalickati.

- A sada, - kaže Riči - uzmi neki notes I napiši kako ti je svega dosta i kako više voliš da skončaš ovako.

Radim kako mi kaže... mahinalno. Marama polako dogoreva u plamenu koji oko sebe širi gotovo nepodnošljiv miris.

Kada sam završio svoje pismo, kažem Ričiju:

- A šta će reći roditelji?

To ga nimalo nije uznemirilo.

- Ne brini, - kaže - za dva dana će sve biti gotovo.

- Optimista si. - kažem.

Tapše me po ramenu i pruža mi pljosku.

- Slušaj, Frensis, suviše si napet. Evo, popij malo i dozovi se, na kraju ćeš i mene demoralisati. Konačno, šta te briga šta će biti sa Gajom? Kao i sa svim ostalim sirotim narkomankama koje su u istom stanju u kojem i ona? Priznajem da pravimo svinjarije, ali šta hoćeš, ne možemo sedeti skrštenih ruku dok gadure nekažnjeno piruju svoj pir..

Ja mislim da što duže ostajemo u ovom čamcu, postajemo sve krivlji.

- Hajdemo. - kažem. - Pogledaj napolje i ako nema nikog, vadimo *Kejn juniora* i puštamo niz kanal.

Tako i bi. Ulazimo u naš čamac, izvlačimo ga nasred kanala, ostavljajući ciradu sa prednje strane... tako je bolje. Ostavljamo ga tu i brzo se vraćamo nazad. Vraćamo brod na svoje mesto, zatvaramo vrata garaže i odlazimo. Bjuik je tu.

- Znaš li gde ćemo? - pitam Ričija.

- Kod Lujze? - odgovara.

- Kod Lujze. Da vidimo o čemu se tu radi.

XVIII

Da budem iskren, potpuno sam zaboravio na Seli, što je možda i bolje s obzirom na to da sada imam pametnija posla. Idemo prilično brzo, ali ne previše kako nas pajkani ne bi primetili, što bi zaista bilo neprijatno. Stalno oni. Nikada na pajkane nisam mislio koliko sada, kada se igram da sam i ja jedan od njih.

Setih se pljoske viskija koju mi je Riči ponudio malopre i tražim je od njega.

- Oh... Riči... daj mi da pijem.

- Grešiš. - odgovara.

I pruža mi bocu.

- Ne. - kažem.

Povlačim dobar cug.

- Moram da podignem moral. - dodajem.

Ne osećam se dobro, a uz to uopšte mi ne pada na pamet šta ćemo tamo da radimo... kako da delujemo.

- Videćemo. - na to će Riči.

- Znaš šta je Dona rekla. - podsećam ga. - Ako nas se Lujza Volkot dočepa, odseći će nam sve.

- Baš me briga. - kaže Riči. - Na meni će slomiti sva sečiva.

- Hm... - kažem - lepo je to što se hvališ, ali ipak malo preteruješ.

- Možeš misliti. - kaže Riči.

- Duni u mene. - kažem mu.

Osećam da punom parom bazdi na viski. Mora da sam malopre zaista bio potpuno u šoku kada to nisam primetio.

- Pio si. - konstatujem.

- Ma kakvi. - kaže Riči. - Pogledaj, idem pravo.

Gledam u put, ispred je jedna ozbiljna krivina.

- Ne tu. - kažem. - Sačekaj još malo, pa onda skreni Riči.

Ubrzava.

- Kao u gangsterskim filmovima. - kaže. - Slušaj škripu guma.

Čuje se jedno njiuuuuuu... ako razumete šta hoću da kažem... zanosimo se malo i krivina prolazi.

- U dobrom su stanju? - pitam ga.

- Ne znam, nikad ih ne pregledam.

- Skreni desno.

Stižemo na Potomak Roud, a tuda i treba da idemo. Skroz pravo do Fols Rouda. Samo kažem "pravo", jer put do Folsa je veliki uspon sa krivinama.

- Slobodno sada dodaj gas. - kažem. - Ovde više nema predstavnika zakona.

Vozimo i vozimo. Još otprilike desetak milja. To je nekih četvrt sata. Možda ni toliko. Dvanaest minuta. Već smo stigli... to me podseti na devojkicu kraj puta...

U tom trenutku pomislih na Seli.

- Riči, poznaješ li Seli iz Kluba?

- Da. - kaže. - Nije loša.

- Dobro je poznaješ?

- Oh! bio sam sa njom, onako drugarski.

- Ah! - kažem, malo ohlađen - je li svi to rade sa njom tako?

- Pa ne baš. - kaže Riči. - Ima ona svoje miljenike.

- Je li? - kažem. - Misliš li da će me čekati? Rekao sam joj da ću se vratiti za sat vremena.

- Oh! mora da je već zaspala. - odgovara Riči. - Prilično je kasno.

Da, već je pola pet ujutru, ali u mesecu julu se baš i ne može reći da je to jako kasno.

- Riči, nećemo odmah ići tamo. Predlažem da se najpre odmorimo.

- Umoran si. - kaže Riči. - Adrenalin popušta.

- Oh! majko moja!

Osećam se kao klinac pored svoje mame.

- Onda dodaj gas svinjo. - vičem.

Stižemo na Fols Roud i, umesto da nastavimo pravo, Riči skreće levo. Riči dodaje gas, ali ne zadugo, jer bih rekao da se približavamo. Staje ukraj puta. Na tri stotine metara odavde, kroz granje, rekao bih da je brest, nazire se jedan kraj velike bele građevine.

Riči gleda i kaže mi:

- Ne možemo ništa. Već se suviše razdanilo.

- Sad tebi splašnjava adrenalin.

- Bolje da se najpre odmorimo, pa onda da krenemo. - kaže.

- Ah! prokletstvo. Što mi ranije nisi rekao? Mogao sam otići kod Seli.

- To ti baš i ne bi bilo pametno... - kaže Riči gledajući me.

- Zašto?

- Je l' hoćeš na lečenje posle? - pita.

- Oh! dakle, nije je imao samo ko je nije hteo.

Zaista su neverovatne te ženske. One stvarno ne shvataju.

- Dobro je, - kažem Ričiju - izvukao sam se na vreme.

- Uvek si imao sreće. - kaže on. - Hajde da odremaš.

Mrtav sam.

Ponovo sedamo u kola i krećemo. Obilazimo kuću; nema greške, to je jedina kuća u okolini. Zatim skrećemo na prvu stazu i parkiramo bjuik, tako da bude spreman za pokret kad bude potrebno.

Ležemo na leđa, s rukama pod glavom.

Na sve strane je drveće, zaista lepo mesto. Nakon samo par trenutka, ugledah nekog tipa koji izlazi ne znam ni ja odakle. Oči su mu poput crnog mastila, visok je i jak. Prepoznajem njegova usta. Malo su natečena. Odelo od prugastog štofa.

- Hajde, Frensis. - govori mi. - Pruži mi priliku za revanš.

To je moj G man (26). Gledam Ričija. Ne mrda. Vidim još jednog tipa koji mu uz slepoočnicu prislanja pravog profesionalca, kalibar od najmanje pet santimetara.

Ništa ne možemo da uradimo.

- Hoćete li da vam još jednom pokažem? - pitam.

Simuliram. Hvatam ga za ruku i rušim. Drugi put sam mu već to uradio. Uspeva da me udari jednim od svojih zahvata... Konačno... moram malo i da propatim. Udaljavam se.

Uvek je tu jedan dobro plasiran atemi (27) u znak osvete. Ne zadajem mu niske udarce... a ni on meni. Pa nismo divljaci.

Zabavljamo se tako pet minuta... obojica smo gola voda.

- Da nemam na sebi ovu suknju, - kažem mu - išlo bi to mnogo brže.

Staje.

- Dosta. - kaže.

- Sem toga, nikad vam nisu rekli da ste trostruka sv...?

Usta mi ostaju poluotvorena. Koristi to da me udari posred brade. Padam, a on me pažljivo podiže.

- Ostao sam vam dužan, dragi moj. - kaže. - Ne ljutim se na vas, ali morao sam da se revanširam. Inače, moram da vas obavestim... Kinez nije mrtav.

Usta su mi malo lepljiva i teško ih pomeram, ali upravo to mi pomaže da izvučem iz sebe najkićeniji rečnik.

- Vi panduri, - govorim mu - ste obične izdajice. Samo čekate kad ćete da uhvatite nekoga i prilepите mu pucu uz glavu... hej, to boli, pritiskate mi levu dojku.

- A - nastupa Riči - da nam kažete šta smo to loše uradili?

- Ovo je između nas dvojice. - kaže pandur.

Polako se sabiram - malo se pretvaram - čekajući svoj red. Pravo u stomak. Saginje se, a ja ga razvaljujem po njušci kolenom.

- Kao na vašaru. - kažem. - Svaki udarac dobija.

Drugi pandur počinje da se smeje.

- Dobro, ova dvojica očigledno nisu obične vucibatine.

Drugi ustaje, nije mu dobro.

- Odustajem. - kaže. - U redu, Frensis, sada smo drugari.

Polako tamponira lice, i treba, razumem ga; imam tvrda kolena. Počinjemo da razgovaramo kao dobri prijatelji.

- Kako to da ste ovde? - pitam.

- A vi? - tek će on.

- Slušajte, - kažem ja - pretpostavljam da ste federalac (28)?

Klima glavom.

- Dobro. - kažem. - I ne zovete se Džek Ker?

Trlja se po trbuhu.

- Džek Keraders. - odgovara.

Prokletstvo, poznato mi je to ime.

- Dakle, - kažem - ovo je ozbiljna afera.

Deluje prilično polaskano. Sada počinje oprezno da tapka nos.

- Panduri su svuda oko kuće. - kaže. - Vas je uhvatio toki-voki.

- Nećete me uhapsiti? - pitam.

Smeši se.

- Vašem ocu se to ne bi dopalo... ali vama bi dobro došlo... ali opet vam kažem da niste u opasnosti... Kinez je sve ispričao.

- A novine? - pitam.

- Blef - odgovara. - Zamka za dotičnu Volkotovu.

Gledam Ričija.

- Vidiš. - kažem. - Lepo sam ti rekao.

- Hajde da vidimo šta je sa Lujzom. Uskoro će biti gotovo.

- Kako? - pitam.

- Suzavac.

Kreće ka putu.

Idem za njim.

- Dođite. - kaže Ričiju.

- Ta priča me je već dovoljno iscrpela. - odgovara Riči. - Ja tu žensku čak ni ne poznajem. Odspavaću u kolima.

Kreće ka bjuiku pre no što je bilo ko uspeo da ga u tome spreči, i seda za volan. Deluje krajnje smireno. Iznenada se čuje zvuk motora i on jurnu. Beng! Beng!.... Beng!...

Keraders i onaj drugi pandur počinju da pucaju za kolima, ali ova su već uspela da zamaknu iza krivine. Preneraženo gledam u Keradersa, a zatim osećam udarac u lobanju.

Crnilo me polako obavija, i imam samo još toliko vremena da kažem sebi da je ovo bio udarac kundaka, ali da pandurski pištolji nikako nisu toliko teški.

XIX

Nalazim se - ako se to tako može reći, jer imam utisak da ima delova koji mi nedostaju - u praznoj prostoriji sa zatvorenim žaluzinama. Još uvek je dan i kroz prorede dopire dovoljno svetla da osvetli prostor. Goli, beli zidovi.

Pet minuta već žvačem sopstveni jezik poput sundera i uspevam da pronađem malo pljuvačke negde u uglu usta.

Da bi situacija bila jasnija, dodajem još i to da su mi ruke vezane iza leđa i upravo to mi daje utisak delova koji mi nedostaju. Pomeram prste koliko mogu pokušavajući da ponovo pokrenem cirkulaciju i trudim se da se ispravim. Ležim u dnu jednog zida, nosa okrenutog ka donjem uglu prostorije, što nije nimalo udobno.

Noge su mi takođe vezane, ali ipak uspevam da sednem.

Reklo bi se da nisam sam. Tu je još dvoje podstanara. Žena, glave oborene na grudi, sedi levo od mene leđima oslonjena na zid kao i ja, a pored nje, jedna opružena figura.

Vidim sve bolje i bolje.

- Ko ste vi? - pitam tiho.

Kao u bunilu podiže glavu i gleda me.

- Dona Votson... sirota Dona Votson... - kaže.

- Dona... Frensis je.

Počinje da se smeje, tihim, potmulim, prosto užasnim smehom, od kojeg me podilazi jeza.

- A ono tamo... - kaže - je Džon... izvesni Džon Pejn... tip kojeg su zvali Džon Pejn...

Plašim se. Zastrašujuća je.

- Dona... - kažem - ... smirite se... Šta je bilo? Izvući ćemo se...

- Kao i Džon. - kaže ona. - Kao i tip koji se zvao Džon Pejn, pre no što ga je Lujza Volkot isekla britvom.

Iznenada uspevam da ustanem oslanjajući se na zid.

- Dona, za ime Boga, začepite i prestanite da govorite gluposti.

Glava joj ponovo pada na grudi. Stojim, sav ukočen, dobro su me umlatili.

Skakućem do Džona, ako je to on. Leži kraj Done, ruku vezanih iza leđa, kao i nas dvoje, lice mu je potpuno belo. Obučen je u belo. Između nogu, pantalone su mu umrljane krvlju. Ogromna, grozna mrlja. Krvi ima i oko njega. Leži u njoj.

- Mrtav je. - kaže Dona. - Urlao je dvadeset minuta, i sada je mrtav. Britvom ga je Lujza Volkot najpre proburazila i odsekla mu... masakrirala.

- Dosta, Dona. - kažem ja.

U tom trenutku prema Lujzi Volkot osećam šlepu mržnju, želju da je uništim.

- Dona, - kažem - moramo izaći odavde.

Smeje se, tiho i jezivo.

- I tebe, Frensis - kaže - čeka ista sudbina. Za mene su pripremili usijano žezlo. Vijak usijan pod let-lampom... Staviće mi ga ovde... između nogu...

- Dona, - kažem - izaći ćemo odavde.

Gledam kanap na svojim stopalima. Debeo je, ali uspeću.

- Otkotrljaj se pod prozor. - kažem joj.

Ne razume.

- Otkotrljaj se do prozora. - ponavljam joj.

Radi kako sam joj rekao.

- Da bismo ublažili buku prozora koji ću razbiti, - objašnjavam joj - ne bi baš bilo dobro da nas čuju.

Pridružujem joj se pod prozorom, skakućući što tiše mogu.

Oslanjam se na okvir. Spoljašnja žaluzina je spuštена, to sam vam rekao... i to je sreća.

Lagano telom pritiskam staklo. Samo da ne čuju buku.

Tak!... lomi se. Jedno veliko parče stakla pada na Donu, a ivica joj se zabija u leđa. Samo se trgnula, bez reči.

Uspeo sam. Jedno parče i dalje viri iz rupe koju sam napravio.

- Sada se skloni. - kažem. - Tiho.

Radi kako joj govorim. Stajem na njeno mesto, okrećem se na leđa i podižem stopala. Uspevam da provučeni cipelu sa druge strane okvira.

Noge su mi vezane pri zglobovima i ostatak stakla mora proći između uvezanih delova kako bih ih presekao.

Oprezno podižem i spuštam noge.

Dobro je. Bar jedan konopac. Ostali se ne mrdaju. Višestruki čvorovi. Potrebno ih je rezati jedan za drugim.

Kako mi se zglobovi pomeraju gore-dole, osećam kako mi meso ostaje zalepljeno na okvir prozora, ali stiskam zube; ide, puca četvrti, a zatim i peti.

Noge su mi slobodne. A tako me bole!

Moramo biti brzi. Ali šta se to dešava? Čuju se koraci u hodniku?

Napravih par brzih pokreta.

- Lezi, Dona. Ne mrdaj se. Pravi se da si mrtva.

Sklopčavam se kraj nje. Vrata se otvaraju. Ulazi neka žena. Posmatram je kroz poluspuštene kapke. Prepoznajem je.

Lujza Volkot.

Sama je. Zatvara vrata za sobom.

U ruci joj je neki sjajan predmet. Britva. Nosi crnu haljinu sa dubokim dekolteom, besprekorna. Lepša i ženstvenija nego ikad.

- Gle?... - kaže. - Bilo nam je toplo, pa smo polupali prozore, zar ne?... a možda je to bio i poziv?

Smeje se.

- Za koji trenutak će ti biti još toplije, Dona Votson. - kaže.

Prilazi Džon Pejnu.

- Mrtav je? - pita. - Baš čudno, muškarci ne mogu bez te sramne i ružne stvarčice među nogama.

Taj glas je pretvara u zmiju. Prilazi mi.

- I ti ćeš dobiti nekoliko poteza ovim, mali moj. Ništa bolje nisi zaslužio. Ispruži se. Ovo je tek predjelo.

Ne mrdam. Još mi se približava. Evo je. Gleda svoju britvu.

- Nije baš naoštrena. Već sam je koristila za Džona.

- Zašto hoćete da u predstavi uživete sami? - pitam je. - Zar u kući nema još ljubitelja takvog spektakla?

Povlači se za jedan korak unazad.

- Gle? maca ti je vratila jezik. - kaže mi. - Pa, pošto ćeš ostalo ionako izgubiti... Međutim, ne odmah. Došla sam samo da ti zagolicam maštu. Dođi. Pogledaj.

Grabi me za okovratnik i odvlači do Džona.

- Pogledaj. - kaže.

Cepa Džonove pantalone, pocrnele od krvi. Donji deo njegovog stomaka je crna kaša.

Gospode!

U boljoj sam poziciji, to sam i hteo. Ne znam da li ste u keču (29) nekad čuli za trik što se zove makaze u letu.

Skačem, noge mi lete u vazduh i stežu se oko Lujze Volkot.

Želim da kriknem od sreće jer na zemlji čujem neki rezak zvuk. Ispustila je britvu. Naprežem se iz sve snage i rušim je na zemlju. Udara glavom o zid. Stežem, stežem je svom snagom svojih bedara. Osećam kako joj puca i poslednje rebro. Trudim se da se ne onesvestim. Ne može da više. Više ništa ne može. Čujem kako iz nje dopire neko neodređeno roktanje, a zatim joj telo postaje potpuno mlitavo.

Iza mene se nešto miče. Dona puzi ka meni. Okrenuvši glavu, vidim je kako zubima uzima nešto sa poda.

- Ne mrdaj, Frensis. - kaže mi.

Shvatam da je uspela da uzme britvu među zube.

I dalje stežem Volkotovu. Osećam kako mi oštrica brijača reže zglavke na rukama.

- Više, Dona.

Reže jedan od kanapa. Činim stravičan napor i uže puca. Ruke su mi slobodne. A bol u zaglavcima udara u mozak...

Pokušavam da mrdam prstima. Kao mrtvi su. Hajde. Svojski se trudim. Dižem ruke da bi mi krv procirkulisala.

Počinje da cirkuliše. Ali, setih se da moram biti oprezan. Počinjem da urlam.

- Ah!... Lujza... milost... milost... upomoć... ne to... Aaaaa...

Dona ulazi u igru i smeje se iz sveg glasa. Savršeno imitira Lujzin smeh. Bacam se na britvu koja joj je ispala iz usta. Povredila se dok ju je kupila sa zemlje, krvari, ja sečem užad kojom je ona vezana, trljam je i ljubim prijateljski.

- Dona! - kažem joj - pravo si srce. Puno te volim.

- Oh! Frensis, siroti Džon Pejn. Ubij je, ubij tu gaduru.

- Ne možemo je ubiti, ima ta mnogo toga da prizna policiji. Ali računaj na njih da veoma dobro znaju šta treba da rade.

Počinjem da urlam komedije radi, a Dona počinje da se cereka. Zatim nastavljamo tiho da raspravljamo o tome šta ćemo dalje.

- Hoću malo da se zasladim, - kažem - ali ne da je ubijem.

Grabim Lujzino telo i pružam ga. Zatim joj u dva poteza lomim zglobove na rukama. Bez detalja, ništa posebno; nije baš neka zabava, ali pruža osećaj olakšanja. Iznenada se budi, ali joj Dona zatvara usta. Potežem desnicom pravo u uvo i Lujza odlazi u carstvo snova.

- Frensis, slomi joj jednu nogu. - kaže Dona.

- Ponovo će se probuditi, - kažem - uostalom, ja nisam krvnik. Suviše mi se gadi. Ovako je potpuno bezopasna.

Pretresam je. Pod miškom joj je pištolj, kao pravom gangsteru. A zato stalno nosi dekoltovalane haljine... da bi ga brže izvadila.

Dona mi savetuje da joj uradim još gomilu stvari.

- Slušaj, zlato moje, ta ženturača to ne zaslužuje. Siromah Džon!

Dona počinje da plače pri pomisli na Džona Pejna, ali se trenutak kasnije već grohotom smeje zato što nastavljamo našu komediju.

Naoružan sam, slobodan... ali još uvek u sobi. Jedini izlaz je prozor.

- Šta je u dvorištu? - pitam. - Možemo li da skočimo?

- Nemamo baš neke šanse. - odgovara Dona. - Ovde smo sigurno na drugom spratu. To je sprat za ćelije. U dvorištu je samo jedna kućica od drveta koju bi odmah zapalili da nas isteraju.

Odlazim do prozora i podižem žaluzinu. Tačno. Spuštam je.

- Previsoko. - kažem. - Moramo kroz vrata.

- Hajdemo. - na to će Dona.

Veoma je bleđa i dodaje:

- Pucaće na nas čim siđemo.

- Ko je tamo stalno?

- Tu je vrtlar, jedna ogromna riđokosa sirovina, ne preterano opasan, po imenu Mek Koj (30). Tu su i devojke... možda trenutno tri ili četiri, ostale su sigurno u gradu. Viola Bel mora da je tu... ona je nastojnica, pravi monstrum. Bile smo prijateljice... - dodaje Dona.

Zadrhta.

- Kad samo pomislim da sam bila jedna od njih!

- Poznajem vrtlara. - kažem. - Prilično je prost.

- On je jedini muškarac ovde. - kaže Dona.

- Ričard Volkot?

- On retko dolazi. Uglavnom je u Vašingtonu sa svojim prijateljima. Sem Viole, ovde su sigurno Beril i Džejn. Ubice. I Rozi Lens. Ona kuva.

- Pretpostavljam da i ona ima pištolj?

- Da. - kaže Dona. Sve ga imaju. Vežbaju u podrumu.

Teško joj je da nastavi.

- Na lutkama? - pitam.

- Da. - kaže Dona. - Na lutkama. Mrtvim.

- Pretpostavljam da se njima najpre pozabavila Lujza Volkot?

- Da.

- Dobro. - kažem. - Utoliko gore. Silazimo.

- Ćuti... - šapuće Dona.

Čuju se koraci na stepeništu.

- To je Viola... - kaže Dona. - Prepoznajem zvuk njenih cipela.

Koraci su sve bliži vratima. Odjekuje nečiji glas:

- Lujza...

Nema odgovora.

- Lujza Volkot.

Kvaka na vratima se okreće. Brzo guram Donu iza sebe i približavam se.

Viola očigledno okleva. Još uvek drži kvaku i ne odlučuje se da uđe.

Mogu da uradim samo jedno. Sasvim polako hvatam tu neodlučnu kvaku i naglo povlačim vrata ka sebi. Viola gubi ravnotežu i do pola pada u sobu. Njen revolver ispaljuje jedan metak.

Jedan, ne dva. Zatim sledi udarac u potiljak. Svom snagom. Ovim bih onesvestio i bika.

Po svoj prilici, Viola baš i nije tako snažna. Pretresam je. Ova nosi gaće. Jedan revolver na stražnjici, drugi u stezniku. Nešto mi pada na pamet. Skidam sa nje svu odeću.

- Uradi isto i sa Lujzom, - kažem Doni - tako neće moći da pobegnu.

Nije baš lep prizor. Viola je loše građena. Mršava, bez grudi, dečački bokovi.

Mrda. Ponovo udarac u potiljak i jedan u bradu. Gospode, sa kakvom radošću to činim. Evo, polako zaboravlja sve.

Na njoj pronalazim još jedan pištolj, privezan kožnim remenjem za potkolenicu desne noge, kao i svežanj ključeva.

- Kakav arsenal!... - kažem.

Žurimo, jer i drugi će uskoro stići, u to nema sumnje. Naprežem se da čujem, i iznenada se setih nečega.

- A Džek? - kažem Doni. - Ko je to?

Opisujem lažnog Keradersa.

Dona razmišlja.

- Znam na koga misliš, ali ne i kako se zove. - kaže mi.

- On me je sredio. - objašnjavam joj. - I njega bih voleo da sateram u ugao. Sa njim je bio još jedan tip. Mali smeđokosi, sa ogromnim revolverom. Gospode, i usta su mu tolika.

Dona se smeje.

- Nije to muškarac, - kaže - to je Rozi, kuvarica.

- Dobro, dakle jedan manje... silazimo... uzmi ovo.

Dajem jedan pištolj Doni, tako da sad ona ima jedan, a ja dva.

- Reci kuda idemo. - kažem joj.

- Mogli bismo sačekati da oni dođu gore. - kaže Dona. - Tako bismo ih sve sredili, jedno po jedno.

- Mislim da je bolje da napadnemo. - kažem ja. - Pomisli da zapale kuću i pobjegni.

Opsednut sam tom idejom o požaru.

- Oh! Hajdemo. - kaže Dona.

Stiska se uz mene.

- Nećeš me ostaviti ako se nešto desi?

- A šta misliš da će se desiti, Dona?

Ljubim je nežno i krećem prvi.

- Levo. - kaže mi. - Stepenice.

Krećem se tiho. Dona je pokupila Violinu i Lujzinu odeću i zaključava vrata sobe u kojoj su ove dve.

Na stepeništu sam. Krećem dole. Ništa se ne dešava. Pitam se gde je Riči.

Evo me na prvom spratu. Priljubljen uz zid, bacam jedan pogled.

Kao i na drugom spratu, i ovde je četiri ili pet zatvorenih vrata.

Dona je kraj mene.

- Desno. - kaže mi. - Prva prostorija. Mora da su tamo.

Pre no što sam stigao bilo šta da uradim, ona me obilazi i ulazi.

Čujem dva pucnja i jedno kukanje. Zatim čujem komešanje u prizemlju, ali ulazim i pri družujem se Doni. Kleči na zemlji ispred vrata. U prostoriji je jedna žena.

Mislim... bila je jedna žena.

Dona je u pravu, naučili su ih da pucaju.

Lepa, izuzetno mlada plavuša, ali pomalo divljeg izgleda. Sedi u fotelji iza stola. Na njoj je bela košulja. Crvena fleka na njenoj levoj dojci postaje sve veća.

Kupim Donu.

- Šta ti je?

- Pazi, - izgovara dahtavim glasom - penju se.

Okrećem se i puštam je. Čujem kako tetura do stola. Podižem svoje pištolje.

Pucam prvi. Prvi put u životu pucam u devojku. Nadam se i poslednji. Uspeo sam. Pištolj joj ispada iz ruku, počinje da vrišti zato što joj je i kažiprst otišao sa njim. Udaram je u bradu i kunem vam se da ne pokušavam da je pridržim dok pada.

- Gore šape!

Prokletstvo. Tu je još neko. Navodni Keraders. Ne razumem zašto već nije pucao.

Puštam oružje. Ništa ne mogu da uradim. Ali iznenada čujem pucanj iza sebe i tip se prostire svom dužinom ispred mene. Mlaz krvi mi prelazi preko lica i ja uzmaknuh korak, u želji da povratim.

- Hvala, Dona. - kažem ne okrećući se.

Kupim svoje oružje i krećem ka vratima.

Mislim da iz ove prostorije više ne pretil opasnost. Zatvaram vrata i obraćam malo više pažnje na Donu.

- Ozbiljno si ranjena? - pitam je.

Leži i teško diše. Poležem je na sto.

- U plućima. - kaže mi.

- Ništa to nije, - ubedujem je - izvući ćemo se. Ne mrdaj se, diši polako.

- Nema potrebe, Frensis. - govori mi. - Čemu? Pucaj u mene, pa da završimo. Uostalom, previše toga imam na savesti.

- Ne dolazi u obzir. - reagujem burno. - Zašto misliš da nije pucao u mene?

- Ne znam. - mrmlja.

Stavljam joj pod glavu Violine prnje.

- Mislim da sam shvatio. To je zato što ja imam cenu. Shvataš, misli da mi je tata senator.

Upućuje mi gorak osmeh.

- Nisam baš sigurna, Frensis. - kaže ona.

- Preterujem, ali moj ćale ima love kao pet ili šest senatora zajedno. Ok, ali da ti nije palo na pamet da učiniš nažao sebi.

Dok se Dona odmara, preturam po džepovima smeđokosog. Evo novčanika koji mi je pokazao. Tu su i papiri. Ali u unutrašnjem džepu su neki drugi.

Gle! Dotični gospodin se zapravo zove Sem Driskol što nema nikakve veze. I zaista je privatni detektiv u Njujorku. I ništa manje nije istina da ga je otac Gaje Valenko angažovao da motri na njegovu ćerku.

Dobro, izabrao je način da motri... Imam utisak da je majstor hteo da u sve zabode nos i da je to priznao Volkotovoj.

Ovo će ga naučiti pameti. Neće taj još dugo gurati svoj nos tamo gde mu nije mesto.

Stavljam papire u džep i odlazim do Done. Uopšte ne izgleda dobro. Stavljam joj ruku na čelo. Ima groznicu.

Ipak, imam osećaj kao da zaboravljam na nešto.

Upinjem se da razmišljam. E, da! Gde je vrtlar, taj riđokosi bestidnik od pola tone?

- Dona, ništa mi ne govori, samo me slušaj. Ako je odgovor da, samo trepni, u protivnom ne mrdaj. Ima li još devojaka ovde?

Potvrđuje.

- Ona u sobi je Beril?

Nema odgovara.

- Džejn?

Da? Dobro. Beril je napolju. Ili u hodniku. Čeka me, pa da krene rafal.

- Ima li ih još?

Da.

- Ali ti ih ne poznaješ?

Govori sasvim tiho.

- Ostale nisu živele ovde. Ovo je bio glavni Lujzin štab. Druge su po uputstva odlazile u bar.

- Ćuti, - kažem joj - shvatio sam.

Ali Gospode, šta radi Riči?

U tom trenutku čujem zvuk nekih kola. Odlazim do prozora. Automobil ulazi i skreće ka kući. Ne vidim više ništa. Spremam se da krenem napolje. To je sigurno Riči.

- Frensis...

Dona se sa mukom podiže do pola.

- Frensis... pazi...

Krklja i prinosi ruku grudima.

- To... to je Lujzin auto... to je Džejn... pazi.

Pobogu... moram da proverim... Na kraju hodnika je prozor koji gleda na dvorište. Trčim.

Prokletstvo! Već su ušli u kuću. Pretrčavam deo sa stepeništem i priljubljujem se uza zid. Posmatram trudeći se da ostanem neprimećen.

Penju se. E tu me spopada želja da ubijem nekog. Moj brat Riči ide prvi. Lice mu je prekriveno krvlju. Iza njega su riđokosi i jedna devojka kratko ošišane kose, surove gubice, u pantalonama i crnom džemperu. Ona drži nož priljubljen uz Ričijeva leđa. Ruke su mu vezane.

Srećom po mene, ne podižu pogled. Ali, ako pucam, raniću Ričija.

Povlačim se, ulazim u jednu prostoriju i bešumno zatvaram vrata za sobom. Sigurno će ga zatvoriti gore.

Kroz vrata, čujem devojku u crnom kako njuška.

- Oseća se neki čudan miris. - mrmlija. - Ovde se pucalo.

Grdosija ispušta nešto nalik gundanju.

- Odvedi ga gore, Den, - kaže mu. - Idem da proverim u kancelariju.

Kancelarija je upravo tu gde sam ja. Okreće kvaku, vrata se ne otvaraju.

- Lujza!

Zove.

- Beril!...

Nema odgovora. Čujem je kako gundča.

Zatim... tišina. Gore se čuju koraci. Zvuk pada. Iznenada se čuje trčanje na stepništu.

- Den!...

To silazi div. Čujem ih kako živo raspravljaju.

- Razvali vrata...

Pripremam se. Onaj sa druge strane se zaleće... osećam ga... priljubljujem se uz zid.

Vrata se ruše i sirovina se iznenada nalazi nasred prostorije.

Držeći pištolj obema rukama, pucam u pojavu iza njega. Evo je... bez reči pada na zemlju...

Riđokosi se okreće. Ne shvata.

- Da nisi mrdnuo! - kažem mu.

Kreće ka meni.

- Ni korak više! - urlam.

Gotov sam! Jasno mu je da ne mogu da pucam. Nervi mi popuštaju. Smeje se.

- Pucaj. - kaže mi.

Dosta mi je. Bacam oružje na sto na kojem leži Dona, nepokretna.

- Dokrajčiću te ovako. - kažem mu.

Pošto više ne mogu da ubijam hladnokrvno... odlučujem da prestanem. Suviše mi je odurno sve to...

Vešto eskiviram udarac i zabijam mu pesnicu pravo u stomak. Bože! Ulazi čitavih dvadeset santimetara, imam utisak da udaram u perinu. Brzo se vraćam u početnu poziciju.

Izgleda zastrašujuće. Moram primeniti neki potez iz džudoa ili keča. Ništa bez toga.

Skakućem oko njega, čekajući priliku. Moram ga ščepati...

Zauzima poziciju. Krećem ka njemu, pravim fintu i uspevam da ga izbacim iz ravnoteže. Padamo uz strašnu buku.

Telefon zvoní...

Veliki leži na zemlji, a ja uspevam da se odmaknem od njega. Stavljam mu stopalo na vrat i grabim za levu ruku. Ustajem i počinjem da je uvrćem; ponovo padam.

Dobro. Jedna je slomljena. Šta sam sve danas slomio!

Odustaje.

Ponovo ustajem i otirem lice. Kao da sam u nekom snu. Telefon i dalje zvoní. Dižem slušalicu.

- Halo... Ričard je...

- Ovde Gospod Bog. - odgovaram.

Upravo sam prepoznao glas tog đubreta Volkota.

- Halo?...Lujza?

Zvuči zadihano.

- Nećeš otići u raj, - nastavljam - zato što suviše ličiš na tetkicu. No, šalu na stranu. Ovde sam, dođi. Potreban si Lujzi. Zdravo.

Spuštam slušalicu i ukucavam novi broj. Policija? ! Dobio sam ih.

- Ovde neko ko vam želi dobro. Dođite na to i to mesto (uspevam nekako da im objasnim) i zateći ćete veoma zanimljive stvari. Ponesite sa sobom mrtvačke sanduke.

Spuštam slušalicu i odlazim da vidim šta je sa Ričijem. Tražim sobu u kojoj su ga ostavili i otvaram vrata Violinim ključevima.

Pronalazim ga u drugoj prostoriji. Leži u uglu, sav u prnjama. Nema više sako, košulja mu je iscepana, ne pomera se. Plašim se. Klečim kraj njega i odsecam dronjke nožem koji imam kod sebe. Trljam ga.

- Riči... Riči... jesi li budan?

Počinje da reaguje. Trom je.

- Frensis je. - govorim mu. - Frensis, tvoj brat. Riči, probudi se, panduri će uskoro stići, moramo im objasniti šta se desilo.

- Panduri? - mrmlja. - Ni govora.

Dobro je. To je moj Riči. Napreže se i ja mu pomažem da ustane.

- Moje noge... - kaže.

Leđa su mu sva krvava od rana koje mu je ona devojčura napravila nožem terajući ga da se popne uz stepenice. Srećom, samo su površinske.

Uspeva da napravi dva koraka posrćući.

- Gde smo? - pita me.

Sve mu objašnjavam dok silazimo niz stepenice, a on mi priča kako su riđokosi i devojka u crnom krenuli za njim kolima. Sa starim bjuikom nije mogao ništa, tako da su ga stigli u jednoj krivini.

- Do pola sam već bio u nesvesti... ubrali su me kao cvet.

Kažem mu da je Dona ranjena čisteći teren preda mnom.

- Ozbiljno? - pita.

- To moraš ti da vidiš. - kažem mu.

Stigli smo u kancelariju. U jednom uglu, tik uza zid, nepomično leži riđokosi gorostas. Na zemlji je pseudo-Karaders. U fotelji Džejn, a na stolu Dona... nepomična. Riči se naginje nad nju.

- Ne možemo više ništa. - kaže.

Na usnama joj lebdi neki neodređen osmeh... pipkam joj čelo. Kao da nas gleda. Počinjem nekontrolisano da drhtim.

- Nije bila loša ta devojka. - kažem.

- Nije bila loša. - ponavlja Riči kao eho. - Šteta što one ne shvataju. Za dva sata će biti mrtva.

Silazimo. Šta još možemo da uradimo? Nećemo čekati pandure.

Ključevi su u kolima. Najnoviji model pakarda. Ljudi ga ne vole zato što liči na mrtvačka kola, ali me uopšte ne čudi što su uspeli da stignu Ričija. Izlazimo.

Još uvek sam obučen kao devojka, i već mi je dosta toga... Imam dva pištolja. Stavljam ih u sanduče ispred suvozačkog mesta. Okrećemo se u pravcu Vašingtona.

- Šta ćemo da radimo? - pita Riči.

Malo je došao k sebi, ne znam kako, i pronašao neki sako.

Istina je... panduri me i dalje traže. Dosta mi je svega ovoga, mislim da je ovo sa Donom bio vrhunac.

- Džon. - kažem Ričiju. - Džon Pejn je bio gore.

- Znam, - kaže Riči - Den mi ga je pokazao pre no što me je zatvorio.

Vozimo. Mimoilazimo se sa nekim kolima.

- Stani. - kaže Riči.

Nema potrebe da insistira. Već sam primetio da se radi o Volkotu. Pravim polukrug i krećemo za njim. Stižemo ga za nekih tristotinak metara. Ubrzavam i ulazimo mu u zadnji deo auta. Riči protura ruku kroz otvoren prozor i ispaljuje rafal. Volkotov auto poskače unapred. U pitanju je Linkoln i mislim da će biti teško.

- Brže, Frensis. - govori mi Riči.

Ubrzavam bez oklevanja. Opet prolazimo pored Lujzine kuće. Pri toj brzini, nemam vremena da gledam okolo, a i suviše mi se gadi.

Dajem gas do daske, ali sam i dalje toliko spor da shvatam da mu ne možemo ništa.

- Pucaj opet, Riči.

Dvadeset metara je ispred nas. Tek što sam to rekao Ričiju, a desna strana naše šoferšajbne leti u paramparčad. I oni pucaju.

Ričiju se ne žuri. Pažljivo nišani i ispaljuje metak. Ostaje nam još pet.

Put počinje da se sužava i krivuda, te su prinuđeni da uspore, kao i ja uostalom.

- Ubrzaj. - kaže Riči.

Udarac u levi deo šoferšajbne. Počinje neka prijatna muzika. Moj burazer je uključio radio.

- Hajde. - kaže mi. - Ne obraćaj pažnju.

Pritiskam papučicu. Gume prosto urlaju.

Prelazimo šest metara.

Skrećemo udesno. Prolazimo kroz neko selo. Ponovo krivine. Mostić.

Uspevam da obiđem Volkota. Udaram ga u levi deo automobila. Plaši se. Riči ispaljuje dva metka u njegovom smeru, a ja ga stižem sa desne strane na trenutak pre mosta. Njegov auto udara u ogradu i prevrće se.

Eksplozija, rezervoar se zapalio. Odlično.

Riči mi preporučava tu scenu dok ja pokušavam da nas izvučem iz krivine.

Okrznuh neki stub... Auto malo posrče, ali nastavlja dalje. Konačno mogu da odahnem i usporim.

- Nastavi ovuda. - kaže mi Riči. - Imam jednog druga nedaleko odavde koji će nas primiti na nekoliko dana. Koliko taj ima prijatelja...

XX

Nikada nisam bio toliko srećan kao tada u kući Ričijevog prijatelja, kada sam se konačno našao pod tušem, sa sapunom, peškirom... i muškom odećom koja me čeka.

U ženskoj odeći, mislim da bih na duže staze zaista imao velikih problema... nije lako kada je neko ovako sladak kao ja.

Sav sam u peni od sapunice kada se vrata iznenada otvaraju.

- Mirno! - čujem Ričijev glas. - Ja sam.

Već sam bio spreman da se sakrijem.

- Zvao sam tatu. - kaže Riči.

Hm... ja se već ne bih usudio.

- Šta si mu rekao?

- Sve... - kaže moj brat.

- I?

- Pa kaže da smo dve velike budale.

- I u pravu je.

Ponosno se kočoperim. Prijatno je imati tako pametnog oca.

- Pokušaće da nas zaposli u policiji, kao inspektore. - kaže Riči. - Ili kao istražitelje za potrebe državnog tužioca. On mu je jedan od dobrih prijatelja. Pošto je trenutno u nekoj teškoj aferi sa drogom, dobro bismo mu došli.

- Slažem se. - kažem.

- Mama me je zadužila da te izgrdim. - dodaje.

- I ona je u pravu.

Zaista su simpatični ti naši roditelji. Kako bih voleo da se Dona izvukla... to bi bila potpuna sreća... e da, i Džon Pejn... siroti Džon. Mi smo krivi. Konačno, ipak je uživao pre no što su ga uhvatili.

- Jesi li mu rekao da sredi to što pre?

- Zvaće nas za deset minuta.

- I to je sve?

- Ah, da... pitao me je kako to da si ostavio deset hiljada dolara privezanih za karburator svog automobila. Doneo mu ih je mehaničar.

E, to moje zaista prijatno iznenadilo.

- Još uvek ima poštenih ljudi... - kažem.

- Častio ga je sa pet stotina. - kaže Riči. - Nada se da se slažeš.

- A Vu Čeng? - pitam.

- Preduhitrili smo ga, - kaže Riči - tačnije tata je to uradio. Ništa mu nije, a naši roditelji znaju da je to bila prevara, zamka za Lujzu Vokot.

- Sjajno!... - kažem.

Možda je trebalo ranije da vas upozorim, ali moj tata je novac zaradio prodajući ponovo destilisan alkohol sirotanima žednim tokom prohibicije što je, sa moje tačke gledišta, bilo veoma velikodušno. Zatim je postao šef policije u Čikagu, što je odlično mesto za zaradu, a penzionisan je u Vašingtonu.

Eto.

- Dobro smo ovo odradili. - kažem Ričiju.

- Misliš! A da, tata mi je rekao još i to da smo zbog sopstvene gluposti pokvarili sve. Policija je već mesecima pratila Lujzu, a sada dotična više nema šta da kaže... odnosno ne može. Mada, budući da smo likvidirali gotovo celu bandu, baš i nisu suviše besni, ali šta smo drugo mogli!

Hm! Dobro, manimo se toga.

- I to je sve? – pitam

- Sve.

- Donesi mi telefon.

Donosi mi ga. Okrećem Gajin broj.

- Halo?

- Halo, Gaja?

Prepoznao sam joj glas.

KRAJ

(9) Američki general (1826-1885) koji je u Građanskom ratu (1861-1865) učestvovao na strani severnjačkih "unionist" i čiji spomenik je 1907. godine dignut na tom mestu.

(10) Harvard - jedan od najprestižnijih i najstarijih američkih univerziteta, smešten u Kembridžu, Masačusets (Cambridge, Massachusetts).

(11) U prethodnim izdanjima stajalo je veslanje, ali u rukopisu jasno stoji da je reč o avionu. Dakle usvajamo taj termin, još jedna greška u odnosu na originalni tekst.

(12) Naziv jedne stare ulice u Njujorku koja je dugo bila na zlu glasu; kvart je rehabilitovan šezdesetih godina.

(13) Bogato predgrađe, desetak kilometara severozapadno od Vašingtona, u Merilendu (Maryland).

(14) Takođe ime američkog glumca (1912-1989) koji je četrdesetih godina igrao u muzičkim komedijama (produkcija Fox), često pored Elis Fej (Alice Faye) ili Beti Grejbl (Batty Grable); postaje zvezda posle glavne uloge u filmu El Paso Luisa R. Fostera (Lewis R. Foster) godine 1949.

(15) Legendarni saksonski junak.

(16) Dva strip-junaka: Li'l Abner, neotesani grmalj (1,90 m) kojeg je stvorio Al Kap (Al Capp) i koji se pojavljivao u velikom broju američkih dnevnih novina počevši od avgusta 1934.godine; Supermen je, pak, ugledao svetlost dana juna 1938. godine, pod perom Džerija Sigela (Jerry Siegel) i na crtežima Džoa Šustera (Joe Shuster).

(17) Grčka antička pesnikinja koja je puno učinila za emancipaciju žena i čije se ime i dalje vezuje za lezbejske sklonosti.

(18) Vian-Saliven je već pomenuo ovu pin-up zvezdu Holivuda (1921) u romanu *"Mrtvi imaju svi istu kožu"* (*"Les Morts ont tous la même peau"*) (tom 2, str. 445)

(19) Aluzija na pozamašan sporazum (804 strane) o seksualnom ponašanju muškaraca. Alfred Č. Kinsi (Alfred C. Kinsey, 1894-1956), *Sexual Behavior in The Human Male*, Filadelfija i London, W. B. Saunders Company, 1948.

(20) Izgleda da je naziv ove ustanove plod mašte autora.

(21) Naziv broda je aluzija na sina jedinca rođenog u prvom braku Šarls Foster Kejna (Charles Foster Kane), čuvenog novinskog magnata, legendarnog junaka filma Orsona Velsa, *Citizen Kane* (Orson Wells, 1941).

(22) Čuveni engleski parobrod, pratilac *Queen Mary*, pušten u septembru 1938. godine.

(23) Ovaj afrodizijak se spominje i u knjizi Džonatana Latimera (Jonathan Latimer), *"Korida kod proroka"* (*"La Corrida chez le Prophete"*) (Gallimard, 1949. Serie noire N° 42), str. 135.

(24) Književni prevod izraza *third degree*, dela u istrazi kada policajci počinju da batinama iznuđuju informacije.

(25) Američka radio, televizijska i filmska zvezda (1904-) na vrhuncu slave četrdesetih i pedesetih godina. Boris Vijan ga spominje uz "džip, roler-keč, Alkatraz, kriminalističku štampu i žvakaće gume" u jednoj zagradi povodom džez hronike izašle u časopisu *Hot Revue* 1946. godine (*Ecrits sur le jazz, Le Livre de poche*, 1999, str. 545).

(26) Agent FBI-a (G od Gouvernement)

(27) Vrsta udarca u aikidu.

(28) Agent FBI-a (Federal Agent)

(29) Slobodan boks (prim.prev.)

(30) Verovatno aluzija na američkog romanopisca Horasa Mek Koja (Horace McCoy, 1897-1955), čija dva romana su tada upravo bila prevedena za Crnu seriju: *"Mrtvački pokrov nema"*

džepove” (“*Un linceul n'a pas de poches*”, N°4); “*Zbogom živote, zbogom ljubavi*” (“*Adieu Ja vie, adieu l'amour*”, N°39).

Table of Contents

PREDGOVOR

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

XII

XIII

XIV

XV

XVI

XVII

XVIII

XIX

XX